

The book cover features a woman with long, dark hair wearing a wide-brimmed hat, looking intensely at the viewer. The background is a dramatic scene of a wooden structure, possibly a lighthouse or a cabin, engulfed in flames. The overall tone is dark and atmospheric.

JULIE
GARWOOD

*Křehká
láska*

JULIE
GARWOOD
*Křehká
láska*

Julie Garwood

SLOW BURN

Copyright © Julie Garwood, 2005

All rights reserved

Translation © Magda Cindričová, 2006

Všetchna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být
reprodukována jakoukoliv formou ani prostředky
mechanickými nebo elektronickými, ani fotokopírováním nebo
zaznamenáváním
na jakýkoliv nosič informací.

ISBN 80-86508-77-3

První kapitola

Nerudný stařec se chystal vyvolat rozruch a litoval jen, že už tu nebude, aby ho mohl pozorovat.

Hodlal podrazit nohy svým ničemným příbuzným a těšil se, jak si přitom natlučou. Ale soudil, že je nejvyšší čas, aby někdo v téhle mizerné rodině napravil strašlivé bezpráví.

Čekal, až bude vše připraveno, a přitom uklízel nepořádek na stole. Pokřivenými prsty přejížděl po hladkém dřevě se stejnou dávkou něhy, s jakou se kdysi dotýkal svých milenek. Stůl byl starý a poškrábaný a stejně opotřebený jako on sám. Právě vtěto místnosti postupně nabyl svůj majetek. S telefonem u ucha sjednával jednu lukrativní transakci za druhou. Kolik firem v uplynulých třiceti letech skoupil? A o kolik víc jich zničil?

Zarazil se a rozhodl se nechat vzpomínek na svá četná vítězství. Teď na to není čas. Přešel k baru na druhé straně pokoje a z křišťálové karafy, již mu před lety věnoval jeden z jeho obchodních partnerů, si nalil sklenici vody. Sotva se napil, odnesl sklenku ke stolu a postavil ji na táč stojící v rohu. Rozhlédl se po knihovně s dřevěným obložením a usoudil, že pro natáčení je tu příliš velká tma, a tak rychle rozsvítil všechny lampy na stole.

„Máš to připraveno?“ zeptal se a hlas se mu zachvíval netrpělivostí. Odsunul židli, posadil se, uhladil si vlasy a upravil sako, aby mu neodstával límeček. Potáhl si kravatu, jako by ji chtěl uvolnit, aby mu nesvírala krk. „Jen si srovnám myšlenky,“ řekl hlasem ochraptělým po letech rozkazování a kouření oblíbených kubánských doutníků.

I teď na něj dostal chuť. V domě však žádné doutníky nebyly.

Zanechal zlovyku před lety, avšak ve chvíli, kdy byl nervózní, vždy nesmírně zatoužil zakouřit si.

Navíc nebyl jen nervózní, ale měl i trochu strach, což byl zvláštní, téměř neznámý pocit. Zoufale si přál vykonat ten dobrý skutek, než zemře, což bude velmi, velmi brzy. Je to jeho povinnost vůči jménu MacKenna.

Zastaralá videokamera s kazetou stála na stativu čelem k němu. Digitální videokamera byla umístěna těsně za ní a její objektiv mířil rovněž na něho.

Stařec pohlédl za oba přístroje. „Vím, že si myslíš, že digitál stačí, a zřejmě máš pravdu, ale já přece jen mám rád práci s klasickou videokamerou. Těm diskům nevěřím a videopáska bude jako záloha. Kývni na mě,“ přikázal, „až se všechno zapne, a já začnu.“

Uchopil sklenici, napil se a zase ji odložil. Po pilulkách, které ho nutili brát otravní doktoři, mu vysychalo v ústech.

Za pár vteřin bylo všechno připraveno a on promluvil.

„Jmenuji se Compton Thomas MacKenna. To, co budu říkat, není moje poslední vůle a závěť. O ně jsem se už postaral. Svoji poslední vůli jsem před časem změnil. Originál je uložen v mém sejfu; kopie je v mém spisu u právníkové firmy, kterou zaměstnávám, a je tu ještě jedna kopie: ta, ujišťuji vás, se na vás nehezky zašklebí, pokud by byly originál a kopie u právního zástupce z jakéhokoli důvodu někam založeny nebo zničeny.

O své nové závěti ani o změnách, které jsem provedl, jsem nikomu z vás neřekl, protože jsem nechtěl, aby mě poslední měsíce někdo obtěžoval, ale teď, když mě lékaři ujistili, že se blíží můj konec a oni s tím už nic nenadělají, chci..., ne,“ opravil se, „musím vysvětlit, proč jsem udělal to,

co jsem udělal..., i když si nejsem jistý, jestli to někdo z vás pochopí nebo ho to bude zajímat.

Nejprve bych chtěl stručně vylíčit historii rodiny MacKennů. Moji rodiče se narodili, vyrostli a byli pochováni na skotské Vysočině. Otec tam vlastnil kousek půdy..., vlastně spíš pořádný kus,“ upřesnil. Pak se odmlčel, odkašlal si, znovu se napil vody a pokračoval. „Když zemřel, půda připadla stejným dílem mému staršímu bratrovi Robertu Duncanovi druhému a mně. Robert a já jsme odjeli do Států, abychom tam vystudovali, a oba jsme se rozhodli zde zůstat. Za nějaký čas mi Robert prodal svůj podíl. S tím, co navíc zdědil, se z něj stal velmi zámožný člověk a já jsem pak byl jediný dědic nemovitosti zvané Glen MacKenna.

Nikdy jsem se neoženil. Neměl jsem na to ani čas, ani chuť. Robert si vzal za manželku ženu, kterou jsem neschvaloval, ale na rozdíl od svého bratra jsem já jemu nevyhrazoval ani nedělal scény, že si vybral někoho, kdo se mi nelíbí. Jmenovala se Caroline..., byla to pijavice. Za Roberta se samozřejmě provdala pro peníze. Jisté je, že ho nikdy nemilovala. Splnila však svoji povinnost a porodila mu dva syny, Roberta Duncana třetího a Conala Thomase.

A teď k jádru celého tohoto výkladu. Jakmile se můj synovec Conal rozhodl oženit s dívkou bez společenského postavení, jeho otec ho vydědil. Robert mu totiž vybral ženu z významné rodiny a uráželo ho, že syn nedbal na jeho přání. Conalova manželka Leah nebyla o nic lepší než žebračka, ale zdálo se, že Conalovi nezáleží na penězích, o které přišel.“ Znechuceně zafuněl a řekl: „Jediné, co Robertovi zůstalo, byl jeho prvorozený syn, typický podlézavec, který udělal, co mu kdo řekl.

Conal mi po letech zmizel z dohledu,“ pokračoval. „Měl jsem moc práce,“ dodal na vysvětlení. „Věděl jsem jen, že se odstěhoval do Silver Springs nedaleko Charlestonu. A pak

jsem se doslechl, že zemřel při autonehodě. Byl jsem si jistý, že můj bratr na pohřeb nepojede..., ale já jsem jel. Ani ne tak ze smyslu pro povinnost, to přiznávám. Řekl bych, že jsem byl zvědavý, jak si Conal vedl. Neřekl jsem Leah ani nikomu jinému, že jsem přijel. Držel jsem se stranou. Kostel byl plný truchlících pozůstalých. Šel jsem dokonce i na hřbitov a viděl jsem Leah se třemi malými děvčátky, nejmladší z nich byla ještě nemluvně.“ Odmlčel se, jako by si připomínal tehdejší chvíle. Ani náznakem nechtěl dát najevo dojetí, které by se mu snad mohlo mihnout ve vybledlých očích, a tak se na okamžik odvrátil od kamery. Pak se trochu napřímil a pokračoval: „Viděl jsem, co jsem chtěl vidět. Že rod MacKennů bude pokračovat v Conalových dětech..., i když je škoda, že to nejsou chlapci.

Co se týče bratrova syna Roberta třetího, bratr ho rozmazlil..., vychoval z něho budižkničemu. Nedovolil mu, aby rozvinul své ambice, a protože žil dost dlouho, mohl jen sledovat, jak se jeho prvorozený upíjí k předčasné smrti.

Zhýralost se pak projevovala i v další generaci. Pozoroval jsem, jak Robertovi vnukové rozmařile utrácení své dědictví, a co horšího, zneuctívají jméno MacKennů. Bryce, nejstarší, jde ve stopách svého otce. Oženil se s řádnou ženou, Vanessou, ale ta ho neřestí nezbavila. Je to opilec stejně jako jeho otec. Prodal své akcie, nechal si proplatit všechny cenné papíry a pak všechno do posledního dolaru utratil. Hodně toho vydal za alkohol a ženy a se zbytkem udělal bůhví co.

A pak je tu Roger. Toho sledovat byl největší problém – čas od času na celé týdny mizel – ale netrvalo mi moc dlouho a vystopoval jsem ho. Zjistil jsem, co je zač. Z Rogera se stal gambler. Podle mých informací jen za minulý rok přišel o víc než čtyři sta tisíc. Čtyři sta tisíc.“ Stařec potřásl hlavou a pokračoval, jako by mu po těchto slovech zůstala v ústech nepříjemná pachut'. „Co je ještě horší, začal si s vyděrači,

jako je Johnny Jackman. Když si uvědomím, že jméno MacKenna se dostalo do spojení s podvodníkem Jackmanem, obrací se mi žaludek.

Nejmladší Ewan neumí nebo nechce krotit svoji výbušnou povahu. Kdyby nebylo jeho drahých a velmi chytrých právních zástupců, seděl by teď ve vězení. Před dvěma lety ztloukl člověka tak, že z toho měl málem smrt.

Všichni tři jsou mi odporní. Jsou to budižkničmové, kteří světu nepřinesli vůbec nic.“ Stařec vytáhl z kapsy kapesník a otřel si čelo.

„Když mi ti mizerní doktoři řekli, že mi zbývá už jen pár měsíců, rozhodl jsem se udělat inventuru.“ Otočil se, otevřel boční zásuvku a vytáhl z ní tlustou černou složku. Otevřel ji asi uprostřed a položil na ni ruce. „Najal jsem si detektiva, aby pro mě vypátral, jak si vedou Conalovy děti. Předpokládal jsem, že po Conalově smrti budou Leah a její dcery žít ze dne na den. Také jsem předpokládal, že žádná z nich to nedotáhne dál než na střední školu..., v nejlepším případě. V obou domněnkách jsem se zmýlil. Po Conalově autonehodě jim zůstalo dost peněz od pojišťovny, takže Leah mohla zůstat s dětmi ve svém domě. Dostala místo sekretářky v soukromé dívčí škole. Plat měla bídný – i když jinde by asi na tom nebyla o moc lépe – ale získala jednu výhodu: všechny její tři dcery navštěvovaly soukromou nižší i vyšší školu bez platby školného.“ Přikývl jakoby souhlasně a řekl: „Conal ji evidentně poučil, jakou hodnotu má dobré vzdělání.“

Pohlédl na zprávu v šanonu. „Zdá se, že všechny tři tvrdě pracují. Žádná z nich není líná,“ dodal důrazně. „Nejstarší, Kiera, dostala plné stipendium na dobré škole a absolvovala ji s vyznamenáním. Pak získala další stipendium na lékařské fakultě a vede si mimořádně dobře. Prostřední, Kate, podniká. I ona získala plné stipendium na jedné z nejlepších

univerzit na východě a absolvovala ji s vyznamenáním. S podnikáním začala ještě během studia a dnes její firma prosperuje a je na cestě k velkému úspěchu.“ Pohlédl do kamery. „Zdá se, že se mi ze všech nejvíc podobá.

Isabel, nejmladší, je samozřejmě stejně inteligentní, ale největší předností je její hlas. Myslím, že má skutečně mimořádné nadání.“ Zatřáskl na papír ukazovákem. „Isabel se chystá studovat na univerzitě hudbu a historii a jednoho dne se chce vypravit do Skotska a pátrat po svých vzdálených příbuzných.“ Kývl hlavou. „Takové informace mi přinášejí velkou radost.

A nyní ke změnám v mé poslední vůli.“ Koutky jeho úst se mírně zvedly v téměř nepostřehnutelném, nevyzpytatelném úsměvu. I tento náznak však zmizel, sotva promluvil. „Bryce, Roger a Ewan dostanou každý jedno sto tisíc dolarů v hotovosti. Rád bych doufal, že peníze použijí na očistění svého jména, ale pochybuji, že se to stane. Také Vanessa dostane sto tisíc a případně jí i tento dům. Zaslouží si ho, už jen proto, že vydržela s Brycem tolik let. Svou prací v charitativních a sociálních organizacích navíc získala jméno MacKennů opět úctu, takže nevidím žádný důvod, proč by měla trpět za volbu manžela.

A teď k ostatním MacKennům. Všechny své dluhopisy jsem připsal Kieře. V poslední vůli jsou stanovena data splatnosti. Isabel, milovnice historie, jako jsem i já, dostane Glen MacKenna. Jsou tu samozřejmě právní klauzule, které s tím souvisí, a ona s nimi bude včas obeznámena. To je vše, co ode mě dostanou, ale věřím, že jsem se zachoval víc než velkoryse.“

Stařec začal přerývaně dýchat a na chvíli se odmlčel. Zvedl sklenici s vodou a celou ji vypil.

„Co se týče mé další pozůstalosti, moje aktiva činí osmdesát milionů dolarů. Toho všeho jsem dosáhl celoživotní

prací a teď veškerý majetek přejde na příbuzné z mé krve, ale musel bych se propadnout do pekel, kdybych ho věnoval svým zhýralým synovcům. Dostane ho Kate MacKennová. Je největší dříč z celé rodiny a stejně jako já zná cenu peněz. Jestli toto dědictví přijme, bude celé její.

Jsem přesvědčen, že ho nepromarní.“

Druhá kapitola

Kate MacKennové zachránila život podprsenka.

Pět minut poté, co si ji oblékla, dostala chuť ji zas svléknout. Neměla se nechat přemluvit, aby si ji na sebe vzala. Ano, dodávala jí dráždivý a přitažlivý vzhled, ale chce tak dnes večer působit na své okolí? Je přece podnikatelka, a žádná pornohvězda! Kromě toho její ňadra vypadají docela slušně i bez výztuh v podprsence.

A proč její sestra Kiera tak umíněně tvrdila, že by měla vypadat víc sexy? Copak je Katin společenský život tak mizerný?

Kiera byla ze tří sester nejstarší a nejpánovitější. Přísahala, že Kate přiměje, aby si na sebe vzala černé, nemožně přiléhavé koktejlky, nebo zemře. Nejmladší Isabel stála na její straně, ale to dělala vždycky, takže Kate nakonec podlehla a oblékla si hedvábné šaty, jenom aby ji přestaly popichovat. Když se ty dvě proti ní spikly, byla to síla, s níž bylo nutné počítat – ohromná a neústupná.

Kate stála před zrcadlem v chodbě a potahovala si podprsenku, aby se jí tolik nezařezávala do žeber, ale snažila se marně. Podívala se, kolik je hodin, a usoudila, že jestli si pospíší, stačí se převléknout, ale sotva vykročila ke svému pokoji, spatřila na schodech Kieru.

„Vypadáš nádherně,“ konstatovala Kiera, poté co na sestru vrhla kritický pohled. Sama měla pod očima temné kruhy. Právě vylezla ze sprchy a plavé vlasy jí zplihle splývaly k ramenům. Kate si pomyslela, že se zřejmě ani nenamáhala osušit je ručníkem. Její sestra na sobě neměla ani

stopu make-upu, ale přesto vypadala úchvatně. Byla přirozeně krásná, stejně jako byla jejich matka.

„Jsem studentka medicíny. Očekává se, že budu vypadat nevyspale. Je to na místě. Vyhodili by mě, kdybych vypadala svěže.“

Přesto, že se neustále hašteřily, byla Kate ráda, že může být opět s oběma sestrami, i když jen na pár týdnů. Po matčině smrti spolu trávily jen málo času. Kate se vrátila do Bostonu, aby dokončila postgraduál, a Kiera odjela na lékařskou fakultu v Duku, zatímco Isabel zůstala doma s tetou Norou.

Kate teď byla doma natrvalo, ale Kiera se za dva týdny zas vrátí do Duku a Isabel nastoupí do prvního ročníku univerzity. Jsou to nevyhnutelné změny, říká si Kate. Život by měl jít dál.

„Když jsi doma, měla by sis udělat volný den a jít na pláž..., víš, trochu si odpočinout. A vzít s sebou Isabel,“ navrhla sestře Kate.

Kiera se zasmála. „Tos vymyslela moc hezky. Ale nepodaří se ti hodit mi ji na krk ani na jeden den. Celou dobu bych musela odhánět kluky, kteří by za ní táhli. Děkuju pěkně. Už tak je hrůza, když telefonují. Zvlášť jeden, jmenuje se Reece. Zdá se, že si na ni dělá nároky. Isabel říká, že s ním spolupracovala na několika koncertech a párkrát si vyšli ven, ale nic vážného v tom nebylo. Přestala se s ním scházet, když chtěl být víc než kamarád. Teď jí sem v jednom kuse volá a chce s ní mluvit, a protože Isabel nechce jeho hovory brát, je čím dál agresivnější. Mám Isabel strašně ráda, ale někdy si myslím, že si pořádně komplikuje život. Takže díky za návrh s pláží, ale nejdu do toho.“

Kate se znovu zatahala za podprsenku.

„Moc ti to sluší,“ řekla Kiera.

„Ta příšernost mě zabije. Nemůžu ani dýchat.“

„Vypadáš fantasticky a to je snad důležitější než dýchat, nemyslíš?“ dobírala si ji. „Vydrž. Máš k tomu dobrý důvod.“

„A jaký?“

„Sebe samu. Na tobě mi teď nejvíc záleží. A Isabel taky. Jsme odhodlané přivést tě na jiné myšlenky. Jsi moc vážná, to ti neprospívá. Já osobně si myslím, že trpíš syndromem prostředního sourozence. Víš, jsi plná nejistoty a fobií a máš potřebu dokazovat si své schopnosti.“

Kate se rozhodla ji ignorovat. Postavila malou kabelku na stůl a zamířila na toaletu.

„Jsi doslova učebnicový případ,“ pokračovala Kiera.

„To je hezké.“

„Ty mě vůbec neposloucháš, že?“

Kate zachránilo před odpovědí zazvonění telefonu. Zatímco Kiera vyrazila do pracovny, aby ho zvedla, otevřela dveře toalety a začala hledat svůj plášť do deště. Z kuchyně se hlasitě ozývala televize a Kate slyšela nechutně veselého moderátora, jak škodolibě oznamuje, že Charleston tíží vlna veder, jakou město nepamatuje dobrých třicet let. Jestliže teplota bude ještě dva dny dál stoupat nad pětatřicet, padne nový rekord. Zdálo se, že ta možnost přivádí meteorologa k vytržení.

Ale skutečnou pohromou se stala vlhkost. Vzduch byl těžký, dusný a táhl se jako lepidlo. Z chodníků i cest stoupala pára a mísila se s výpary nesoucími se jako mlžný přízrak nad nehybným městem. Jediný silný závan větru by pomohl pročistit oblohu, ale ani vítr, ani déšť předpověď počasí v dohledné době nehlásila. Pokud člověk nebyl na něco takového zvyklý, musel se soustředit, když se chtěl zhluboka nadechnout. Vlhký a teplý vzduch vyčerpával mladé i staré a ve všech vyvolával malátnost. Odhánět komáry vyžadovalo víc energie, než byla většina lidí ochotna vynaložit.

Přestože bylo tak strašlivě horko, oslava, kterou Kate měla navštívit, se pořádala venku na pozemku soukromé umělecké galerie. Společenská událost se připravovala celé týdny a bílý stan byl na místě postaven ještě předtím, než začalo být tak nesnesitelné počasí. Z nově budované galerie bylo zatím hotovo jen jedno křídlo a Kate věděla, že není dost velké, aby se dovnitř vešlo množství lidí, jaké se očekávalo.

Nemohla se nijak vymluvit. Majitel galerie Carl Bertolli byl její přítel. Věděla, že by ho urazila, kdyby se neukázala. Vzhledem k provozující cestě ze Silver Springs, kde bydlela, na druhý konec Charlestonu potrvá víc než hodinu, ale neměla v plánu zůstat na oslavě dlouho. Pomůže s posledními přípravami a pak, až bude slavnost v plném proudu, se vytratí. Carl bude mít příliš mnoho starostí, než aby si jejího odchodu všiml.

Jednalo se vlastně o zahájení výstavy děl jedné kontroverzní výtvarnice z Houstonu a už se objevily protesty a výhrůžné telefonáty. Carl nemohl být šťastnější. Věřil, že jakýkoli ohlas, kladný nebo záporný, jeho galerii prospěje. Umělkyně, která si říkala Cinnamon, měla dost obdivovatelů – i když Kate vůbec nemohla pochopit proč. Jako výtvarnice byla Cinnamon v nejlepším případě průměrná. Měla však mimořádnou schopnost upoutat na sebe pozornost. Neustále se o ní psalo v novinách a ona sama dělala všechno, aby se psát nepřestalo. Soustavně byla proti všemu organizovanému. Když nestříkala barvu na svá plátna, mluvila o tom, že je třeba svrhnout vládu. Cinnamon věřila ve volnou lásku, svobodu projevu a život zdarma na cizí účet. Její obrazy však zadarmo nebyly. Byly nehorázně drahé.

Kiera se vrátila do haly a řekla: „To byl zas Reece. Začíná mi z něho naskakovat husí kůže.“ Když spatřila Kate,

zastavila se. „Dnes bychom neměli zmoknout. Tak proč si zapínáš pršiplášť? Venku je asi padesát.“

„Opatrnosti není nikdy dost. Nechtěla bych mít mokré šaty.“

Kiera se zasmála. „Vím, o co ti jde. Nechceš, aby tě v těch šatech viděla teta Nora. Jen to přiznej, Katie. Ty se jí bojíš.“

„Nebojím se jí. Jenom se snažím vyhnout dlouhému kázání.“

„Na těch šatech není nic neslušného.“

„Ona si myslí, že ano,“ řekla Kate a přehodila si plášť přes ramena.

„Bude divné, až odjede a přestane nás sekýrovat. Bude mi chybět.“

„Mně taky,“ zašeptala Kate.

Nora se chystala odstěhovat zpátky do St. Louisu. Přijela do Silver Springs, když její sestra onemocněla, a zůstala tam, aby vedla domácnost, dokud Isabel neukončí střední školu. Teď, když se do domu vrátila Kate a Isabel odcházela na vysokou, se Nora měla vrátit domů. Už se jí stýskalo po dceři a vnoučatech.

Nora byla učiněné požehnání a o všechny tři se dobře starala, zvláště když ji nejvíc potřebovaly. Měla ovšem své vrtochy a podle mínění sester se především zaměřovala na nebezpečí sexu. Kiera ji nazývala strážkyně panenství. Po smrti jejich matky si předsevzala, že bude přísně hlídat dívčí morálku. Podle Nory šlo každému muži jen o „však víte co“, a jejím úkolem bylo starat se, aby to od jejích svěřenkyň nedostal.

Kate vykoukla za roh. Nora naštěstí nebyla v kuchyni, a tak Kate vypnula televizi, svlékla si plášť a přehodila ho přes židli. Sebrala klíče a rychle vyšla do garáže. Jestli jí bude přát štěstí, dostane se z domu, než se Nora vrátí. Nedalo se říct, že

by se tety bála, ale když se Nora dostala do ráže, její kázání pokračovala do nekonečna. Někdy trvala i celou hodinu.

Kiera prošla kuchyní za Kate. „Buď dnes večer opatrná. Je tam spousta bláznů, kterým vadí Cinnamoniny názory na vládu nebo náboženství. Nepropaguje anarchii?“

„Myslím, že tenhle měsíc ne. Nesleduju, co říká a co dělá, a dnešního večera se nebojím. Budou tam hodně přísná bezpečnostní opatření.“

„Takže Carl má asi obavy.“

„Ne, prostě se chce se ukázat. Nemyslím, že Cinnamon věří něčemu z těch nesmyslů, které ze sebe chrlí. Jde jí jen o senzaci, to je vše.“

„Ti lidé, které uráží, nevědí, že je to jen naoko, a některé skupiny jsou dost radikální.“

„Neboj se. Nic se mi nestane.“ Kate otevřela dveře a vešla do garáže. Ovanulo ji nesnesitelné horko.

„Proč musíš jet tak brzo? Na pozvánce se píše, že je to od osmi do půlnoci.“

„Volala mi Carlova asistentka a nechala mi vzkaz, abych přišla před šestou.“

Kate nastoupila do auta, kde bylo jako v peci, a stiskla tlačítko dálkového ovládání, aby otevřela garážová vrata.

Kiera na ni zavolala: „Budou tam dárkové koše Kate MacKennové?“

„Samozřejmě. Carl je chtěl mít. Myslím, že si umínil, že mě bude propagovat. Řekl mi, že chce, aby jednou mohl říct, že mě prosazoval odjakživa,“ odpověděla Kate. „Zavři dveře. Všechna klimatizace utíká ven.“

„Už se stáváš všeobecně známou osobností. To je prima, ne?“

Kiera evidentně nevyžadovala odpověď, protože hned po svých slovech zavřela dveře.

Život teď opravdu *byl* prima. Kate měla spoustu času na přemýšlení, když vjela do hustého provozu na dálnici. Přestože ještě nebyla všeobecně známou osobností, rozhodně k tomu směřovala. Bylo zajímavé, jak se z drobného koníčku může stát solidní zaměstnání.

Její firma se zrodila v době, kdy se pokoušela přijít na to, čím se vlastně chce stát. Byla v nejvyšším ročníku střední školy a hledala možnosti, jak vydělat peníze, aby mohla své rodině a přátelům koupit dárky k narozeninám. Přitom navštěvovala třídu se zaměřením na chemii. Jednou vešla do učitelského kabinetu a spatřila na stole hořící svíčku. Vždycky ostře vnímala všechny vůně a pižmový pach svíčky jí vadil. Nepříjemná vůně jí vnukla myšlenku vyrábět vlastní svíčky. Ale rozhodla se, že to nebude dělat jako všichni. Vyrobí něco jedinečného. Vždyť to přece nemůže být tak těžké.

Začala tím, že si z kuchyně udělala laboratoř. Na konci zimních prázdnin měla hotovou první dávku voňavých svíček. Výsledek dopadl katastrofálně. Po smíchání několika druhů koření a bylinek celá kuchyň páchla jako stoka.

Matka ji pak vykázala do sklepa. Ale Kate experimentů nezanechala. V létě na svém nápadu pracovala každou volnou minutu. Prolézala knihovny a laboratoře a na konci prvního ročníku vysoké přišla s nejkrásnějšími svíčkami s vůní bazalky a grapefruitu.

Kate se chystala rozdat je, ale její spolubydlící a nejlepší kamarádka Jordan Buchananová viděla jinou možnost. Vzala deset svíček, nalepila na ně cenovky a během jednoho večera všechny prodala. Přemluvila Kate, aby na všech svých výrobcích uváděla celé své jméno. Pak jí pomohla navrhnout logo a originální krabičky.

Svěží a čisté vůně spolu s osmibokými skleněnými nádobkami zapůsobily tak, že se ze svíček okamžitě stalo

lákavé zboží. Začaly se hromadit objednávky. Kate se se dvěma zaměstnanci na půl úvazku snažila vyrobit tolik, kolik byla během letních prázdnin schopná, ale její podnikání přerostlo možnosti sklepních prostor, a tak si najala na druhé straně města dílnu. Byla na zanedbané periferii a z toho důvodu velmi levná. V době, kdy Kate končila vysokou, už přicházely objednávky ze všech koutů země. Uvědomila si, že toho moc neví o řízení firmy, a rozhodla se vrátit do školy v Bostonu, aby si doplnila magisterské vzdělání v managementu. Aby firma mohla pokračovat v činnosti, zatímco bude mimo domov, udělala z matky partnerku, která měla podpisové právo a mohla manipulovat s penězi. Protože Kate investovala zisk zpátky do firmy, peněz moc neměla. Bydlela s Jordan v jejím bytě v Bostonu a víkendy často trávila s Jordaninou početnou rodinou v Nathan's Bay.

Byly to těžké časy, ale Kate se podařilo dosáhnout toho, že firma přes její nepřítomnost prosperovala. Pak ovšem, když matku postihla vážná choroba, se Kate musela na čas vzdát svých ambicí, vrátit se domů a být u nemocné. Od matčiny smrti uplynul dlouhý, smutný rok, ale v tom roce Kate dokončila studium a dokázala vytvořit plán na další rozvoj.

Ted' když se definitivně vrátila do Silver Springs, byla připravená dostat svoji firmu o stupeň výš. Začala vyrábět tělová mléka a tři druhy parfémů, které po matce a sestrách nazvala Leah, Kiera a Isabel. Prostory, jež si pronajala, začaly být příliš malé, a tak se pokoušela získat nové v rozlehlejší budově nedaleko jejich domu. Uvažovala také o tom, že zaměstná víc pracovníků. O její výrobky měl zájem Anton's, řetězec velkých obchodních domů, a Kate měla brzy podepsat výhradní a velmi lukrativní smlouvu.

A pak bude mít po starostech s penězi.

Při těchto úvahách se usmála. První, co si koupí, až bude mít trochu peněz navíc, bude auto s pořádnou klimatizací. Zatím neustále seřizovala větrací otvory, ale bezvýsledně. Vzduch, který z nich vycházel, neochlazoval.

Než přijela k Carlovu přepychovému domu, cítila se malátná.

Její kamarád zdědil po otci sídlo zvané Liongate, a na jeho pozemku stavěl svoji galerii. Elektronicky ovládanou bránu zdobily dvě lví hlavy.

Člen ochranky odškrtl její jméno na seznamu návštěvníků a nechal ji projít. Carlův jednopatrový dům stál na kopci, na konci klikatící se příjezdové cesty, ale galerie, kde se měly vystavovat Cinnamoniny výtvořky, byla na jižní straně asi v polovině cesty nahoru. Vedle bílé kamenné stavby se tyčil prostorný bílý stan.

Další strážce jí ukázal, kde má zaparkovat. Carl zjevně očekával hromadu lidí, měla-li soudit podle počtu členů ochranky a číšníků pobíhajících mezi zadní částí budovy a bílým stanem.

Kate si zkrátila cestu přes bezvadně sestřižený trávník a podpatky se jí bořily do měkkých drnů. Byla už skoro u kamenné dlážděné cestičky, a vtom zazvonil její mobil.

„Ahoj, Kate, miláčku. Kde jsi?“ nesl se ze sluchátka Carlův melodický hlas.

„Hned před tvým domem na trávníku, Carle.“

„To je výborné!“

„A kde jsi ty?“ zeptala se Kate.

„Jsem v šatně a uvažuji, jestli si mám na sebe vzít bílý plátěný oblek, nebo proužkované sako a krémové kalhoty. Ať tak nebo tak, vím, že se asi rozpustím, ale musím vypadat co nejlíp kvůli všem těm kritikům, kteří sem dnes večer vtrhnou, nemyslíš?“

„Jsem si jistá, že budeš vypadat moc hezky.“

„Jen jsem ti chtěl dát vědět, že tu nějaký čas nebudu. Musím se rychle obléknout a zajet pro Cinnamon do hotelu. Limuzína už na mě čeká. Chtěl bych tě požádat o laskavost. Nedohlédla bys na přípravu pohoštění ve stanu? Nebudu mít čas vrátit se dříve, než se objeví hosté, a chci mít jistotu, že všechno bude perfektní.“

„Moc ráda,“ odpověděla Kate a usmála se smyslu svého přítele pro dramaticko.

„Jsi zlatíčko. Máš to u mě,“ skončil Carl.

Kate našla vstup a vešla do stanu. Po celém jeho obvodu byly ventilátory zapnuté na nejvyšší výkon, ale pro tolik číšníků pobíhajících sem a tam, zjevně nestačily. Na jednom konci stály v řadě dlouhé bufetové stoly. Zdobily je křišťálové mísy s naaranžovanými pestrými květy a zářivé stříbrné tácy se servírovacími příbory. Zbývající prostor zaplňovaly malé stolky s bílým plátnem a bílými skládacími židlemi. Zdálo se, že všechno probíhá hladce.

Své dárkové koše spatřila Kate na jednom stolku vzadu. Bílý ubrus sahal až na zem a vpředu viselo její logo. Rychle k němu došla, urovnala je a rozložila košíky do půlkruhu. Když byla hotová, o krok ustoupila a s obdivem si pomyslela, jak krásně vypadají.

Obešla stůl a sáhla po židli, ale pak si to rozmyslela. Z té podprsenky se snad zblázní. Připadalo jí, že má kolem hradního koše svěrák. Trpěla bolestí a nejraději by podprsenku ze sebe strhla, ale přemohla se a rozhodla se vyhledat šatnu, kde by si ji mohla svléknout a hodit do koše.

Naneštěstí byly dámské i pánské šatny zamčené. Obě právě uklízelo služebnictvo. Kate by cedulku zavřeno ignorovala a vstoupila, ale u dveří stáli další strážníci a ti by ji určitě nepustili dál.

Co teď? Kate se rozhlížela po prázdné místnosti se dveřmi, které by mohla zavřít. Žádná v okolí nebyla. Zamířila

zpátky do stanu a cítila se hrozně, ale vzápětí se jí zvedla nálada, protože spatřila veliký koš květin, který stál na zemi hned pod jejím logem a stahoval k němu pozornost. Řekla si, že nesmí zapomenout Carlovi poděkovat, že byl tak pozorný.

Horko bylo nesnesitelné. Kate uchopila program a začala si ovívat tvář. Necelé dvě hodiny předtím, než dorazí hosté, začali číšníci roznášet přenosné ventilátory. Kate ustoupila do zadní části stanu, aby jim nepřekážela.

Jakmile zvedla cíp plátna, aby se nadýchala čerstvého vzduchu, všimla si, že o kousek dál se zvedá skupinka stromů obklopená hustým houštím. Hurá! Už věděla, co udělá. Ve křoví ji nebude vidět a potrvá jen několik vteřin, než si podprsenku bez ramínek rozepne a stáhne ji ze sebe. Rozhlédla se na všechny strany, aby se ujistila, že ji nikdo nepozoruje ani nesleduje, a zamířila ke stromům.

O minutu později dosáhla svého.

„Konečně,“ vydechla úlevou, „můžu dýchat.“

To bylo poslední, co jí před výbuchem blesklo hlavou.

Třetí kapitola

Policie ji našla ležet zkroucenou na boku u staletého ořešáku. O pět metrů dál, na vyvrácené magnolii, visela její podprsenka. Nikdo nedokázal přijít na to, jak mohla síla výbuchu z Kate strhnout černé krajkové prádlo, a šaty nechat nedotčené. Pokrýval je sice nános listí a prachu, ale jinak na nich nebyla ani trhlinka.

Exploze vyrvala pořádný kus kopce a v místech, kde stával stan, vytvořila díru o velikosti menšího kráteru. Požár, jenž následoval, sežehl všechno, co mu stálo v cestě, když se jako láva šířil dolů po svahu. Kmen mohutného, nádherného ořešáku se rozštípl na dvě poloviny. Jedna silná větev se zlomila a spadla na zem, přitom se klenula nad Kate a zcela ji zakryla. Působila tak jako štít proti úlomkům skla, kovu, plátna a dřeva, které létaly vzduchem jako náboje ze samopalů.

Otřásaly se domy vzdálené téměř kilometr, nebo to alespoň tvrdili jejich obyvatelé. Jiní si mysleli, že otřesy, které pociťovali, způsobilo zemětřesení, a běželi se ukrýt.

Jen zázrakem nebyl nikdo zabit ani vážně zraněn. Kdyby se někdo ze zaměstnanců nebo z hostů nacházel v době výbuchu ve stanu, lékaři by ho jen těžko identifikovali.

I Kate by jistě exploze zabila, a nebýt tísnící podprsenky, nejspíš by zůstala přímo v ohnisku výbuchu. Hrozilo jí však ještě jedno nebezpečí a jen zázrakem mu unikla. Jedna z železných tyčí stanu vylétla jako řízená střela a probodla kmen stromu těsně nad ní. Její hrot se zarazil jen pár centimetrů od Katina srdce.

První, kdo ji spatřil, byl Nate Hallinger, nový vyšetřovatel charlesterské policie. Stoupal do kopce a snažil se držet stranou od skupiny prohledávající prostor, vtom uslyšel odněkud zblízka zazvonit mobil. Melodie vyzvánění mu připomněla film s Harrym Porterem, na kterém byl v kině se synovci. Než došel k vyvrácenému ořešáku, zvonění ustalo. Myslel si, že telefon leží někde na zemi, ale když se spustil na koleno, aby odhrnul větve před sebou, spatřil půvabné nohy.

Pokusil se k ženě na zemi dostat blíž, aby zjistil, je-li mrtvá, nebo živá. Zbytek kmene se začal kymáčet, a kdyby se převrátil úplně, rozdrtil by ji. Vzápětí Hallinger uslyšel její zasténání a trhl sebou.

Mířili k němu dva záchranáři. „Kristepane, Georgi. Vidíš to?“ vydechl jeden z nich.

„Co mám vidět?“ opáčil s výrazným bronxkým přízvukem jeho partner. Přitom se po břiše snažil dostat blíž k oběti.

„Tu tyč, člověče. Podívej se na ni. Zarazila se těsně před ní. Myslíš, že měla to štěstí a zůstala naživu?“

„Zdá se, že je celá, takže asi ano, Riley. Měla štěstí.“

George byl o patnáct let starší než jeho partner. Staral se o Rileyho výcvik, a přestože s ním pracoval rád, mnohomluvnost mladšího kolegy mu občas šla na nervy. Riley miloval klepy – což se Georgovi také nelíbilo – ale někdy se tak k němu dostala zajímavá informace.

Riley opatrně nadzvedl jednu z polámaných větví a doplazil se k ženě. „Slyšel jsi to?“ zašeptal. „Policie myslí, že oběti měla být ta malířka a že bomba vybuchla moc brzo. Zaslechl jsem, jak jeden hasič říká, že měla nadměrnou ničící schopnost, ale ani pořádně nevím, co to znamená, a neodvážil jsem se zeptat, aby si neřekli, že je poslouchám.“

Oba muži se ke Kate nemohli dostat, a tak zavolali pomoc. Zvednout rozštípnutý kmen a odsunout ho pryč se podařilo až čtyřem statným hasičům. O chvíli později byly odstraněny těžké větve a záchranáři se konečně ocitli u ní. S uspokojením zjistili, že nemá nic zlomeného. Pro jistotu ji zafixovali v bezpečné poloze a opatrně přenesli na nosítka. Kate pomalu přicházela k sobě. S námahou otevřela oči. Nejasně rozeznala jen to, že se nad ní sklánějí tři muži.

Připadalo jí, že leží v houpací síti a že jí vítr kolébá všemi směry. Když ji snášeli z kopce dolů, znovu zavřela oči a přemáhala nevolnost. Ve vzduchu cítila pach spáleniny.

Nate kráčel po jejím boku.

„Je v pořádku?“ zeptal se.

„Měla by být,“ řekl Riley.

„To se dovíme až po pořádném vyšetření,“ prohlásil George.

„Může mluvit?“

„Kdo vlastně jste?“ zeptal se George.

„Detektiv Nate Hallinger. Může mluvit?“ opakoval.

„Vzadu na hlavě má pořádnou bouli,“ odpověděl Riley. Druhý zdravotník přikyvoval, ale Nate si všiml, že přitom pozorně sleduje pacientku.

„Nejspíš má otřes mozku,“ řekl.

„Uhm,“ přisvědčil Nate. „Ale mluvit by mohla, ne?“ zeptal se a pomyslel si, že možná napotřetí se mu z těch dvou podaří vymámit jasnější odpověď. „Říkala něco?“

„Ne, ještě se neprohrála,“ řekl Riley.

Mlha před Katinýma očima se začala rozplývat a najednou toho skoro litovala. Cítila se, jako by měla v hlavě zatátou sekeru – a pokusila se zvednout, aby zjistila, jestli je její zdání opodstatněné.

„Ano, můžu mluvit,“ zašeptala roztřeseným hlasem. „A můžu taky chodit.“

Nate se rozzářil. Ta žena je bystrá. To se mu líbilo.
„Mohla byste mi říct, jak se jmenujete?“

Neodvážila se přikývnout. Při jakémkoliv pohybu ji hlava rozbolela ještě víc. Aspirin, napadlo ji. Spravila by to tableta aspirinu.

„Kate MacKennová,“ řekla. „Co se stalo?“

„Výbuch.“

Zamračila se. „Na žádný výbuch si nepamatuju. Byl někdo zraněn?“

„Vy,“ řekl Riley.

„Mně nic není. Postavte mě na zem prosím.“

Na její žádost nikdo nedbal. Kate se znovu zeptala, jestli při explozi došlo ke zranění, a George odpověděl: „Pár lidí má nějaké šrámy a pohmožděniny.“

„Mohla bych dostat aspirin?“

„Pořádně vás bolí hlava, že?“ nadhodil George. „Zatím vám nemůžeme nic dát. Až vás dovezeme do nemocnice...“

„Já přece do žádné nemocnice nemusím.“

„Musíte se nechat pořádně prohlédnout,“ podotkl Riley.

Kate k němu zmateně stočila zrak. „Prosím?“

„Málem vás to zasáhlo,“ řekl. „Kdybyste zůstala ve stanu, bylo by po vás.“

Došli na úpatí kopce a zastavili se a čekali, až jim vyšetřovatel otevře zadní dveře sanitky.

„Pojedu do nemocnice s ní,“ řekl Nate.

„Myslím, že všechno bude v pořádku. Nevypadá to na vnitřní zranění.“

Nate zahvízdal, aby upoutal pozornost jednoho policisty, ukázal na sanitku a nastoupil do ní.

„Nepotřebuju do nemocnice. Nic mi není,“ řekla Kate.

„Někde tady... mám auto.“

„Sama byste nikam jezdit neměla,“ namítl George.

„Ve voze mám řidičský průkaz a kabelku a...“ Uvědomila si, že to, co říká, není důležité, a odmlčela se.

„Myslíte, že byste mi mohla odpovědět na pár otázek?“ zeptal se Nate.

Jeho hlas se jí líbil. Byl příjemný... a nepříliš hlasitý. „Samozřejmě.“

„Řeknete mi, co se stalo?“

Kate si povzdechla. „Já nevím.“ Jak to, že si na nic nevzpomíná? Co je s ní? Možná si všechno připomene, až ji přestane bolet hlava.

„Viděla jste někoho podezřelého..., víte, někoho, kdo sem nepatřil?“

Zavřela oči. „Já ne..., nezlobte se. Možná si vzpomenu později.“

Poznala, že ho zklamala.

„Takže nikdo nebyl zraněn?“ zeptala se znovu.

Ještě jednou ji o tom ubezpečil. „Obsluhující i ostatní personál byli v budově, kde připravovali pohoštění. A majitel odjel autem pro tu malířku.“

„Chválabohu,“ zašeptala Kate.

„Kdyby k tomu došlo později, byl by to masakr,“ podotkl George.

Detektiv se posadil proti ní, lokty si opřel o kolena, sepal ruce, naklonil se blíž a zeptal se: „Zkuste přemýšlet, Kate. Nevšimla jste si ničeho neobvyklého?“

Naléhavost jeho hlasu ji zneklidnila. „Vy myslíte, že to nebyla nešťastná náhoda?“

„Zatím nevylučujeme žádnou možnost.“

„Nemohl to způsobit některý ventilátor?“ zeptala se Kate.

„Všude se táhly dráty. Co když někde došlo k přetížení...“ Zarazila se, když zavrtěl hlavou. „Není možné, že by některý z nich začal hořet?“ zeptala se.

„Takovou škodu by nezpůsobilo ani sto ventilátorů. Výbušnina zlikvidovala polovinu kopce.“

Ke Kate se sklonil Riley a začal jí znovu měřit tlak. Když uvolnil manžetu, usmál se.

„Jak to vypadá?“ zeptal se Nate.

„Tlak je normální.“

„Hlava už mě tolik nebolí,“ ozvala se Kate. Nebyla to pravda: řekla to proto, že chtěla jít domů.

„Přece jenom je třeba, aby vás prohlédli v nemocnici,“ řekl George.

Hallinger zavřel zápisník a dlouze se na ni zadíval. Moc obětí nevypadá tak fantasticky, pomyslel si. Uvědomil si, že ji pozoruje moc okatě, a rychle se odvrátil. „Ten starý strom vám zachránil život. Kdybyste nestála za ním, nepřežila byste to. Co jste tam vlastně dělala? Byla jste dost daleko od budovy i od stanu.“

Kate otočila hlavu a trhla sebou. Opravdu by potřebovala aspirin. „Šla jsem se projít,“ řekla. Teď nelhala: předtím se přece skutečně procházela. Jenom si myslela, že nebude muset vysvětlovat proč.

„V takovém vedru? Řekl bych, že by člověk měl spíš chuť zůstat v galerii nebo zajít nahoru do domu nebo se možná držet v blízkosti nějakého ventilátoru ve stanu.“

„To byste si řekl vy,“ namítla Kate. „Já jsem si to nemyslela. Prostě jsem se šla projít. Horko mi vůbec nevadí.“ Tentokrát už zase lhala, ale byla to jen drobná lež a nebude si kvůli ní dělat výčitky svědomí.

„Byla jste sama, když jste si vyšla ven?“

„Ano, byla.“

„Hmm.“ Detektiv se zatvářil pochybovačně. „Myslíte, že kdyby šel někdo se mnou, nenašli by ho taky někde poblíž v bezvědomí?“

„Kdyby ten člověk včas neutekl.“

Než mohla Kate odpovědět, položil jí další otázku: „Jak dlouho jste byla venku?“

„Kde venku?“

„Za těmi stromy.“

„Nevím. Dlouho ne.“

„Aha.“ Do jeho hlasu se opět vloudila nedůvěra. „Je v tom nějaký problém?“ zeptala se.

„Hoši z výjezdovky našli asi pět metrů od vás zajímavou věc.“

„Co to bylo?“ zeptala se, ale vzápětí si uvědomila, o čem mluví. Panebože, z té boule na hlavě mi to přestává myslet, napadlo ji.

„Část oblečení,“ řekl. „Spodní prádlo. A právě proto mě zajímá, kdo tam byl s vámi.“

Cítila, že se jí hrne červeň do tváří. „Nikdo se mnou nebyl. Vy myslíte tu černou podprsenku, že? A chcete vědět, jestli byla moje.“ Než mohl odpovědět, rychle pokračovala. „Byla moje. Na toaletách bylo obsazeno a potřebovala jsem trochu soukromí, abych si ji mohla svléknout. Všimla jsem si, že o kousek dál jsou stromy, a tak jsem šla k nim.“

„Proč?“

„Co proč?“

„Proč jste si ji chtěla sundat?“

Je hrozně dotěrný, pomyslela si Kate a chtěla mu to říct, ale pak se rozhodla, že odpoví upřímně. „Zdálo se mi, že mě uduší.“

„Prosím?“

Všichni v sanitce najednou zbystřili. Riley a George čekali na její vysvětlení.

„Ta výztuž...“

„Ano...“

Kristepane! „Tohle by pochopila každá žena.“

„A muž ne?“

Nemínil přestat. Uvažovala, jestli se záměrně snaží uvést ji do rozpaků.

„Zkuste si na sebe vzít něco takového jenom na hodinu, a věřte mi, že se nebudete moct dočkat, až se toho zbavíte.“

Zasmál se. „Děkuji, nechci. Asi vám budu muset věřit.“

„Zapíšete si to do zápisníku?“

Měl hezký úsměv.

„Jste vdaná?“ zeptal se. „Máte manžela, kterému bych to měl oznámit?“

„Ne, nejsem vdaná. Žiju se svými sestrami.“ Chtěla se posadit, ale okamžitě zjistila, že je připoutaná. „Musím jim zavolat. Budou mít o mě starost.“

„Až přijedeme do nemocnice, zavolám jim sám a předám vás.“ Posadil se na sedátko a vyhlédl zadním oknem. „Už tam budeme.“

„Nechci do nemocnice. Hlava mě už skoro nebolí.“

„Uhm.“

Podle toho, jak zamručel, poznala, že jí nevěří.

„Vy nemáte v Charlestonu trvalé bydliště,“ řekl.

„Ne,“ odpověděla. Věděla, že už si zjistil její adresu, telefonní číslo a zřejmě i všechny ostatní podrobnosti o jejím životě. Jeden telefonát kolegovi u počítače mu jistě obstaral všechno, co potřeboval vědět.

„Žijeme v Silver Springs, ale do města to není daleko. Vy jste tady nový?“

„Ano,“ odpověděl. „Právě jsem se přistěhoval ze Savannahu. Je tu mnohem větší klid.“ Usmál se a dodal: „Obvykle. Vsadím se, že tohle pro vás bude v tomhle roce největší vzrušení.“

Čtvrtá kapitola

Kéž by bylo.

Kiera a Isabel vtrhly dveřmi do nemocničního pokoje. Když Kiera spatřila Kate, ulevilo se jí a usmála se. Isabel se tvářila vyděšeně.

Lékař na příjmu Kate prohlédl a poslal ji dolů na rentgen. Tam měli nával, a tak musela čekat dvě hodiny, než bylo všechno hotovo. Pak ji zas převezli nahoru a přidělili pokoj.

Kiera zatím přecházela po chodbě. Isabel seděla na kraji lůžka a dívala se na televizi. Celé zprávy se zabývaly výbuchem.

V okamžiku, kdy Isabel spatřila Kate, vyskočila, nervózně přešlapovala, než ji uložili do postele, a pak se sestře vrhla do náruče.

„Není ti nic? Pořádnější nás vyděsila, ale jsi v pořádku, že?“

„Ano, nic mi není.“

Kiera uchopila mechanismus postele a upravila ji tak, aby se Kate mohla posadit.

„Nevidíš mě třikrát, že ne?“ zeptala se Isabel. Natřásla polštář za Katinou hlavou, čímž jí způsobila značnou bolest.

„Kdyby tě viděla třikrát, určitě by už ječela. Jedna Isabel úplně stačí,“ zasmála se Kiera.

„To není nic směšného,“ ohradila se Isabel, ale zatvářila se veseleji.

Kiera vytáhla z kovového drážky v nohách postele Katinu kartu a začala číst záznamy lékaře.

„Může se to vůbec číst?“ zeptala se Isabel.

Kiera pokrčila rameny. „Kdyby nechtěli, aby se na to někdo díval, nenechávali by to tu. Zůstaneš tady do zítřka na pozorování.“

„Já vím,“ řekla Kate. „Ale nejraději bych šla domů.“

„Měla bys tady zůstat..., pro jistotu,“ dodala Kiera. „Teta Nora byla ještě natě své schůzi, ale nechaly jsme jí vzkaz. Nejspíš si sem bude chtít přinést přistýlku, aby u tebe mohla zůstat přes noc.“

„Má rozbitou hlavu?“ chtěla vědět Isabel a nakukovala Kiere přes rameno do karty.

„Myslím, že ne. Její lebka něco vydrží.“

Isabel vzala Kate za ruku. „Vyděsila jsi mě..., vlastně nás. Nás obé. Nevím, co bychom si bez tebe počaly. Bylo tu tak smutno, když jsi odjela do Bostonu. Kiera, jen co přijela domů, měla pořád nos v lékařských knihách.“

„Kate je zdravá, Isabel. Nedělej si starosti.“

Isabel přešla k oknu a posadila se na parapet. „Dobře, pokusím se. Ale řekni mi..., kdo byl ten chlápek, co šel s doktory ze sanitky? Vypadal fakt kouzelně.“

„Muži nemají rádi, když někdo říká, že vypadají kouzelně,“ ozval se jakýsi mužský hlas.

Nikdo nepozoroval, že Nate stojí ve dveřích.

Zarazil se, když k němu obrátily hlavu všechny tři sestry. Kruci, ani jedna z nich nevypadá tuctově, napadlo ho. Isabel okamžitě zrudla.

„Pojďte dál prosím,“ vyzvala ho Kate. Představila ho sestrám a čekala, že jí poví, proč přišel.

„Zapomněl jsem vám dát vizitku,“ řekl. „Kdybyste něco potřebovala nebo si na něco vzpomněla, i kdyby se vám to zdálo kdovíjak bezvýznamné, chci, abyste mi zavolala.“

„Ano, spolehněte se.“

Zaváhal, ale nenapadlo ho, na co by se ještě zeptal nebo co by řekl, aby se mohl zdržet v pokoji. „Co vaše hlava?“ řekl nakonec.

„Je to lepší.“ Přikývl.

„To je dobře.“

Otočil se ke dveřím a vtom ho oslovila Isabel: „Smím se vás na něco zeptat, pane?“ Vykročila k němu a usmála se.

Kate a Kiera na sebe pohlédly. Isabel nasadila svůj šarm, který nikdy nezklamal. Shrnula si vlasy dozadu a udělala další krok.

„Samozřejmě,“ řekl Nate. „Co byste chtěla vědět?“

„Dá policie té malířce, Cinnamon, policejní ochranu?“

Detektiv se opřel o rám dveří. „Proč vás to zajímá?“

Isabel kývla hlavou k televizoru. „Mluví o ní ve zprávách, že požaduje policejní ochranu, což je trochu paradoxní, když se nad tím zamyslíte. Až dosud vždycky způsobovala problémy policii ona sama. Jeden z reportérů ve zprávách citoval některé její starší výroky. Myslím, že řekla, že celá policie je podplacená. Nechápu, proč ji ještě nikdo nežaloval.“ Zhluboka se nadechla a dodala: „Cinnamon říkala, že tam byla bomba, která ji měla zabít. Tvrdí, že lidé se ji snaží umlčet kvůli jejím politickým názorům... ataky pro její umění.“

„Ona si myslí, že ji chce někdo zabít kvůli jejím obrazům? Copak jsou tak hrozné?“ zeptala se Kiera. Pak se zasmála a potřásla hlavou.

Isabel se zamračila. „Na tom není nic k smíchu. Na stěně za ní viselo pár jejích obrazů a ona na ně během interview pořád ukazovala. Myslím, že si přitom dělala reklamu.“

„Zjistil už někdo, co způsobilo výbuch?“ zeptala se Kiera.

Nate se k ní otočil. „Ještě to nevíme jistě, ale rozhodně to byla nálož. Pracuje na tom náš tým.“

Pak znovu pohlédl na Kate. „Jestli si na něco vzpomenete...,“ nadhodil a vykročil ke dveřím.

Kate přikývla.

Isabel počkala, dokud si nebyla jistá, že je z doslechu, a pak řekla: „Není úžasný?“

„Ano, je naprosto úžasný,“ souhlasila Kiera. „Ale pro tebe je moc starý. Vždyť mu musí být kolem třicítky. A...“

Isabel založila ruce v bok. „A co?“

„A zajímá ho Kate.“

Kate jejich rozhovoru nevěnovala příliš velkou pozornost, dokud neuslyšela své jméno. „Jako svědek,“ upřesnila. „Zajímám ho jako svědek. To je všechno.“

„Není pro mě moc starý,“ řekla Isabel. „Chtěla bych vědět, jestli je svobodný, nebo ženatý. Neviděla jsem, že by měl snubní prsten.“

„Neopovažme na to ani pomyslet,“ řekla Kiera a bylo jasné, že se zlobí. „Nemá o tebe zájem.“

Isabel na sestru nedbala. „Měla ses ho na to zeptat, Kate.“

„Proboha, vždyť jsem byla v bezvědomí.“ Kate se dychtivě zabořila do polštářů. Hlava jí tepala bolestí, ale rozhovor, i když byl absurdní, ji pobavil. „Kdy jsem se ho měla zeptat? V sanitce?“

„Ne, jistěže ne. Jenom jsem myslela...“

„Ano?“

„Promeškala jsi další příležitost.“

„To přece nemyslíš vážně, že?“ Zasmála by se, kdyby ji tak hlava nebolela.

„Myslím to naprosto vážně. Přísahám, že si nevzpomínám, kdy jsi naposledy s někým chodila. Vlastně si ani nevzpomínám, že bys s někým...“

„Kate, drahoušku!“ zvolal ode dveří Carl Bertolli.

Počkal, až na něho všechny upřou zrak, a pak se rozběhl do pokoje. Carl si bez ohledu na okolnosti liboval v pompézních nástupech na scénu.

Isabel byla ráda, že ho zas vidí. Setkala se s ním jen jednou, když se u nich zastavil, aby vyzvedl Kate a odvezl ji na nějakou velkolepou benefíci, ale zanechal v ní trvalý dojem. Carl byl podle ní prostě úchvatný. Řekla Kate, že je přesvědčená, že má jistě alespoň jednu uměleckou pelerínu, kterou v zimě nosí na všechny své společenské akce.

Sevřel Katinu ruku do dlaní a sklonil se, aby ji políbil na čelo.

„Ty moje malá chudinko. To je jako zlý sen, opravdová noční můra. Je zázrak, že výbuch nikoho nezranil ani nezabil, a říkám ti, kdybych na sobě neměl bílý oblek, klekl bych na kolena a děkoval Bohu.“

Kiera si odkašlala, aby zakryla smích. Kate odtáhla ruku a řekla: „Jistě si vzpomínáš na moje sestry, na Kieru a Isabel.“

„Ano, samozřejmě že si vzpomínám.“ Zazubil se a pokračoval: „Doufám, že se na mě nezlobíš za to, co se stalo. Nikdy jsem neměl dovolit, aby u mě ta bláznivá malířka vystavovala. Varovali mě, ale já jsem nevěřil, že by tu ženskou bral někdo vážně.“ Otočil se opět ke Kate a dodal: „A tak hádám, že bych vinu přece jenom *měl* vzít na sebe.“

Chtěl, aby ho utěšovaly. Kate nic takového nehodlala dělat. „Carle, policie všechno vypátrá. Nemohl jsi tušit, že někdo půjde do takových extrémů.“

„Dobře že to říkáš. Víš, že galerie je v naprostém pořádku? Není tam ani prasklinka. To je přece úžasné, nemyslíš? Samozřejmě že v trávníku je díra velikosti bazénu, s kterou budu muset něco udělat, ale když pomyslím, co všechno se mohlo stát...“ Odmlčel se, významně pokrčil rameny a znovu ji pohladil po ruce. „Teď tě nechám, aby sis

odpočinula, protože vím, že mi odpouštíš. Kdybys něco potřebovala, cokoliv...“

„Určitě ti zavolám.“

Vrhl na ni další oslňující úsměv, uklonil se Isabel a Kiera a vyšel z pokoje.

Kiera a Isabel zíraly na prázdné dveře. Zdálo se, že s jeho odchodem se vytratila z tohoto pokoje i všechna energie.

„Carl je zajímavý člověk,“ podotkla Kiera. „Trochu teatrální, ale zajímavý.“

„Teta Nora byla z něho celá pryč,“ řekla Isabel. „Řekla mi, že jí připomíná mladého Georga Hamiltona. Když jsem se jí zeptala, kdo to byl George Hamilton, rozčilila se a řekla, že ještě není tak stará. Vůbec nechápu, co tím myslela. Ty, Kate..., a co Carl?“

„Co s ním má být?“

„Poslouchej. Mluvily jsme o tvém milostném životě...“

„Ne, nemluvily. Mluvila jsi ty.“

Isabel její námitku ignorovala. „A protože se zdá, že nemáš chuť něco se sebou udělat, mám pocit, že bych ti měla pomoci.“

Kiera se rozesmála. „Ty myslíš, že by se Kate a Carl k sobě hodili?“

Kate se ušklíbla a snažila se zadržet smích. „Nejenže není můj typ, ale navíc je zasnoubený. A Carlova snoubenka mnohem víc chápe jeho výstřelky než já.“

Isabel se začervenala. „Tak fajn, možná že ne. Ale, Kate, stejně bys potřebovala někoho lehkomyšlnějšího, aby trochu zmírnil tvoji *naškrobenost*.“

„Takové slovo neexistuje,“ poznamenala Kiera.

„Prosím, slituj se nade mnou,“ žadonila Kate. „Odvez Isabel domů.“

„Prima, už jdeme. Ráno mi zavolej a dej mi vědět, kdy pro tebe můžu přijet.“

Isabel se ani v nejmenším neurazila, že se jí Kate chce zbavit. Vykročila ke dveřím, ale vzápětí se zarazila. „Doufám, že už mě nikdy tak nevyděsíš. Slib mi to, Kate.“

Kate postřehla v jejím hlase strach. „Slibuju.“

Isabel přikývla. „Fajn.“ Povzdechla si a dodala: „Teď když už zas budeš napořád doma, se všechno vrátí do starých kolejí.“

Pátá kapitola

Druhého dne odpoledne Kiera odvezla Kate z nemocnice domů. Právě když zatáčely na příjezdovou cestu, chystal se na jejich dveře zaklepat doručovatel z CPA. Jakmile Kiera podepsala přijetí, přepravce strčil Kate do rukou tlustý balíček.

„Hádej, co budeme dnes dělat,“ řekla Kate, jakmile otevřela domovní dveře a zamířila do kuchyně. Vzala nůž, aby rozřízla obálku a vysypala obsah na stůl.

Isabel přišla za sestrami do kuchyně. „Co to všechno je?“ zeptala se. Pak zmizela za dveřmi chladničky, kde hledala něco k zakousnutí.

Odpověděla jí Kiera. „Účty. Chtěla jsem, aby mi Tucker Simmons poslal všechny účty, které obhospodařovala maminka.“

Isabel zavřela ledničku a s řapíkem celeru v ruce přešla ke stolu. „Tak proč nám ty účty posílají až teď?“

„Když maminka tak vážně onemocněla, pověřila pana Simmonse, aby se celý rok staral o všechny faktury. Říkala jsem jí, že si to vezmu na starost sama, ale ona tvrdila, že by pro mě bylo moc těžké zajišťovat takové věci z Bostonu. A víš, jak dovedla být umíněná.“

„Máme dost peněz na zaplacení všech účtů?“ zeptala se Isabel a mávla řapíkem na hromadu obálek.

„To budeme muset napřed zjistit,“ řekla Kiera. „Máti byla v tomhle ohledu velký tajnůstkář. Vždycky, když jsem se jí ptala, jak jsme na tom s penězi, odpovídala stejně: ‚Jsme na tom docela dobře.‘“

„Mně říkala totéž,“ dodala Kate. „Šlo mi to dost na nervy.“

Isabel se nelíbilo, že se sestry opovažují matku kritizovat. „Byla ohleduplná. Nechtěla, aby si někdo z nás dělal starosti. Co se týče tebe, Kiero, přála si, aby ses soustředila na medicínu a Kate aby dokončila magisterské studium. Žádná z vás nepotřebovala peníze, protože jste měly svá stipendia a granty. Ale Nora a já jsme byly na mamince závislé a ona nám to chtěla usnadnit. Proto to tak dělala. Jsem si tím jistá.“

„Zajímalo by mě, kolik zůstalo v svěřenském fondu,“ řekla Kiera a ignorovala Isabelinu ohnivou obranu finančních rozhodnutí jejich matky. „A víme vůbec, kolik má ještě přijít z mamčinu důchodu?“

Kate zavrtěla hlavou. „Já ani nevím, kolik brala měsíčně. Odmítala o tom mluvit. Někde v těch papírech najdeme odpověď.“

„Já nemám obavy,“ řekla Isabel. „I kdybychom potřebovaly všechny ty peníze, Kate už by na něco přišla.“

„Proč zrovna já?“

„Protože Kiera musí dodělat poslední rok medicíny a pak už se domů nevrátí a já odjedu za týden do školy. Takže je to na tobě. Kromě toho ty a Kiera jste podědily všechnu chytrost v rodině. Víte co? Kdysi jsem si myslela, že jsem hloupá, protože jsem nebyla ve výběrových třídách a neměla nejlepší výsledky testů, ale maminka mi říkala, že jsem normální. Ano, normální,“ zdůraznila a ukázala celerem na Kate. „Divné jste vy dvě. Nerada bych vás urazila, ale obě jste tak trochu... praštěné.“

Kate se rozesmála. „Maminka o nás nikdy neřekla, že jsme divné nebo praštěné.“

Isabel se zamračila. „Ale neříkala taky, že jste normální. Kate, co to děláš?“

„Co bych asi dělala? Dívám se na faktury. Chci začít.“

„Teď to nedělej. Všechno může počkat po večeři,“ řekla Kiera. „Vypadáš unaveně. Jdi si na chvilku odpočinout. Faktury nikam neutečou.“

Kate neprotestovala. Pořád ji bolela hlava a měla chuť osprchovat se a svléknout si kalhoty a hedvábnou blůzku, kterou jí do nemocnice přinesla Kiera, a tak zamířila do svého pokoje.

Když se vykoukala, natáhla si šortky a staré tričko a schoulila se do postele. Probudily ji hlasy sester a tety z kuchyně, ale také vůně pečeného kuřete a jablkových knedlíků linoucí se až nahoru.

Kuchyně byla přímo pod její ložnicí, a proto slyšela, co si povídají.

„Kiero, ty a Isabel budete dnes muset uklidit. Už mám zpoždění,“ řekla teta.

„Kam se chystáš, teto Noro?“ zeptala se Isabel.

„Mám svou charitní skupinu, ty všetečko.“

Co si sestry pamatovaly, teta Nora pravidelně navštěvovala charitní skupinu. Řadu let chodívala do jedné v St. Louisu, a jakmile se přestěhovala do Silver Springs, zařadila se do jiné v místním kostele. Žádná z děvčat nevěděla, co Nora celou tu dobu podporuje, ale bylo jim jasné, že by se neměly ptát. Slyšely její projev o právu na soukromí až příliš často.

Jim ovšem žádné soukromí nedopřávala. Každou chvíli chtěla vědět, kde jsou.

„A kampak se chystáš dnes večer ty, slečno?“ slyšela Kate, jak se Nora ptá Isabel.

„Dnes zpívám v Golden Meadows,“ odpověděla Isabel.

„Vtom sanatoriu tě určitě budou postrádat, až odjedeš do školy.“

„Myslím, že víc budou chybět oni mně,“ řekla Isabel. „Jsou ohromně milí.“

„Vzbud' mě, až přijdeš domů,“ vyzvala ji Nora.

Isabel se vzepřela. „Jsem dospělá a nemyslím, že je třeba...“

Nora ji přerušila. „Slíbila jsem tvé matce, že na vás budu dávat pozor, a tak to dělám. Budeš dospělá, až odjedeš na vysokou.“

Kate zaslechla, že se otevřely zadní dveře. „Zapomněla jsem ti něco říct,“ pokračovala Nora. „Stěhováci mi změnili termín. Přijedou v pátek. Doufám, že mi někdo pomůže s balením.“

„Samozřejmě že ti pomůžeme,“ ujišťovala ji Kiera.

„Znamená to, že odjedeš už v pátek?“ zeptala se Isabel.

„Ano, znamená,“ odpověděla teta. „Ale nemysli si, že se mě zbavíte nadobro, protože za vámi budu jezdit stejně často, jako jsem jezdila za svou dcerou. Jenom budu bydlet tam, a ne tady. A teď dost řečí. Zdržujete mě. Kde mám kabelku?“

„Visí ti přes ruku,“ řekla Isabel.

Kate uslyšela, že se dveře zavřely. Vstala z postele, opláchla si obličej studenou vodou a sešla dolů.

Po večeři Isabel vyrazila ven a Kiera se vydala nakoupit pár věcí do supermarketu, a tak se Kate rozhodla, že začne s papíry, které jí poslal účetní.

Začala s velkou obálkou ze Summit Bank and Trust. Kate nevěděla, že její matka s touto bankou jednala. Účet na domácnost, který zřídila, měla u místní banky v Silver Springs. Kate si myslela, že papíry mají možná něco společného s jejím důchodem. Bylo tam několik faktur, kopie žádosti o půjčku a nahoře na hromádce dopis od pana Edwarda Wallaceho, vedoucího oddělení půjček.

Přečetla si dopis a podívala se na doklady k půjčce. „Ne,“ zašeptala. „To musí být omyl.“ Přečetla si dopis ještě jednou. Nemohla pochopit to, co tam stálo, nechtěla to pochopit.

Ale věděla, že je to pravda, protože na konci byl charakteristický podpis její matky.

„Ach bože,“ zašeptala. „Mami, co jsi to udělala? Co jsi to udělala?“

Nemají žádný důchod, žádný svěřenský fond, žádné peníze z pojištění, žádné úspory. Její matka si před časem vzala tříletou půjčku s nerovnoměrně rozloženými splátkami, s poslední splátkou téměř tři sta tisíc dolarů, kterou bylo třeba uhradit do čtyř týdnů.

Jako záruku uvedla všechno, co měly, a to znamená, že jestli se platba neprovede, veškerý jejich majetek dostane banka. Jedním z uvedených aktiv byla Katina firma. Druhým bylo její jméno.

Šestá kapitola

Kate byla zoufalá. Držela dopis z banky a kopie papírů k půjčce, které matka podepsala, a přecházela po kuchyni sem a tam. Znovu a znovu, snad pětkrát pročetla dokumenty, a přece pořád nemohla uvěřit, co matka udělala.

Jestli jsou papíry v pořádku – a samozřejmě že jsou; neměla důvod myslet si něco jiného – pak její matka svým podpisem všechno zahodila. Všechno.

„Ach bože, mami, co sis myslela?“ zašeptala si Kate.

Nejspíš vůbec nemyslela, napadlo ji pak. Jinak by si přece uvědomila, co dělá. Musela by vidět důsledky.

Kate už chápala, proč její matka nikdy nemluvila o financích. Nechtěla, aby některá z nich poznala pravdu.

Kate střídavě zachvacoval vztek a smutek a přitom se pokoušela zachovat si jasnou hlavu a přijít na nějaký plán, kterým by zachránila budoucnost rodiny. Došla ke kuchyňskému oknu a dívala se, jestli se nevrací Kieřino auto. Chtěla jí sdělit, co zjistila, jen co se objeví. Možná že ve dvou se jim podaří na něco přijít.

Když uplynulo několik minut a po Kieře nebylo ani památky, Kate si to rozmyslela. I když by bylo hezké svalit část starostí na sestřinu hlavu, nic by se tím nezměnilo. Co se stalo, už se nedá změnit. Kromě toho Kiera má už jen několik dní na odpočinek, než jí začne vysilující kolotoč studia na medicíně, a další rok a půl si ani nevydechne. Taková zpráva by ještě zvýšila její stres a jistě by samými obavami celou noc nespala. Ráno bude dost času, aby si o tom spolu promluvily... Jestli se rozhodněji to vůbec říct.

A Isabel? Jestli to řekne Kieře, měla by to říct i Isabel. To pomýšlení vyvolalo další otázku. Co její škola? Kde sebere peníze na její školné?

Musí dospět k rozhodnutí. Kate se posadila ke stolu, vzala do ruky pero a papír a znovu začala procházet jednotlivá čísla.

Vtom ji ze soustředění vytrhl domovní zvonek. Když vyhlédla ven úzkým oknem vedle domovních dveří, spatřila před domem přešlapovat hezkého muže.

Otevřela dveře a řekla: „Prosím?“

Udělal krok k ní a ona instinktivně ustoupila, aby unikla pachu piva. Čpělo z něho velmi silně. A oči měl podlité krví. „Je doma Isabel?“

„Ne, není,“ odpověděla Kate.

„Kde je?“ zeptal se útočně.

„Kdo jste?“

„Reece. Jmenuji se Reece Crowell. Tak kde je?“

Muži stojícímu před ní bylo asi pětadvacet. Měl na sobě khaki kalhoty a propínací košili s rukávy vyhrnutými k loktům. Tmavé vlasy měl sčesané dozadu, jeho obličej byl trochu moc hranatý, ale vyzařoval z něj půvab hrdinů televizních seriálů. Kate ho nikdy neviděla a překvapilo ji, že si Isabel dává schůzku s někým o tolik let starším. Musí si s ní o tom promluvit.

Reece udělal další krok k ní. Kate neotevřela dveře tak, aby mohl vstoupit do domu..., ledaže by ji ostrčil. Podle jeho rozzlobeného výrazu usoudila, že by byl schopný to udělat.

„Vím, že tu je,“ zamumlal. „Chci ji vidět.“

„Není doma,“ řekla Kate. Stále měla pevný hlas. „A Isabel říkala, že už vás nechce vidět.“

„Chceme se vzít.“

Tomu mladíkovi asi přeskočilo. „Ne, to nepůjde. Isabel se chystá na vysokou a vy ji necháte na pokoji.“

Sevřel ruce v pěst. „To je vaše chyba. Isabel by mi to neudělala. To vy. Říkala, že vy chcete, aby šla na vysokou. To kvůli vám a naší mizerné sestře se vzdává své kariéry.“

Nechtěla se s ním přit. „Isabel odjela a vy byste měl udělat totéž.“

Pokusil se protlačit kolem ní a volal Isabel jménem. Kate se nehnula ani o centimetr a bokem ještě přivřela dveře.

„Jestli okamžitě neodejdete, zavolám policii,“ upozornila ho.

„Vy to vůbec nechápete, že? Je moje. Příští týden jedeme do Evropy, a než se vrátíme, vezmeme se. Věnoval jsem se jí až moc, abych pomohl v začátcích její pěvecké kariéry, a nenechám vás, abyste jí to zhatila.“

Znovu se na ni začal tlačit a tentokrát ho Kate odstrčila celým tělem. Zabouchla dveře a zamkla je.

Z druhé strany se opřela o dveře, zatímco Reece na ně bušil a vykřikoval nadávky. Pak se na okamžik zarazil, jako by čekal, jestli se náhodou dveře neotevřou, a znovu začal bušit a křičet. Kate na druhé straně se bála, že je snad vyrazí.

Náhle bušení ustalo a Reece ze všech sil zařval: „Ještě jsem neskončil, ty krávo!“ Na okamžik nastalo hrobové ticho. Kate chvíli vyčkávala, ale pak se odvážila vyhlédnout postranním oknem. Reece vrávoravě přecházel trávník. Potom zahrnul na chodník a vzdaloval se.

Kate bušilo srdce. Vrhla se k telefonu, aby zavolala policii, vzápětí se však zarazila. Co by jim řekla? Reece byl sice opilý a dotěrný, ale nevyhrazoval jim násilím, ani nezpůsobil žádnou škodu. Až vystřízliví, možná dostane rozum.

Přesto jí stále zněla v uších jeho slova: „Ještě jsem neskončil.“

Sedmá kapitola

Uprostřed noci zazvonil telefon.

Kate byla vzhůru. Vůbec neusnula. Poté, co se Kiera a Isabel vrátily domů, řekla jim o konfliktu s Reecem. Jakmile spatřila na jejich tvářích strach a obavy, nedokázala se jim svěřit s finančními problémy. Na jednu noc měly starostí až až. Nebude je přece zatěžovat dalšími.

Neustále o dokumentech uvažovala a doufala, že se jí snad podaří najít řešení, než bude muset sestrám všechno vyličit. Z myšlenek ji vytrhlo zazvonění a rychle zvedla sluchátko, aby hluk neprobudil ostatní. Ve dvě v noci jistě nikdo nebude sdělovat dobré zprávy. Když se ohlašovala, blesklo jí hlavou zlé tušení, že by na druhém konci linky mohl být Reece.

„Probudila jsem tě?“ ozvala se ve sluchátku Jordan.

Kate okamžitě vydechla úlevou. „Ne, jsem vzhůru. Co se děje?“

„Proč mi neodpovídáš na mail? Od devíti sedím u počítače a čekám.“

„Nezlob se. Probírala jsem účty.“ Kate postřehla v Jordanině hlase úzkost a bylo jí jasné, že něco není v pořádku. Nebo spíš že se děje něco hrozného, jinak by nevolala v takovou hodinu. Dobré zprávy vždycky mohou počkat do rána.

Kate věděla, že by se neměla hned vyptávat, co se stalo. Jordan byla její dlouholetou přítelkyní a Kate věděla, jak uvažuje. Když na ni tlačila, Jordan se stáhla do sebe.

„Co je u vás nového?“ zeptala se Jordan.

„Nic zvláštního. Jako obvykle.“

„Jako obvykle? Kate, potřebuju si na chvíli promluvit o všedních věcech. Ano?“

Proboha, takže je to opravdu zlé. Kate ucítila, že se jí sevřel žaludek. „Fajn,“ řekla. „Procházela jsem účty a víš, na co jsem přišla? No, ani se nepokoušej hádat. Než máti zemřela, připsala bance dům, auto a další majetek včetně mé firmy a mého jména. Vzala si půjčku velkou jako Nebraska a zaplatila jenom úrok za poslední tři roky. Balónovou splátku je třeba zaplatit do třiceti dnů. Jo, a včera večer jsem málem dostala infarkt.“

„Chybíš mi.“

„Ty vůbec neposloucháš, co jsem říkala, že?“

„Prosím? Co jsi říkala?“

To nebyl žert. Jordan mluvila, jako by byla duchem nepřítomná. Katin žaludek se sevřel ještě víc.

„Říkala jsem, že je tu horko, horko a vlhko. Co se s tebou děje?“

„Našla jsem bulku.“

Tři krátká slova – a všechno se rázem změnilo. Obavy o dům a účty a školné byly ty tam a jediné, na čem záleželo, byla přítelkyně.

„Kde? Kde jsi ji našla?“ Kate se snažila nemluvit naléhavým tónem.

„V levém prsu.“

„Byla jsi na vyšetření? Máš už nějaké výsledky?“

„Ano, dvakrát,“ odpověděla Jordan. „V pátek ráno mé budou operovat. Lékař chtěl zítra dělat biopsii, ale já jsem to nedovolila. Potřebuješ trochu času, než se sem dostaneš..., je to tak?“ Teď její hlas připomínal malou holčičku. Vystrašenou malou holčičku.

„Ano, je. Můžu přijet zítra.“

„Objednám ti letenku. Pošlu ti mailem hodinu a číslo letu a vyzvednu tě na letišti.“

Kate věděla, že se Jordan zaměřuje na detaily proto, aby měla věc pod kontrolou. Sama by to dělala zrovna tak. Je to jediný způsob, jak bojovat se strachem.

„Budu čekat u výdeje zavazadel.“

„Ano, výborně.“ Kate byla tak otřesená, že ji vůbec nenapadlo, na co by se ještě měla zeptat. Rozbolela ji ruka a pak si uvědomila, že křečovitě svírá sluchátko. Nutila se ke klidu.

„Poslouchej. Rozhodla jsem se, že to nikomu z rodiny neřeknu, aspoň prozatím. Až budu vědět, o co se jedná, povím jim to. Nesnesla bych, aby se kolem mě všichni točili. Matka a otec toho měli v posledních měsících opravdu hodně. Víš, jak jsou pyšní na bratry, protože většina se jich dala do služeb zákona, ale teď se ukázalo, jaké riziko to může znamenat. Když Dylana postřelili ve službě, zdálo se mi, že zestárli o dvacet let. Nějaký čas nikdo z nás nevěděl, jestli to přežije. Byla jsi tam. Víš, jak to s ním bylo zlé.“

Kate přeběhl po zádech mráz. „Ano, vzpomínám si.“

„A viděla jsi, jak na každého působí stres, zvláště na mé rodiče. Teď když je Dylan doma a uzdravuje se, rodina se uklidňuje. Onehdy mi maminka volala a zmínila se, že od toho strašlivého telefonátu uplynulo osm týdnů a že je konečně schopná zhluboka se nadechnout. Co jsem na to měla říct, Kate? Připrav se, mám pro tebe další špatnou zprávu?“

„Vždyť nevíš, jestli je to skutečně tak špatné, nebo...“

„Správně, ale právě to, že se to neví, každého znervózňuje. Lepší bude počkat, až budu vědět... všechno.“

„Jak myslíš...“

„Kromě toho Dylan posílá maminku a tátu na výletní plavbu.“

„To je od něho hezké.“

„To snad nemyslíš vážně! Jenom chce, aby mu konečně dali pokoj. Matka ho přivádí k šílenství, když k němu každý den chodí domů a přináší mu jídlo. Není zvyklý, aby ho někdo obletoval.“

„Co tvoje sestra? Vím, jak jste si se Sydney blízké. Ani té co neřekneš?“

„Copak jsi zapomněla? Je v L. A. Za pár týdnů jí začíná filmová škola a má dost starostí, aby se zabydlela.“

„Aha, filmová škola. Na to jsem opravdu zapomněla.“

„Kdyby se Sydney dověděla o operaci, přijela by domů, a to já nechci. Jestli to bude se mnou špatné, samozřejmě se o tom ona i matka hned doví.“

„Ano.“

„Ale prozatím to zůstane jen mezi námi. Jsi pro?“

„Jasně.“

Hovořily spolu ještě pár minut a pak se rozloučily. Kate zůstala naprosto klidná, když sbírala papíry ze stolu a ukládala je do prádelního koše. Nejraději by všechno hodila do smetí, ale věděla, že tím by se nic nevyřešilo.

Má ještě chvíli času, než přijde o střechu nad hlavou a než jí na dveře zabuší exekutoři. Na běžném účtu v bance je dost peněz, aby mohla zaplatit obvyklé výdaje. Až se vrátí z Bostonu, přijde na to, co by měla udělat. Do té doby sestrám o finančním krachu nic neřekne.

Zhasla a prádelní koš odnesla do svého pokoje. Uložila ho do skříně a připravila se ke spaní.

Rozplakala se, až když přes sebe přetáhla pokrývku.

Osmá kapitola

Jordan nikdy nikde nebyla včas a ani dnešek nebyl výjimkou.

Kate na ni čekala s taškou u nohou před vchodem letiště, když její přítelkyně zahýbala k odbavení zavazadel. Jordan zastavila na parkovišti, ale nevypnula motor a vystoupila, aby mohla Kate obejmout.

„Jsem tak ráda, že jsi tu.“

„Já taky.“

„Věděla jsem, že přijedeš.“

„No jasně.“

Jakýsi policista kývl na Jordan, aby se svým vozem popojela. Kate ani její přítelkyně nepromluvíly jediné slovo, dokud nevyjely z letiště na silnici směřující k Jordaninu bytu.

„Jak dlouho jsem se zpozdila?“ zeptala se Jordan.

„Jenom patnáct minut.“

Jordan pohlédla na Kate, usmála se a řekla: „Vypadáš příšerně.“

„Ty vypadáš ještě hůř.“

Kate žertovala. Jordan vždy vypadala nádherně. Přestože její vlasy měly sytý tizianový odstín, pleť nebyla bledá jako mají charakteristické rusovlásky. Obvykle vypadala typicky americky, její pihovatá tvář připomínala modelky Ralpha Laurena, ale dnes tomu bylo jinak. Z tváře se jí vytratila barva. Dokonce i pihy jako by jí vybledly.

„Není divu, že jsme nejlepší kamarádky. Obě jsme nepříjemně netaktní.“ Jordan se soustředila na vjezd na 1-90, pak se zařadila do středního pruhu a vyrazila kupředu. „Byla bych ráda, kdyby ses sem přestěhovala.“

„Boston se mi sice líbí, ale...“

„Já vím. Musíš udržovat teplo rodinného krbu kvůli sestřičkám.“

„Hlavně kvůli Isabel, a to jen na čas. Zaslouží si, aby měla doma rodinu. Z nás tří byla Isabel mamince nejbližší a těžko se vyrovnávala s její smrtí.“

„Pořád se chystá do Winthropu?“

„Ano,“ odpověděla Kate. „Moc se tam těší. Bude to pro ni ta nejlepší škola.“ *Jestli se mi podaří dát dohromady peníze na víc než jen jeden semestr*, dodala v duchu. „Doufám, že pobyt na koleji jí pomůže trochu dospět. Maminka se k ní vždycky chovala, jako by byla pořád malá.“

Jordan přikývla. „Je u vás v rodině nejmladší, ale má dobrou hlavu. Podaří se jí to.“

„Bojíš se, Jordan?“

Náhlá změna tématu její přítelkyni nevyvedla z míry. Uvažovala stejně jako Kate, těkala od jednoho předmětu k druhému. „Moc,“ odpověděla.

„Co ti říkal doktor?“

„Byla jsem třikrát na vyšetření a při všech do mě šťourali, píchali a odebrali mi tolik krve, že by naplnila vanu.“

„To je příjemná představa.“

„Museli mě připravit na nejhorší.“ Kate přikývla. „Co bude zítra?“

„Operovat mě bude doktor Cooper. Probral se mnou všechny možnosti. Udělá biopsii... a pak uvidíme.“

Kate se zhluboka nadechla. Věděla, že musí zachovat rozvahu. Její přítelkyně potřebuje sílu.

Už vjely na Storow Drive a Kate vyhlížela z okna na Charles River. Její hladina se třpytila v slunci.

„Zvládneme to,“ ujišťovala Jordan.

„Samozřejmě.“

„V kolik vlastně máme být v nemocnici?“

„V šest.“

„Budeme tam včas, i kdybych ti musela dát elektrický šok, abych tě dostala z postele.“

Jordan se zasmála. „Možná by to zabralo. Dylan mi jednou hodil na obličej mokrý ručník, aby mě přinutil vstát.“

„Pomohlo to?“

„To víš, že ano.“

„Vsadím se, že se ti nevstávalo příjemně.“

„Máš pravdu. Nevstávalo. Chtěla jsem mu to oplatit, a tak jsem na něho druhý den ráno vychrstla sklenku vody. Spal v pokoji s Alekem a víš přece, jaký je to lenoch, ale zřejmě jsem to nedomyslela. Sotva Dylan ucítil na tváři vodu, vyskočil z postele... Ještě teď mi běží mráz po těle, když si na to vzpomenu. Nikdy jsem neviděla, že by se někdo hýbal tak rychle. Měla jsem dobře promyšlený únik, ovšem zakopla jsem o Alekovu botu a vrazila jsem do jeho nočního stolku. Rozbila jsem si o něj koleno a začala jsem ječet. Myslím, že se Alec vůbec neprobudil, ale chudák Dylan mě nakonec odnesl dolů k mamince. Musela jsem si to dát zašít.“

„Kolik ti tehdy bylo?“

„Deset nebo jedenáct.“

„Vypadá to, že jsi byla pěkné kvítko.“

„Občas jsem pěkně vyváděla. Víš, něco mi řekni. Jak to, že jsi nechtěla, aby se Dylan dověděl, že jsi u něho seděla v nemocnici?“

„Byla jsem tam kvůli tobě, ne kvůli němu.“

„No jasně.“

„A kdyby se to dověděl,“ pokračovala, „nikdy by mě nenechal, abych na to zapomněla. Tvůj bratříček si rád člověka dobírá a provokuje ho.“

„Všichni moji bratři rádi provokují.“

„Ano, ale Dylan je nejhorší, Bůh mu žehnej.“

Jordan se zazubila. „Vy děvčata z Jihu zakrýváte svoji kritiku tím, že vždycky nakonec dodáte ‚Bůh mu žehnej‘.“

„Děvčata z Jihu nikdy nekritizují,“ řekla Kate a záměrně přehnala svůj přízvuk. „Byly jsme vychovány jako způsobné dámy. Vždycky říkáme pravdu, ale jemným, zdvořilým způsobem.“

Jordan obrátila oči v sloup. „To je snůška...“

Kate se zasmála. „Čeho?“

„Trochu jsem si poopravila slovník, teď když mám neteře a synovce. Chci jim dávat dobrý příklad. To mi mimochodem doporučil Theo a Nick.“

„Tvoji bratři ti doporučili, aby sis dávala pozor na *svůj* slovník?“

„Když mluvíme o Dylanovi..., myslím, že byl k tobě velice milý.“

„Dylan je milý ke všem ženám.“

„To je pravda, na ženské si potrpí,“ řekla Jordan. „Ale zvlášť ho baví dobírat si tebe, protože tě tak snadno uvede do rozpaků.“

„To, že mi náhodou vrazil do sprchy, když jsem poprvé přijela do Nathan's Bay, byl ohromný začátek. Mám dojem, že na to nikdy nezapomenu.“

„Ale zapomeň na to,“ řekla se smíchem Jordan. „Už se nedivím, že se vždycky culí od ucha k uchu, když si na tebe někdo vzpomene.“

Zahnula za roh a přímo před svým domem spatřila příhodné parkovací místo. To se příliš často nestávalo. Také si všimla, že zpoza rohu se vynořil černý hummer a blížil se k ní. Řidič si očividně vyhlédl stejné místo k zaparkování, šlápl na plyn a hnál se k ní. Jordan však byla rychlejší a zaparkovala jako profesionál. Řidič černého hummeru projel kolem nich a udělal obscénní posunek, což Jordan a Kate ohromně rozveselilo.

Před několika lety byl dům z hnědého pískovce rekonstruován a vznikly v něm tři prostorné byty, v každém patře jeden. Jordanin byl úplně nahoře. Kate u ní bydlela, když zde studovala, a zanedlouho si zvykla na vrzající schody a úzké chodby.

Jordan zbohatla díky počítačovému čipu, který navrhla, a mohla bydlet kdekoliv, ale stejně jako Kate nerada měnila to, na co si zvykla. Její starý, omšelý byt se jí líbil a neměla v plánu někam se stěhovat.

I Kate se ten byt líbil. Byl teplý a útulný i za nejchladnějších dní. Vždycky voněl čistotou a svěžestí. Aby si Jordan kamarádku neustále připomínala, téměř na každý stolek postavila Katiny voňavé svíčky. Katina tělová mléka měla ve dvou ložnicích a také na nočních stolcích.

V bytě byly tři ložnice. Pokoj pro hosty se nacházel na konci dlouhé chodby a byl tak velký, že se do něho vešla obrovská dvojitá postel, kterou Jordanini bratři koupili, aby v ní mohli spát, když přijeli do města. Dům rodičů v Nathan's Bay byl odtud dvě hodiny cesty.

Třetí ložnice byla upravena jako pracovna a všechny čtyři stěny lemovaly police s knihami. Pod váhou Jordaniných knížek se doslova prohýbaly. Z pracovny se na jedné straně vstupovalo do jídelny a na druhé do chodby.

Podlaha z tvrdého dřeva byla tmavá. Pestré orientální koberce se táhly po celé délce místnosti. Veliká okna v každém pokoji zakrývaly koloniální okenice. Kate během studia nejraději sedávala na stoličce u okna v obývacím pokoji, z něhož mohla pozorovat řeku Charles.

Jedinou nevyužitou místností v bytě byla malá kuchyňka. Jordan nevařila. Živila se přinesenými hotovými nebo zmraženými jídly. Pokud se pokrm nedal ohřát v mikrovlnce, nekoupila si ho.

Kate okamžitě zamířila do pokoje pro hosty a postavila tašku vedle postele. Pak prošla pracovnou do jídelny. Všimla si papírů rozložených na Jordanině stole a trhla sebou. I když měla Jordan na policích nepořádek, její stůl byl vždycky vzorně uklizený. Kromě počítače a telefonu na jeho pracovní desce nikdy nic nestálo, stejně jako na kuchyňském stole.

Jordan vstoupila do pracovny, všimla si, že Kate se dívá na hromady papírů na stole, a řekla: „Je tu ale binec, že?“

„Na tebe ano,“ souhlasila Kate. „Vždycky míváš na stole pořádek, když pracuješ. Jsi tím až posedlá. V poslední době jsi zažila hodně stresu a řekla bych, že pořádek v papírech bylo to poslední, na co jsi myslela.“

„Většina papírů jsou právní materiály. Žalují mě.“

Sotva dopověděla šokující zprávu, otočila se a vešla do obývacího pokoje. Kate chvátala za ní.

„Tebe někdo žaluje?“

„Správně,“ řekla Jordan, svalila se do křesla a přehodila nohy přes opěrku.

„Říkáš to s naprostým klidem.“ Kate stála před konferenčním stolem s rukama zkříženýma, mračila se na přítelkyni a čekala na vysvětlení.

Nedočkala se ho dost rychle, a tak začala sama. „Dobře, budu se tedy ptát. Proč tě někdo žaluje? A jak je možné, že jsi přitom tak klidná?“

„Proč bych neměla být klidná?“ řekla Jordan. „Rozčilovat se ničemu nepomůže.“ Shodila sandály a opřela se o opěradlo. „Žaluje mě nějaký William Bell. Zřejmě si myslí, že vymyslel můj čip dříve než já a že já jsem přišla nějak na to, jak mu jeho nápad ukrást.“

Kate se posadila do křesla proti ní a zkřížené nohy si opřela o pohovku. „Setkala ses s ním někdy?“

„Ne. Žije v Seattlu,“ řekla Jordan. „Můj právník mi řekl, že Bell je počítačový maniak, který si vydělává na živobytí

tím, že žaluje lidi. Na velmi dobré živobytí," zdůraznila. „Nevyhrál ani jeden případ, ale vzhledem k nákladům vyjde vždycky levněji dohodnout se než bojovat.“

„Co budeš dělat?“

Jordan se zatvářila podrážděně. „Co asi podle tebe budu dělat? Znáš mě líp než kdokoli jiný.“

„Ty se nedohodneš. Vsaď se, že tvůj advokát chce, abys to udělala, že?“

„Máš pravdu, chce. Ale opravdu to neudělám. Je mi jedno, kolik to bude stát. To, co Bell dělá, je špatné a já mu nedaruju ani cent. Jeho advokát hraje tvrdou hru," dodala. „Dal mi zmrazit všechny účty. To znamená, že nějaký čas budu bez peněz. Ale brzo zas k nim budu mít přístup," dodala rychle Jordan. „Nemusíš si dělat starosti.“

„Co si o tom všem myslí Theo?“

„Neptala jsem se ho na radu. Vlastně jsem mu o tom vůbec neřekla.“

„Proč ne? Proboha, vždyť je přece právník. Mohl by ti poradit.“

„Theo je přepracovaný a špatně placený a s novou rodinou..., ne, nebudu ho obtěžovat.“

„A co Nick?“

„Absolvoval právnickou fakultu, ale nemá praxi," namítla Jordan. „Kromě toho, nechci do toho zatahovat nikoho z bratrů. Můj advokát je velmi schopný a další problémy, které by se mohly objevit, si vyřeším sama. Všichni moji bratři mají ve zvyku přebírat vedení, ale tentokrát zůstanou mimo. Jsem už velká holka. Svoje bitvy si vybojuju sama.“

„Proč se snažíš být tak nezávislá?“

Jordan se usmála. „Říkáš to, jako by na slovu ‚nezávislá‘ bylo něco špatného. Jsem prostě jako ty, Kate. Obě máme rády pod kontrolou všechny a všechno.“

Kate už nic nenamítala, protože věděla, že Jordan má pravdu. Obě se dokázaly prosadit a skutečně měly rády naprostou kontrolu nad každým aspektem svého života. I nad životy jiných lidí, pokud jim to prošlo, přiznala si.

„Jak je možné, že jsi tak chytrá ve všem, co se týká pracovních věcí, a tak hloupá, když jde o muže?“

„A, to je jednoduché. Máme sklon začínat si s muži, které můžeme snadno získat, a pak zjistíme, že o ně nestojíme.“

„Víš, co si myslím?“

„Copak?“

Kate nakrčila nos a nasadila žalostnou grimasu. „Že to obě děláme mizerně.“

Jordan se zasmála. „Jsem tak ráda, že jsi tady. Poslyš, když jsme spolu telefonovaly, uvědomila jsem si, že jsem opravdu moc neposlouchala, co jsi mi říkala. Víš, když jsem se tě ptala, co se s tebou děje. Myslela jsem jenom na sebe, nezdá se ti?“

Kate se ušklíbala. „Zdá.“

„Fajn, takže teď dávám pozor. Říkala jsi, že tvoje matka ti odrovnala firmu?“

„To ne. Prostě se na mě nahrnulo pár problémů, to je vše.“

„Víš, že kdybys ode mě něco potřebovala, stačí říct?“

„Jsi strašně hodná,“ řekla Kate.

„Vím, že ty bys to pro mě udělala taky.“

„Udělala,“ přisvědčila Kate. „Ale neboj se. Tohle zvládnou sama. Ted' máš dost svých starostí.“

Jordan se zatvářila zamyšleně, jako by si chtěla vybavit jejich poslední telefonní rozhovor. „A říkala jsi, že tě málem zabil výbuch? Jediné, na co si vzpomínám, je zmínka o záchrance, takže i to jsem poslouchala jenom napůl. Zkoušela jsi zase vařit? Panebože, doufám, že ne. Vždyť jsi mohla vyhodit dům do vzduchu.“

Kate protestovala. „To, že jednou došlo k menší nehodě u tebe v kuchyni, přece ještě neznamená, že...“

Jordan vyprskla: „K menší nehodě? Vždyť přijeli hasiči!“

„Takové řeči o vaření mi jenom připomínají, že mám hlad. Půjďme se někam najíst, nebo si dáme jídlo přinést?“

Nejméně deset minut se dohadovaly a nakonec se rozhodly, že půjdou o dvě ulice dál do bistra, kde podávají nejlepší rybí ragú ve městě.

Usadily se do boxu v zadní části restaurace, aby je nikdo nerušil, ale žádná z nich moc nejedla. Jordan vypadala unaveně.

Kate se žaludek svíral bolestí, jež nepomíjela, ale jinak byla otupělá. Věděla, že kdyby si dovolila poddat se svým pocitům, zhroutila by se v slzách. Rozhodla se alespoň na chvíli zahnat Jordaniny starosti.

„Nechceš vědět, jak to, že jsem málem vybuchla?“

Jordan přestala pošťuchovat lžící chladnoucí ragú, které sotva ochutnala, a usmála se. „Čekám na pointu.“

„To není vtip. Měla jsem na hlavě velkou bouli a všimla sis té obrovské modřiny na čele?“ Odhrnula vlasy, aby se Jordan mohla lépe podívat.

„Samozřejmě že jsem si všimla, ale myslela jsem si...“

„Co sis myslela?“

„Kate, přece musíš už dávno vědět, že jsi nemehlo. Myslela jsem si, že jsi někde upadla.“

„Musím tě opravit. Ty jsi nemehlo, ne já.“

Jordan se nepřela. „Takže s výbuchem sis nedělala legraci?“

„Ne, nedělala. Chceš slyšet, jak se to stalo, nebo ne?“

„Chci.“

„Asi bych to měla vzít od začátku. Víš, co je to wonderbra?“

Devátá kapitola

Kate měla selektivní paměť. V důsledku matčiny dlouhé nemoci spolu se svými sestrami trávila nekonečně dlouhou dobu v řadě nemocničních čekáren, a přesto si nemohla vzpomenout, jak to v nich vypadalo. Zvláštní, říkala si, že si nemůžu vzpomenout na jediný kus nábytku, na barvu stěn nebo koberce. Domnívala se, že všechny čekárny vypadají stejně, že jsou chladné a sterilní a na jejich stěnách visí stejné reprodukce hor a luk.

Pamatovala si však téměř všechny lidi, kteří přicházeli a vycházeli, zatímco tam seděla, a pamatovala si úzkost. Vzduch jí byl přímo prosycen a jako virus se přenášela z jednoho člověka na druhého, napadala všechny, kteří do této místnosti vstupovali a čekali tam.

Čas a strach, děsivá kombinace. Kate si vzpomínala na rodiny tisknouce se k sobě, jak se pokoušely načerpat sílu a naději jeden od druhého. Vzpomínala si na zoufale vyhlízejícího mladého otce se dvěma dcerkami, které se k němu choulily, zatímco jim četl pohádky a čekal na zprávu, zda jejich matka bude žít, nebo zemře. Zhroutil se a rozvzlykal, když mu usmívající se chirurg sdělil příznivou zprávu.

A vzpomínala si i na starší ženu, jež seděla úplně sama, než do čekárny vešla Kate a její sestry. Navázala s nimi hovor, řekla jim, že čeká, až jí lékař sdělí, zda její čtyřicetiletý manžel přežil operaci, při níž mu dávali bypass. Vyprávěla jednu historku za druhou a žádné ze sester nedovolila, aby ji přerušila. Mluvila čím dál rychleji, až z

toho Kate začalo hučet v hlavě. V jedné chvíli si představila samu sebe, jak tam sedí a v uších má pořádné špunty.

Byla to nemilosrdná představa, ale umožnila jí usmívat se, zatímco žena bez ustání brebentila.

Čekání znamenalo vždy tíživý zážitek. Ani dnešek nebyl výjimkou. Jordan se dostala na řadu až v deset hodin, třebaže byla připravená od půl sedmé. Zpoždění zavinila jakási náhlá nehoda. Kate mohla s Jordan zůstat před operačním sálem, ale když její přítelkyni odvezli, nějaká dobrovolná pomocná pracovnice, která vypadala na dvanáct, vyzvala Kate, aby odešla do čekárny před chirurgií.

Vedla ji spletí chodeb a Kate brzy pojala podezření, že děvče ani neví, kam jde. Zdálo se jí, že spolu obešly celý kruh a nakonec našly čekárnu jen čistou náhodou.

Byly tu vlastně dvě čekárny s psacím stolem a telefonem, který obsluhovala další dobrovolnice. Větší místnost byla plná lidí, a tak jen co Kate sdělila ženě za stolem své jméno, přešla do menší čekárny.

Jakmile vstoupila, právě odtamtud vycházela pětičlenná rodina, všichni se zarudlýma očima. Po nich zůstala místnost prázdná a Kate byla ráda, že je sama. Neměla náladu na konverzaci s cizími lidmi. Posadila se do kouta u okna, vzala do ruky jakýsi časopis a okamžitě ho zas odložila. Byla tak nervózní, že nemohla ani číst.

Nejvíce ze všeho měla chuť schoulit se do klubíčka a pořádně se vyplakat, ale to samozřejmě nemohla.

Sáhla po jiném časopisu a všimla si, jak se jí třesou ruce. Seber se, prikazovala si. Vždyť je to jenom malá bulka, žádný velký nádor, a všechno dobře dopadne. Ovšem chirurg o ní mluvil velmi vážně. Alespoň podle Jordan, ale možná že trochu přeháněla, jak bylo jejím zvykem.

Nesmysl, teď se snažím obalamutit sebe samu, uvědomila si Kate. Jordan přece nikdy nepřehání. Je až příliš... praktická... a neskutečně opatrná.

Klíčem k odůvodněnému optimismu je upřímnost, usoudila Kate a rozhodla se přijít na nějaký skutečný důvod, proč by mělo být všechno v pořádku. Přecházela sem a tam a přemýšlela o tom. No dobře. Jordan jí řekla, že chirurg mluvil velmi vážně.

Možná musel předpokládat to nejhorší, aby byl připraven, což znamená, že na to nejhorší také musel připravit svého pacienta. Nemá to součástí Hippokratovy přísahy nebo něčeho podobného?

Tohle vysvětlení je asi poněkud scestné. Měla by uvažovat realističtěji. Ano, je pravda, že jedna Jordanina teta z matčiny strany zemřela na rakovinu prsu, protože si vsugerovala, že žádnou bulku nemá, a najednou bylo příliš pozdě. A také je pravda, že něčí sestřenice ze stejné rodinné větve měla stejnou diagnózu. No a co? Sestřenici bylo hodně přes osmdesát a Jordanině tetě přece taky. Což přece znamená, že Jordan pravděpodobně může mít před sebou dalších pětadesát let – plus minus pět – šťastného a zdravého života.

Jenomže ona tu bulku objevila minulý týden, ne za pětadesát let.

To pomyšlení vyrazilo Kate dech. Posadila se a sklonila hlavu. Najednou ji zachvátila taková únava, že skoro nemohla uvažovat. Včasné zjištění je ovšem dobré, nebo ne? A Jordan, její sestra Sydney i jejich matka, ty všechny o své zdraví dbaly, jak se patří. Pravidelně chodily na vyšetření a preventivní prohlídky.

Nepřidělávej si zbytečné starosti. To často Kate radila její matka. Ach bože, teď přece nechce zas myslet na matku. Má před sebou plno jiných problémů.

Proč to trvá tak dlouho? Kate už asi po patnácté pohlédla na hodinky a vtom zazvonil její mobil.

Volala Kiera. „Jak to s ní vypadá?“

Jordan dovolila Kate, aby o operaci řekla Kiere, ale kromě ní už nikomu. „Pořád je na sále,“ odpověděla Kate. „Měli zpoždění, a tak se až do deseti nic nedělo. Je tam asi hodinu. Není to na biopsii moc?“

„Není.“

„Ale...“

„Jsem studentka medicíny, ne doktorka, a nehodlám spekulovat.“

„Jsi ve čtvrtém ročníku medicíny, což znamená, že jsi skoro hotová.“

„Ale doktorka ještě nejsem.“

„No tak, Kiero,“ řekla podrážděně Kate. „Chci od tebe kvalifikovaný odhad. Nebudu tě žalovat, když se zmýlíš.“

„Ne, nemyslím si, že hodina je moc dlouho. Nezapomeň, že chirurg čeká na zprávu patologa. A protože jsi nešla s ní na operační sál, nemůžeš přesně vědět, kdy začali.“

Kate se ulevilo. „To je dobrý postřeh. Mohli třeba začít právě teď, když se to tak vezme. Zavolám ti, až se něco dovím. Jak to vypadá doma?“

„Dobře. Několikrát telefonoval Reece Crowell.“

„Ano?“ zareagovala opatrně Kate.

„Byl ohromně slušný. Skoro až moc. Když jsem mu řekla, že Isabel tu není, řekl ‚děkuji‘ a zavěsil, ale za pár hodin volal znovu. V hlase měl napětí, jako by měl každým okamžikem prasknout. Několikrát se ptal po tobě. Až odjede Isabel do školy, asi mu to dojde.“

Kate si tím nebyla tak jistá.

„Jo, a ještě něco,“ pokračovala Kiera. „Volal nějaký Wallace a nechal hromadu vzkazů. Říkal, že pracuje pro banku. Slyšela jsi o něm někdy?“

Kámen v Katině žaludku začal opět tlačit. „Ne, neslyšela,“ zalhala. „Řekl, co chce?“

„Ne,“ odpověděla Kiera. „Ale chtěl, abys mu hned zavolala. Máš pero? Dám ti jeho telefonní číslo.“

Kate zavřela oči. „Nemám. Zavolám mu v pondělí, až budu doma. Jenom nevymaž záznamník.“

„Říkal, že je to naléhavé.“

„Naléhavé věci můžou počkat do pondělka.“

„Ty ani nejsi zvědavá, co chce?“

Kate velmi dobře věděla, co chce. Všechno, co mají. A ještě víc.

„Poslouchej, Kiero. V pondělí se spolu musíme posadit a pořádně si promluvit.“

„To zní vážně.“

„Musíme se prostě rozhodnout, jak vyřešíme pár věcí týkajících se naší budoucnosti. Teď budu končit. A později ti řeknu, jak se daří Jordan.“

Stiskla tlačítko, ukončila hovor a hodila mobil do kabelky právě v okamžiku, kdy pracovnice u telefonu vyslovila její jméno. Kate vstala a vzápětí uviděla lékaře krácejícího k ní. Spatřila jeho tvář. Chirurg se usmíval.

Desátá kapitola

Jordan bude v pořádku. Když jí lékař sdělil tu nádhernou zprávu, Kate se úlevou podlomila kolena. Nejraději by ho objala.

Myslela si, že bude moct odvézt přítelkyni za pár hodin domů, jen co se probere z narkózy, ale lékař chtěl, aby v nemocnici zůstala do následujícího dne. Jen jakoby mimochodem vysvětlil, že Jordan měla mírnou alergickou reakci na anestetika, ale že není třeba se bát, že látka zmizí z jejího organismu nejpozději do zítřejšího odpoledne, takže pak bude moct odjet.

Není třeba se bát. Kate si ta slova připomněla, sotva svou přítelkyni spatřila. Chudák Jordan byla červená jako vařený rak, měla flíčky po celém obličeji i na pažích a zuřivě si je škrábala. Kate se rozhodla udělat to, co by udělala každá dobrá kamarádka. Vytáhla mobil, který měl v sobě i fotoaparát, a vyfotila ji, aby ji mohla později potrápit – možná fotku použije jako spořič obrazovky v počítači.

Zůstala u Jordan až do osmi do večera. Vyrážka byla stále výrazná, ale lékař jí předepsal lék, který zmírní svědění a umožnil Jordan spát. Kate počkala, až usne, pak Jordanin vůz odvezla k jejímu bytu a dala si dlouhou horkou sprchu.

Zavřela oči a nechala dopadat proud vody na ramena. Možná jí pomůže odplavit alespoň část napětí. Přesto však, když se pokusila vyčistit si hlavu, objevovaly se jí před očima obrazy sester a její firmy a Reeceho a hromady účtů.

Ne, dnes ne, umiňovala si. Dnes na to nebudu myslet. Dnes nepřipustím, aby mě trápily obavy z budoucnosti. Zítra na to bude času dost.

Začalo jí kručet v žaludku a uvědomila si, že celý den nic nejedla. Osušila se a natáhla si pyžamo, hebké šedivé tričko a šedomodře pruhované šortky, a zamířila do kuchyně. Jordan vždycky mívala po ruce zásobu krekrů a sklenku s arašídovým máslem. V mrazničce bylo několik zmražených hotových jídel. Kate si byla naprosto jistá, že tam leží ode dne, kdy se Jordan do bytu nastěhovala. Rozhodla se raději ochutnat kreky. Vytáhla z kredence novou krabici, postavila ji na pracovní stůl a pak otevřela ledničku, aby z ní vytáhla balenou vodu. Začala ji otevírat a vtom jí bez jakéhokoli varování z očí vytryskly slzy.

Během několika vteřin se rozplakala naplno. Opřela se o ledničku, sklonila hlavu a vzlykala jako dítě. Ulevilo se jí. Mohla by se tak rozplývat v slzách aspoň půl hodiny, kdyby ji nikdo nerušil. Uslyšela zaklepání na dveře, rychle odtrhla papírový ubrousek, aby si otřela slzy z tváře, ale stála jako přimražená a doufala, že návštěvník zas odejde.

Neměla takové štěstí. Ozvalo se další zaklepání, tentokrát naléhavější. Kate rozhodně netoužila po společnosti. Bosá tiše kráčela ke dveřím a vyhlédla kukátkem. Málem se jí zastavilo srdce.

Za dveřmi stál Dylan Buchanan, její prokletí. Bože, jak byl nádherný! Otřásla se. Měl na sobě bleděmodrou košili úhledně zastrčenou do kalhot. Padla mu jako ulitá a zdůrazňovala jeho širokou hrud' a silné bicepsy. Tmavé vlasy měl krátké a jako obvykle dokonale upravené.

Všichni bratři Buchananové byli mužně krásní, ale Dylan měl v sobě ještě něco navíc. Kate napadlo, že je to snad jeho smyslný úsměv. Jednu věc věděla jistě. Když rozehrál svůj šarm, dokázal roztavit nejzatvrzelejší srdce. Jordan o svém starším bratrovi mluvila jako o sexuálním maniakovi. Kate si myslela, že tu pochybnou přezdívku si vysloužil tím, s kolika dívkami chodil – a nepochybně i spal – když byl na vysoké.

Byla přesvědčená, že od té doby možná zmírnil tempo, když byl před pár týdny postřelen. Kulka snad jeho akce přece jen trochu omezila.

Všimla si, že vypadá unaveně.

Znovu stiskl zvonek, opřel se o zeď za sebou a v jedné ruce balancoval krabicí s pizzou a balením šesti piv.

Mohl uslyšet zapraskat dřevěnou podlahu, když šlápla na uvolněné prkno? Ustoupila ode dveří, pár vteřin vyčkávala a pak znovu vyhlédla ven. Rozbušilo se jí srdce. Byla to bezděčná reakce, jakou nemohla ovládnout. Podmíněná reakce, která měla původ v oné noci, kdy na ni Dylan narazil ve sprše. Od té doby se ohromně bavil tím, že si ji kvůli tomu dobíral. Dnes však Kate neměla náladu na to, aby odrážela jeho výpady. Při tom, jak se cítila zranitelná, by pro něho byla snadným soustem.

Když zamrkal, poznala, že dobře ví, že stojí za dveřmi.

Bude si s tím muset poradit jako dospělá. Prostě otevře dveře a řekne mu, aby odešel. Ještě jednou vyhlédla kukátkem.

Ten člověk se nedá odradit, ale ona na něho neměla náladu. Potřebovala se v klidu vyplakat a jít do postele.

Ber to s klidem, říkala si. Odemkla oba zámky, otevřela dveře a řekla: „Jordan není...“

„Je nejvyšší čas. Pizza bude za chvíli studená a pivo teplé. Ustup mi. No tak, Papričko. Hni se.“

Ta hloupá přezdívka, kterou jí vždy dával, se jí zarývala pod kůži. Dylan už překročil práh a zdálo se, že jí šlápne na špičky.

Pizza nádherně voněla a on také. Kate lehce vdechla jeho kolínskou, když kolem ní procházel do kuchyně. Vykročila za ním a zůstala v pasti za ledničkou, jakmile otevřel dveře, aby do ní uložil pivo. Jednu plechovku otevřel a nabídl jí. Zavrtěla hlavou. Dylan zavřel ledničku, přistoupil blíže a

přitlačil ji k pracovnímu stolu, zatímco se přes ni pomalu natáhl pro pizzu.

Záměrně se mě snaží vyprovokovat k reakci, napadlo ji a podle jiskřiček v jeho očích poznala, že se náramně baví.

„Ráda ti ustoupím.“

„Není třeba.“

Jeho hrud' se otřela o její a v tom okamžiku si Kate uvědomila, co má na sobě.

„Jordan tu není,“ řekla mu. „Všiml jsem si.“

„Mohl jsi napřed zavolat a ušetřit si cestu. Nejsem oblečená tak, abych mohla přijímat společenské návštěvy.“

„Jo, i toho jsem si všiml. Máš dlouhé nohy, Papričko.“

„Dylane...“

„Já nejsem společenská návštěva.“

Zatlačila mu do ramene, aby ho přinutila ustoupit. Když sebou trhl, uvědomila si, co udělala. „Ach, Dylane,“ zašeptala a spustila ruku. Úplně zapomněla na jeho zranění. „Promiň. Nechtěla jsem...“

„To nic.“

Nechal pizzu na stole, ale pivo přenesl do obývacího pokoje a svalil se na pohovku. Kate ho následovala. „Způsobila jsem ti bolest, že?“

„Tím se netrap,“ řekl. Zdálo se jí, že každou chvíli omdlí. Tvář mu zešedivěla, ale když říká, že se tím nemá trápit, nebude. Vrátila se do kuchyně, vzala pizzu, pár ubrousků a svoji balenou vodu a pak se rozhodla přinést mu na usmířenou další pivo.

Na konferenčním stolku byly rozložené noviny. Kate na ně postavila krabici s pizzou, pak se omluvila a vešla do Jordaniny ložnice, aby si půjčila její župan. Jordan byla vyšší než ona, a tak za sebou růžový župan vláčela po zemi. Pásek u něho chyběl. Zachytila svůj obraz v zrcadle nad umývadlem, když kolem něho procházela, a bezděčně se

nadechla. Zapomněla, že si vlasy svázala do culíku, z něhož se jí teď uvolnily, takže jí poletovaly kolem tváře, a pod očima měla skvrny rozmazané maskary. „Nádhera,“ zamumlala si pod nos.

Uchopila žínku a začala se umývat. Než se vrátila do obývacího pokoje, Dylan dojídal třetí kousek pizzy a natahoval se po čtvrtém. Také vypil její vodu a přinesl jí další.

Zavrtěla hlavou. „Tak velkou žízeň nemám.“

„Kdo pozdě chodí, sám sobě škodí. Tak to aspoň vypadá u Buchananových. Posad’ se.“ Zřejmě se tvářila nedůvěřivě. „Já tě nekousnu, pokud nebudeš chtít.“

Usmíval se na ni a, bože, stálo to za to. Ještě že mě nezajímá, říkala si. Schramstl by mě jako zlý hladový vlk. Děkuji, nechci.

Dylan seděl uprostřed pohovky a zabíral pořádný kus místa, ale Kate ho nepožádala, aby se odsunul. Odstrčila pár polštářů, které jí překážely, a posadila se.

„Zajímalo by mě...“ začal Dylan.

Kate úhledně srovnala hromadu polštářů mezi ně. „Ano?“

Zase se na ni usmál. Chtěla mu říct, aby toho nechal, protože když se usmívá, nemůže se na nic soustředit. Nejspíš by se mu ohromně líbilo, kdyby to slyšel. Měl by další důvod dobírat si ji.

„Kde je ovladač?“

Ta otázka ji podráždila. „Ovladač?“

„Uhm,“ zabručel. „Ovladač.“

„Myslíš televizní? Zkusím hádat. Sportovní kanál.“

„Je to na mně tak vidět?“

„Bohužel ano. Jsi pravý Buchanan.“

Shodila na zem hromadu polštářů a zašátrala mezi čalouněním pohovky. Vytáhla ovladač a podala mu ho.

„Je od tebe hezké, že jsi Jordan přinesl pizzu. Tohle jí nechám,“ řekla.

„Nepřinesl jsem ji pro ni, ale pro tebe.“

„Jak jsi věděl, že tady jsem?“

„Jordan mi to řekla.“ Kate zavrtěla hlavou. On naopak kývl. „Taky mi řekla, abych ti dnes večer dělal společnost.“ Tím ji zmátl.

„Kdy ti to řekla?“

„Asi před hodinou.“ Kate se zatvářila nedůvěřivě, a tak dodal: „V nemocnici.“

„Tys byl... v nemocnici?“

„Jasně.“

„Ale... ale jak jsi přišel na to, že tam je?“ Nedala mu čas na odpověď a pokračovala: „Nevolala ti. Nebo ano?“

„Ne, nevolala mi. Nikomu z nás nezatelefonovala,“ dodal a myslel tím své bratry, „a já si s ní o tom promluví, jen co se bude cítit trochu líp. Jsme její rodina a ona by neměla...“

Kate ho přerušila, než se stačil rozčilit. Očividně k tomu směřoval.

„Pořád jsi mi neřekl, jak ses to dověděl.“

„Nějaká Nickova známá tam pracuje na ambulanci a náhodou si všimla jejího jména u příjmu na chirurgii.“

„A zavolala Nickovi?“ Ta nediskrétnost ji pobouřila.

Dylan pokrčil rameny. „Tak nějak. Nevěděla, že se Nick oženil.“

„To není etické.“

„Co? Oženit se, nebo...“

Chtěla mu sdělit svůj názor na důvěrné informace, a uvědomila si, že se pokouší ji provokovat.

„Jsi hrozně protivný chlap,“ řekla, pak do něho šťouchla a kývla hlavou. On jí šťouchnutí oplatil a shodil ji z gauče. Pak ji chytil za ruku a vytáhl vedle sebe.

„Nick teď sedí u Jordan, a jak jsem řekl, já jsem tady, protože mi řekla, abych ti dělal společnost.“

„Vždycky děláš to, co ti Jordan řekne?“ Kate se naklonila ke stolku a vzala si kousek pizzy. Byl ještě trochu teplý.

„Když je to něco, co chci i já. Máš štěstí, že neposlala Zacka.“

Zachary byl nejmladší z bratrů. Studoval ještě střední školu, ale už byl stejně domýšlivý a plný ďábla jako jeho bratři. Podle Jordan nebyl „prcek“ ve skutečnosti tak divoký, ale chtěl, aby si všichni mysleli, že je. Dával rodičům zabrat – vychovali tolik dětí a zjevně z toho byli vyčerpaní – ale Kate připadalo, že je Zack obdivuhodný.

„Zack se mi líbí.“

„Jo? No, dávej si pozor. Myslím, že ty se mu líbíš ještě mnohem víc.“

Kate kousla do pizzy a najednou si uvědomila, že má strašlivý hlad. Snědla celý řez a sáhla po dalším. Dylan zapnul televizi a upravil si polštáře pod zády. Kate se v duchu usmála, protože viděla, že se vůbec nezměnil. Pořád je trochu posedlý tím, aby věci byly tam, kde mají být.

Nevěnoval jí teď moc pozornosti a hlasitě zívá. Na obrazovce běžely nějaké záznamy sportovních přenosů a zdálo se, že ho fascinují, a tak Kate vzala prázdnou plechovku i krabici od pizzy a odnesla je do kuchyně. Snažila se přijít na nějaký diplomatický způsob, jak by se ho zbavila.

Usoudila, že nejlépe bude, když mu to řekne přímo.

„Už bys měl jít,“ vyzvala ho, jakmile se vrátila ke gauči.

Vzhlédl. „Vypadáš unaveně. Jak to, že jsi tak rozrušená?“ zeptal se.

„Nejsem rozrušená. Jsem unavená.“

„Plakala jsi, než jsem přišel, že je to tak?“

„Ne.“

„Ale ano, plakala.“

„Když to víš, tak proč se ptáš?“

„Proč jsi lhala?“

„Byl to těžký týden,“ odpověděla Kate. „A měla jsem hodně trápení. Pláč mi někdy pomůže a uleví se mi.“

„Jsou i jiné způsoby, jak se zbavit nahromaděného zoufalství.“ Po této poznámce Dylan povytáhl obočí.

Jako by s ní flirtoval. Kate si pomyslela, že je nejvyšší čas, aby odhalila, že jen blufuje. Byla rozhodnutá připravit mu těžkou chvíli.

„Asi bys dostal infarkt, kdybych...“

„Kdybys co?“

Nadechla se a řekla: „Kdybych se ti vrhla kolem krku a políbila tě.“

Hleděl na ni beze slova aspoň deset vteřin, soustředil se na její ústa a pak odpověděl: „Zkus to.“

Panebože. Jemu nepřipravila těžkou chvíli. To na ni útočí všechny možné bláznivé myšlenky. Najednou si uvědomila, co dělá, a umínila si, že ho odtud musí co nejrychleji vyprovodit.

„Čekám.“

Zaslechla v jeho hlase smích. „Možná později,“ řekla.

Vyschlo jí v ústech. Napila se vody. Nechápala, proč se cítí tak nervózní, ale věděla, že je to tak. Samozřejmě nechtěla, aby si toho všiml. Aby nějak zaměstnala ruce, začala urovnávat noviny. Co se to s ní proboha děje? Cítila se tak nejistě – a byla v rozpacích. Vůbec to nechápala. Zná přece Dylanauž dlouho, a ještě nikdy na ni tak nezapůsobil.

Ze všech sil se musela bránit naivním myšlenkám, které se týkaly jeho. Nikdy nemámila čas podobným fantazírováním – žila v reálném světě, ne ve světě nějakých představ. Ale najednou ji pronásledoval jeden obraz za druhým – a v každém se objevovalo Dylanovo nádherné tělo.

Zatímco zápasila s novinami, župan jí sklouzl z ramen.

„Jak jsi přišla k těm modřinám?“ zeptal se Dylan. Dotkl se vzadu jejího krku a pohladil ji po rameni.

Neodsunula jeho ruku, ale natáhla krk a snažila se otočit, aby na sebe viděli. „Nevěděla jsem, že tam mám modřiny. Muselo se to stát, když jsem upadla.“

„A co ta na čele? A na paži?“

„I ty jsou od stejného pádu.“

Jeho prsty jí klouzaly po zádech a vyvolávaly husí kůži. Doufala, že si nevšiml, co s ní jeho dotek dělá.

„Jsi stejná nešika jako Jordan?“ Zasmál se svému nápadu a pak řekl: „Když jste spolu bydlely..., vždycky někde klopýtla...“

„Jenom když si zapoměla vzít brýle,“ namítla Kate.

„Tak proč jsi plakala?“

Jsou zas tam, kde byli, a on zas začíná s dotěrnými otázkami.

„Už ses mě na to ptal a já jsem ti odpověděla.“

Vzala mu dálkový ovladač a stiskla tlačítko. Objevila se reklama. Kate zesílila zvuk a předstírala, že ji ohromně zaujal moderátor oblečený jako kovboj, který vykřikoval do kamery, že se asi zbláznil. Mával kolem sebe lasem, zatímco jeho spoře oděná partnerka dávala najevo vlastenecké cítění červenomodrobílým úborem pošíťm flitry a zvedala cedulky se sníženými cenami. Obchodník se zjevně chystal zbláznit na celý týden.

Dylan se natáhl k ovladači, vypnul zvuk a řekl: „Není zdravé dusit všechno v sobě.“

Panebože, jak konejšivě to znělo. A zároveň to znamenalo konec jejího ovládání. Cítla, že se jí do očí znovu tlačí slzy, a náhle ho zoufale toužila vystřadit z bytu, než se rozpláče nahlas.

„Měl bys jít domů,“ vyzvala ho roztřeseným hlasem. Proč dnes večer nedokáže ovládnout city? Co se to s ní proboha děje? Vždyť nikdy nebyla tak přecitlivělá.

„Možná bych měl zůstat,“ řekl Dylan.

Z dálkového ovladače se stal pingpongový míček, jak si ho přehazovali mezi sebou. Teď ho získal on a začal přepínat kanály. Tu a tam k ní pootočil hlavu. Měl krásné oči. A dívaly se na ni s upřímným zájmem.

„Nepotřebuju, abys tu se mnou seděl.“

„Dobře,“ přisvědčil. „V tom případě bych asi měl jít.“

„Výborně, protože...“ Nemohla mluvit dál. Stejně by jí nerozuměl ani slovo. Rozvzlykala se. Bylo to ponižující, ale nedokázala přestat.

Jedenáctá kapitola

Kate vyskočila z gauče a myslela, že se pokusí sebrat alespoň špetku důstojnosti a vyjde z pokoje se vztyčenou hlavou, ale Dylan měl jiné plány. Stáhl ji zpátky a posadil si ji do klína.

Dalších deset minut neřekl ani slovo. Jen ji objímal a občas neohrabaně pohládl a nechal si jejími slzami zmáčet košili.

Sotva přestala plakat, dostala škytavku. Hlavu si opírala o jeho rameno, ústy se mu tiskla ke krku. Říkala si, že by se měla vzchopit a odtrhnout se od něho.

„Dylane?“

Usmál se. „Copak?“

„Neříkej to nikomu.“

„Co nemám říkat?“

Dylan pomalu zvedl pramen jejích vlasů a nechal si je sklouznout přes ruku. Voněly po meruňkách. Kate byla tak teplá a ženská a on si velmi dobře uvědomoval, že jeho ruce a její tělo odděluje pouze tenoučké tričko a šortky.

Nemyslet na to. To se lehce řekne. Umiňovat si, že na to nemá myslet, ovšem jenom znemožňuje, aby na to nemyslel.

„Neboj se. O svých milostných zážitcích nikomu nevykládám.“ Ušklíbl se. Jeho hlas byl ochraptělý a trochu nevrlý.

„Ještě jsem tě ani nepolíbila.“

Potřeboval mít zas situaci pod kontrolou... a sám sebe také. „Poslouchej. Neřeknu nikomu, že jsi plakala. A teď mě pusť.“

Políbila ho na krk a záměrně ho mučila tím, že mu špičkou jazyka lehce přejížděla po kůži.

„Krucí...“

Ucukl, jako by ho zasáhl blesk.

Kate si hřbetem ruky otřela slzy z tváře a posadila se. „Víš, co si myslím?“ řekla. „Že jsi podvodník.“

Na řasách se jí leskly slzy a pak se jí kutálely po tvářích a Dylan náhle dostal chuť všechny je slíbat. „Jak to myslíš?“ zeptal se.

Pohlédla mu do očí a řekla. „Rád flirtuješ, když jsi si jistý sám sebou, ale teď, když jsem... se rozhodla,“ zašeptala, „převzít iniciativu, máš srdce až v botách.“

„Já žádné boty nemám, zlatíčko.“ Zazubil se. „A tohle mě roztrásl i v ponožkách.“

Položil jí ruku vzadu za krk a jemně si ji přitáhl blíž. Jeho rty se pomalu a jemně dotkly jejích. Vzájemné splnutí úst změnilo všechno. Tohle už nebyl škádlivý polibek. Byl žhavý a vášnivý a přísámbůh, málem znamenal jeho konec.

Katiným tělem projela vlna touhy. Objala Dylana kolem krku a dovolila mu, aby ji svými polibky zbavil dechu, avšak zanedlouho převzala roli dobyvatelky. Ucítla, jak ji jeho ruka hladí po zádech. V okamžiku, kdy jí vklouzla pod tričko, se přestala ovládat.

Dylan se pokusil polibek ukončit, ale Kate mu to nedovolila, i když si uvědomovala, že svádět ho není dobrý nápad. Že je to velmi špatný nápad. Ještě nikdy v životě neměla známost na jednu noc, ale jediné, co si právě teď přála, bylo zapomenout na všechno, rozplýnout se v jeho objetí a předstírat, že alespoň tuto jednu nádhernou noc je všechno na světě, jak má být.

Ráz dva, děkuji, madam. Ani to děkuji nebude potřebovat. Bude to úlet na jednu noc, nefalšovaný a prostý.

Ach, komu se to snaží namluvit? Není na tom nic prostého. Aspoň ne pro ni. Sex s člověkem, který je náhodou bratr její nejlepší kamarádky, bude plný problémů a výčitek svědomí. Ne, to nemůže udělat. Zítra by se cítila provinile.

Proč musí být v sexu tak upjatá? Proč nemůže celou věc brát bezstarostněji? Její kamarádky, nebo alespoň většina z nich, si nemyslí, že je nějaký velký problém skončit každou sobotu v posteli s někým jiným. Jordan však měla jiný názor a Kate také.

Jordan říkala, že má ke svému tělu příliš velkou úctu, než aby je nabízela nějakému chlápku na jednu noc. Kate to viděla také tak. Musí s tím být spojený přece i citový vztah, ne? Ne, ne, pak by jistě vznikly nějaké vazby, že? A to ona nechce. Kate věděla, že by mohla přijít na nejméně sto dalších důvodů, proč je tak ztřeštěná, ale možná je to všechno jen proto, že se bojí, aby pak netrpěla.

To pomyšlení zvrátilo jazýček na vahách. Jednoznačně bude lepší nic s ním nemít.

Ted' když dospěla k tomuto rozhodnutí, věděla, že je nějak musí uskutečnit.

Napřed bude samozřejmě muset dosáhnout toho, aby ji přestal líbat, ale, panebože, to se zdá být ohromně těžké. Dylan líbal úchvatně. Mohl by toto umění vyučovat. Dával si na čas, vychutnával každý okamžik a jazykem pomalu zkoumal její ústa.

Nebyla si jistá, kdy překročila hranici a přiměla ho, aby si začal rozepínat košili. Pak začala líbat každý kousek jeho krku a hrudi. Byl rozpálený a pevný a smyslný. Jemně přejížděla prsty po zakřivené jizvě na levém rameni. Kulka jím jen prolétla, roztrhla šlachu a sval a těsně minula tepnu.

Dylan ji vzal za ruku a bránil jí, aby ho hladila. Znovu ji políbil, dlouze a tvrdě, a pak se pokusil odtrhnout.

„Kate, necháme toho.“

Nevěděl jistě, jestli ho slyšela. Kousala ho něžně do lalůčku a přiváděla ho k šílenství. Pak se mu svezla na klín a Dylanovi se najednou zdálo, že má kalhoty alespoň o tři čísla menší. Cítil nesmírnou bolest. Chytil ji za boky, aby jí zabránil znovu se zavrtět. Přerývaným hlasem řekl: „Jestli máme přestat, je nejvyšší čas.“

„Ano, máš pravdu.“

Nevzpírala se, když ji zvedl z klína. Zůstala stát vedle gauče, dívala se stranou a snažila se popadnout dech. Líbání v ní nikdy nevyvolalo takovou reakci, ale samozřejmě také nikdy nelíbala Dylana.

Také Dylan vstal. Stáli těsně u sebe, on ji však převyšoval. Díval se na temeno její hlavy a čekal, až k němu zvedne oči. Košili měl vyhrnutou z kalhot a rozepnutou, ale neobtěžoval se ji zapnout. Považoval za nejdůležitější opustit tenhle byt, než udělá něco, o čem věděl, že by toho Kate litovala.

Neměl v úmyslu si s ní začínat. Ale Kate se mu líbila od okamžiku, kdy se setkali poprvé. Byla krásná a dokonale stavěná. Ovšem považovat dívku za hezkou a milovat se s ní jsou dvě rozdílné věci. Dylan měl rád ženy a flirtovat s Kate ho vždy bavilo. Na jiné možná působila dojmem rafinované ženy, ale on jí viděl do duše. Pokud šlo o muže a sex, byla naprosto nezkušená.

Zabořil jí prsty do vlasů. Tepala v něm touha dotýkat se jí. Cítil její nahé tělo pod svým..., ochutnat její tekuté teplo..., slyšet, jak sténá rozkoší...

„Musím jít.“

„Tak jdi.“ Kate zvedla ruku a chytila ho za cíp košile. „Pokud nechceš zůstat.“ Zadívala se mu do očí a pomalu mu ovinula paže kolem pasu. Dotek jeho teplé kůže v ní vyvolal chuť dělat bláznivé věci.

Jen na jednu noc. Jako v té reklamě..., mimořádná příležitost..., ber, nebo nic nedostaneš.

„Kate, poslouchej mě. Víš, že po tobě toužím, ale...“ Jemněji odsunul ruce.

„Já vím,“ zašeptala Kate. „Není to dobrý nápad.“ Ustoupila, ale stále se mu dívala do očí.

Jeho ústa dopadla na její, jazyk do nich pomalu vnikl a pak ji Dylan začal hladit, až se v jeho objetí roztřásla. Zdálo se, že se jí nemůže nabažit. Pomalu ji vyhrnul tričko.

Ve chvíli, kdy se dotkl nader, ucítil horečku a věděl, že je ztracen. Odtrhl od ní ústa, políbil ji na krk a pak postupoval níž, přestože si celou dobu říkal, že toho musí nechat.

Okamžik naslouchal výstražnému hlasu v nitru, ale pak se rozkročil, zvedl ji do náruče a odnesl ji do postele. Jeho ústa se odtrhla od jejích, jen když jí přetahoval přes hlavu tričko.

„To je šílené,“ zašeptal.

„Šílenství na jednu noc.“

Stále ho kousala do lalůčku, zatímco si svlékal košili. Jakmile zavadila řadry o jeho chlupatou hrud', opět se zachvěla. Pomohla mu stáhnout džíny.

Zvedl si ji k sobě a pak ji spustil do postele. Jeho ruce začaly laskat každý kousek jejího těla. Ona byla zrovna tak vášnivá a poddajná a zrovna tak dychtila potěšit ho. Otírala se o něho, svírala ho mezi stehny. Nesmírně se mu líbilo, jak důvěrně se k němu její tělo tiskne.

Vzdálil se od ní jen na krátkou chvíli, aby se postaral o ochranu, a když byl připraven, přitáhl si ji do náruče a opět ji políbil žhavými, nenasytnými ústy, jež v ní vzbudila bolestnou touhu cítit ho v sobě.

Její odezva ho ohromila. V jeho náručí se z ní stala vášnivá žena a smyslné zvuky, které vydávala, ho nesmírně vzrušovaly. Jediné, co si teď přál, bylo hluboko se do ní zanořit.

Neklidně pozvedla nohy k němu. „Už mě nenechávej čekat... prosím,“ žadonila.

Odtrhl ústa a zabořil tvář do ohybu její šíje, vdechl nádhernou ženskou vůni a pronikl do ní. Zamručel tak intenzivní rozkoší, až si myslel, že zemře. Uslyšel, jak vykřikla, uvědomil si, že jí možná způsobil bolest, a chvíli se nehýbal. Cítil, jak se kolem něho stahuje, tepe, tiskne ho a zatraceně, kdyby o ní nic nevěděl, myslel by si, že je to její první milování. Zvedl hlavu a pohlédl jí do očí, spatřil v nich vášeň i slzy, ale než mohl promluvit, Kate zavřela oči a zvedla se proti němu.

Vycítil její nedočkavost. „Miláčku, neublížil jsem ti? Neudělal jsem...“

Její nehty se mu zaryly do lopatek a znovu se k němu vzepjala. Rozkoš, kterou mu poskytovala, zesílila. Pomalu se vytáhl a pak do ní znovu vnikl. Zrychlila tempo, žádala víc a víc, až oba přestali vnímat svět kolem sebe. Existovali jen oni dva a na krátký čas nebyly pro ně žádné problémy, žádné obavy, žádné nejistoty.

Dosáhla ohromujícího, nádherného orgasmu dříve než on. Vykřikla a pevně ho stiskla, což urychlilo jeho vyvrcholení.

Kate nebyla schopná jediné myšlenky, nemohla se přimět pustit ho. Zhluboka dýchala a marně se snažila utišit tep svého srdce.

„Ach Kate,“ zašeptal Dylan. Zhroutil se na ni, zkřivil tvář, když se jí dotklo jeho levé rameno, a rychle přesunul váhu na pravou stranu.

Slyšel její přerývaný dech a opřel se o loket. „Je ti dobře?“ Zadíval se jí do očí a rozesmál se. „Hrome, ty jsi ale hezká.“

Než mohla odpovědět, přejel palcem po jejích rtech. „Cítíš, jak mi bije srdce? Pořád se snaží vyskočit mi z hrudi.“

Ovinula mu ruku kolem krku. Zvedla se a políbila ho, pak ho pustila a zavřela oči. „Vyčerpál jsi mě.“

Políbil ji na kořen nosu a převalil se stranou. Musel vynaložit veškerou energii, kterou měl, aby se zvedl z postele, ale nakonec se mu to podařilo.

Kate uslyšela, že se za ním zavřely dveře koupelny. Pořád byla po milování omámená, ale pomalu začínala vnímat realitu. Obrátila se na bok, přitáhla na sebe pokrývku a objala polštář. Na rtech měla Dylanovu chuť. Nemysli na to, říkala si. Nechej zavřené oči a snaž se usnout.

Napjala se, jakmile se dveře otevřely. Na druhé straně postele se rozsvítilo světlo, ale ona tam nepohlédla. Jestli si Dylan myslí, že spí, možná odejde. Možná i on už začal uvažovat rozumně. Panebože, doufala, že nebude litovat toho, co se stalo.

Zaslechla jeho zívnutí a ucítila, jak se zahoupala matrace, když ulehl do postele. Pokusila se obrátit tvář k němu, ale on si ji přitáhl zády k sobě a políbil ji na krk.

„Spíš?“

Jeho teplý, sladký dech ji zašimral na uchu. „Ano.“ Pak zavzdychala, protože jí položil dlaň na ňadro. „Nezdá se mi, že bys spala.“

Nemohla tomu uvěřit, ale skutečně byla v takových rozpacích, že na něho nemohla pohlédnout. „Co to děláš?“ zašeptala a sevřela polštář ještě pevněji, protože ji začal hladit po ňadrech.

„Miluju se s tebou. Otoč se, Kate.“

„Ale... přece jsi...“

„Jistěže jsem,“ zašeptal.

„Nemůžeme...“

„Jen na jednu noc, ano?“

„Ano.“

„A noc ještě neskončila.“

Dvanáctá kapitola

Dylan Buchanan dodržel, co slíbil. Jejich noc skončila, až když následujícího dne v sedm ráno opustil byt. Říct sbohem by snad mohlo znít trapně, Dylan to však vyslovil lehce. Kate zrovna usínala, jakmile se nad ní naklonil a políbil ji na tvář.

Vzpomněla si, že někdy v noci jí říkal, že po zbytek víkendu má plno práce, ale že možná za ní přijede v neděli večer nebo v pondělí. Buď to byla jen mechanická fráze, nebo si skutečně myslel, že zas bude v Bostonu bydlet natrvalo. Neuvedla ho na pravou míru. Pochybovala, že po tom všem, co dělali, bude ještě někdy schopná podívat se mu do tváře.

Takhle tedy končí její pokus chovat se jako rafinovaná, silná žena.

V nemocnici si Jordan nechali do neděle. S vyrážkou se stále necítila dobře, a tak si ani nestěžovala, že musí zůstat v nemocnici. Když byla konečně doma, prospala celé odpoledne.

Kate objednala dovoz hotového jídla domů. Pak spolu strávily klidný večer a obě šly brzy spát.

Jordan chtěla, aby u ní přítelkyně ještě pár dnů zůstala, ale Kate pospíchala domů, aby mohla řešit své problémy. Také chtěla pryč z Bostonu, než se tu znovu setká s Dylanem. Pokaždé, když o něm padla zmínka, Kate rychle změnila téma hovoru. Obvykle se Jordan se vším svěřovala, ale tohle bylo něco jiného. Něco úplně jiného.

V pondělí se Jordan cítila mnohem lépe a vyrážka se jí ztratila. Přesto jí Kate nedovolila, aby ji odvezla na letiště. Vzala si taxi. Teprve až letadlo vzlétlo a zamířilo k jejímu

domovu, uvědomila si, jak byla nervózní při představě, že by se mohla setkat s Dylanem. Vydechla opravdovou úlevou a umínila si, že už na něho nebude myslet. To, co se stalo, už nezmění, ale může se přinutit nemyslet na to ani o tom s nikým nemluvit.

Příslloví sejde z očí, sejde z mysli se tentokrát nepotvrdilo. Pokoušela se číst, ale nemohla se soustředit, a jakmile zavřela oči a předstírala spánek, aby ji hovorem neobtěžoval obchodník sedící vedle ní, jediné, co se jí objevovalo před očima, bylo Dylanovo úchvatné tělo. Nebyl na něm ani gram tuků. A jeho stehna..., ach bože, jeho stehna...

Nemysli na něho. Ale ať si to říkala, jak chtěla, nepomáhalo to. Když přistávala v Charlestonu, měla vztek sama na sebe. Vždyť se chovala jako nymfomanka. Jak mohla tak dlouho žít bez sexu a pak najednou...

Nemysli na to. Z těch slov se v její hlavě stávala modlitba. Nasedla na autobus, který ji zavezl k parkovišti. Jakmile vystoupila, na okamžik zůstala stát a zadívala se na hrozivě zamračenou oblohu, již právě prořal blesk. Snažila se vzpomenout si, kde stojí její vůz. Odjíždějící autobus zahýbal za roh a vtom se za ní objevilo jakési auto. Kate stála uprostřed parkoviště a teď musela uskočit, aby mu uhnula z cesty. Všimla si, že řidič přidal plyn. Je to asi nějaký puberták s olovem v botách, pomyslela si, když ucouvla mezi dva parkující vozy, aby ji nepřejel. Snažila se zahlédnout jeho tvář, ale nepodařilo se jí to. Vůz měl tónovaná, tmavošedá okna. Kate kroutila hlavou, zatímco se dívala, jak na dvou kolech zatáčí za roh.

„Idiot,“ zamumlala si pod nos.

Nenarážela jenom na ztřeštěného řidiče. Jako idiot se cítila i ona sama, protože zapomněla, kde parkuje. Začala prohledávat kabelku, až našla parkovací lístek zastrčený v zadní kapsičce peněženky. Naštěstí si na zadní stranu

pozna menala číslo a řadu parkovacího místa. Teď stála v sekci B, ale vůz měla ve třetí řadě sekce D. Zamířila tím směrem a tašku na kolečkách táhla za sebou.

Její otlučené, zrezivělé auto parkovalo u výjezdu vklíněné mezi dva mohutné SUV. Uložila zavazadlo do kufru a zavřela dveře a vzápětí za sebou uslyšela kvílení pneumatik. Otočila se a zpozorovala, jak se stejný bílý vůz řítí o jednu řadu dál od ní. Několikrát zpomalil, pak zase zvýšil rychlost.

Kate připadalo, že řidič někoho hledá. Musí být opravdu velmi mladý, zřejmě se jen tak pro zábavu prohání po parkovišti a baví ho děsit lidi, nebo lépe řečeno ji.

Pak se vůz objevil v její řadě. Nebyla si jistá, jestli ji řidič vidí nebo ne. Hnal se rovnou na ni, jako by ji skutečně chtěl srazit. Uskočila k chodníku právě v okamžiku, kdy auto prosvištělo kolem, přitom zavravorala a uhodila se do kolena. Zkřivila tvář bolestí a spustila se na kolena. Při prudkém pohybu se jí otevřela kabelka a rtěnka se kutálela pod vedlejší automobil. Když se pro ni natahovala, udeřila se do hlavy.

„No jo,“ zašeptala. „Ten idiot jsem především já. A k tomu paranoik.“

Zaslechla zatroubení auta a napadlo ji, že bílý vůz možná děsí někoho jiného. Nakonec se jí podařilo odemknout dveře a usadit se za volant. Připadalo jí, že se ocitla v rozpálené troubě. Rychle stáhla okna, ale nezapnula klimatizaci, protože vůz tam stál dlouho a mohlo by dojít k přetížení motoru. Kdyby zhasl, možná by se jí nepodařilo nastartovat podruhé.

Když vyjížděla k budce parkoviště a platila za parkování, zadívala se k bílému autu a řekla zřízenci o šíleném řidiči. Okamžitě zvedl telefon, aby zavolal ochranku.

Kate si vzpomněla, že má vypnutý mobil, teprve až stála na červenou před vjezdem na dálnici. Telefon našla na dně

kabelky a asi dvacet vteřin poté, co ho zapnula, ji upozornil na vzkaz v hlasové schránce.

Obracel se na ni jakýsi Bill Jones. Kate o něm nikdy neslyšela. Vysvětlil jí, že pracuje pro majitele obchodního skladu, který se chystala pronajmout, že se s ní chce setkat a probrat s ní pár navrhovaných změn, jež si přála provést. Také se zmínil, že zboží, které poslala, bylo uloženo v zadní části skladu a během rekonstrukce nebude nijak zavazet.

Co to má znamenat? Kate ještě ani nepodepsala nájemní smlouvu a rozhodně nedala příkaz k nějaké rekonstrukci. Co řekl realitní zprostředkovatel majiteli skladu? Kate počkala, až se opět ocitla před červenou, a spojila se s volajícím. Jones se ozval po druhém zazvonění. Když se rozsvítila zelená, Kate vyjela ze silnice a zamířila na parkoviště. Nerada telefonovala za jízdy.

„Tady Jones.“

„Kate MacKennová.“

Na lince se ozývalo praskání a zdálo se, že v pozadí slyší hluk z ulice. Realitní agent nemohl být ve skladu, protože ten stál na konci opuštěné ulice.

„Jsem tak rád, že voláte, slečno MacKennová. Potřeboval bych se s vámi co nejdříve setkat ve skladu. Čas jsou peníze a musím připravit pracovníky, než začnou.“

„Tomu nerozumím. Zmiňoval jste se, že moje zboží bylo přemístěno do skladu?“

„Ano, správně. Právě tam jedu. Budu tam na vás čekat. Nemělo by to trvat dlouho.“

„Počkejte okamžik. Kdo dal příkaz k přemístění?“

Nastalo dlouhé ticho a pak muž řekl: „To nevím. Bedny označené vaším jménem byly ve skladu, když jsem ráno otevřel.“

To nedávalo smysl. Kiera a Isabel by nic takového nezařazovaly a oba Katini zaměstnanci byli na dovolené.

„Pane Jonesi, nemůžu dělat změny ani pouštět se do nějaké rekonstrukce...“

Přerušil ji, než mohla vysvětlit, že nájemní smlouvu nepodepíše. Při své bezútěšné finanční situaci je stěhování firmy to poslední, na co by mohla myslet. Napřed musí přijít na to, jak firmu udržet, než se bude starat o další věci.

„Víte, je vás špatně slyšet. Prostě tam na mě počkejte,“ přerušil ji. „Boční dveře jsou otevřené, kdybyste tam dorazila dříve než já. Dejte si kávu a počkejte na mě. Jsem na druhém konci města a je tu velký provoz, ale už jedu.“

„Pane Jonesi, co se týče mého zboží...“

„Pokud ho budete chtít přesunout, uděláme to pro vás.“

Kate byla tak šokovaná, že měla chuť začít křičet. Kolik beden bylo převezeno do skladu? Zdálo se jí, že jediná možnost, jak to zjistit, je zajet tam a podívat se sama.

Budou se muset převézt okamžitě. Mohla bych je uložit do garáže, uvažovala, ale pak je budu muset znovu stěhovat, až se bude prodávat dům. Ach bože, jak to jenom povím Isabel a Kieře?

Jedno po druhém. Pokusila se zatelefonovat sestrám, aby jim řekla, že přijede později, ale ozval se jí záznamník. Zanechala zprávu, že už je ve městě, jen ještě zajede do skladu, než se objeví doma.

Právě když opouštěla parkoviště a chystala se vjet na silnici, všimla si, že má málo benzínu. Protože projížděla neznámou částí města, chvíli jí trvalo, než našla čerpadlo. Na protější straně ulice spatřila McDonald's a rozhodla se, že si dá colu. Nespěchala ke skladu, protože nechtěla na Jonese čekat.

Dojela tam asi za půl hodiny. Sklad stál na konci dlouhé klikatící se ulice v oblasti, jež se podle rozhodnutí města měla renovovat. O pár ulic dál už stálo několik moderních obchodních středisek. Na Pembroke Street se zatím stavební

práce nedostaly, a tak tu zůstala spousta děr, jež musela opatrně objíždět. Prázdná průčelí s vytlučenými okny ještě nebyla opravená, ale navrhovaná přestavba této bezútěšné části Silver Springs a okolí, která měla následovat, byla přesně podle Katiných představ.

Budova se nacházela dost daleko od jejího domu, ale nájem byl slušný – nebo si to alespoň myslela – a kvůli zaměstnancům se sem chystala instalovat bezpečnostní systém.

Kvůli zaměstnancům, které možná bude muset propustit.

„Přestaň se litovat,“ přikázala si šeptem.

Stočila auto na parkoviště a zastavila přímo před bočním vchodem. Jiná auta ani dodávky zde nestály.

Chystala se vypnout motor, když zazvonil telefon. Znovu se opřela, seřídila klimatizaci a zvedla ho.

„Tady Jones. Už jste tam?“

„Ano,“ odpověděla Kate.

„Přijedu za pět minut,“ řekl. „Dejte si mezitím kávu.“

„Ne, děkuji.“

„Vy nepijete kávu?“

„Ne,“ odpověděla a přemítala, proč vedou tak nesmyslnou konverzaci.

„Nevadilo by vám, kdybyste vytáhla šňůru od konvice ze zásuvky? Minule jsem na to zapomněl a málem začalo hořet.“

Ta poznámka nevzbudila přílišnou Katinu důvěru. „Ano, vypnu ji,“ řekla, „ale co se týče mého zboží...“ pokračovala netrpělivě.

„Ano?“

„Musím ty bedny přestěhovat už zítra. Vůbec se tam neměly dostat.“

„Opravdu mě mrzí, jestli došlo k nějakému nedorozumění, slečno MacKennová. Zařídím, co si budete přát. Za pár minut jsem u vás.“

Ukončil hovor, než mu stačila říct, že jejich schůzka je jen zbytečnou ztrátou času jeho i jejího, že nebude dělat žádné rekonstrukce, protože si sklad vůbec nepronajme. Přesto chtěla vědět, kolik beden jejích voňavých svíček a tělových mlék se sem dostalo.

Odhodila telefon na sedadlo vedle sebe, ten však narazil do její kabelky, svezl se na podlahu a sklouzl pod sedadlo. Kate si odepnula pás a šátrala po něm a vtom se ozvalo známé klepání motoru. Věděla, co to znamená. Rychle vypnula klimatizaci a pak i motor, aby mohl vychladnout. Jinak se jí už nepodaří nastartovat. Nahnula se přes středový sloupek a znovu se sklonila pod sedadlo pro telefon.

Měla hlavu dole u podlahy, když sklad explodoval.

Výbuch provázený ohlušujícím třeskem zakymácel Katiným vozem a vyrazil okna. Kdyby seděla na místě řidiče, měla by tvář pořezanou úlomky skla ostrými jako břitva, které létaly vzduchem. Střepiny narážely na kapotu a střechu jejího auta a zabodávaly se do boků. Následoval sloup ohně, jenž vyšlehl nad budovou a pak se hnal k parkovišti. Pneumatiky Katina auta se zkroutily žárem. Přístrojová deska zůstala v jednom kuse, ale utrhla se a vylétla ven zadním oknem. Přistála na vysokozdvížném vozíku na druhé straně parkoviště.

Kate ležela v bezvědomí na podlaze a netušila, jaká spoušť ji obklopuje.

Třináctá kapitola

„Déjavu.“

To bylo první, co řekla Kiera, jakmile jí konečně dovolili navštívit sestru. Kate byla odvezena do nemocnice v Silver Springs, a sotva ji přemístili na pokoj a uložili do postele, přihnaly se její sestry.

„Copak jsi toho ještě neměla dost?“ zeptala se s ustaraným úsměvem Kiera. Úleva, že se Kate nic vážného nestalo, ji zahltila tak, že se jí v očích zaleskly slzy.

Isabel byla radostí bez sebe. „Mohlo tě to zabít. Proč musíš vyvádět takové věci?“

„Byla jenom v nevhodnou dobu na nesprávném místě,“ řekla Kiera.

Isabel potřásla hlavou. „Tak je to, Kate. Už tě vůbec nepustím z domu. Nechám školy, zůstanu doma a budu se starat, aby se ti nic nestalo.“

„Isabel, ty nemáš rozum,“ řekla Kiera.

„Rozum?“ opakovala prudce Isabel. „A je snad rozumné nechat se dvakrát za týden málem vyhodit do vzduchu? Je to rozumné?“ Pohlédla na Kate, zahrozila jí prstem a sevřeným hlasem řekla: „Vyděsila jsi mě.“

Rozplakala se a otočila se ke Kate zády. „Myslím to vážně. Do školy se už nevrátím.“

Kiera zamířila k posteli. „Takhle vyvádí od chvíle, co jsme se to dověděli, ale teď když ví, že jsi v pořádku, přestane plakat.“

Kate bolela hlava a jen s obtížemi sledovala hovor. Ležela v temném pokoji, a když Isabel roztáhla závěsy, trhla sebou. Isabel to zpozorovala a okamžitě je zas zatáhla.

„Měla jsi vážně štěstí. Taky jsi mohla mít hlavu na dva kusy.“

„No, o takové hrůze ani nemluv, Kiero,“ vyštěkla Isabel. Vytáhla papírový kapesníček a otřela si oči.

„Několikrát volala Jordan,“ řekla Kiera, aby obrátila pozornost jinam. „Má o tebe starost.“

„Jak se dověděla...“

„Telefonovala jen tak, aby nás pozdravila, a Isabel jí řekla, co se stalo a jak tě z auta museli dostávat hasiči. Mimochodem, je úplně zničené.“

„Můžeš být ráda, že jsem nezavolala tetě Noře. Vsadím se, že doma teprve vybaluje, ale určitě by všeho nechala a přijela sem. A starala by se, abys už nedělala žádné hlouposti.“

Kate zavřela oči. „Kdy budu moct jít domů?“

„Nejdříve zítra. A možná si tě tu doktor bude chtít nechat déle.“

Isabel se třásl hlas. „Vypadáš, jako bys byla opálená. Asi to způsobil oheň. Kate, dovedeš si představit, že jsi měla namále?“

„Nebudeš už plakat, že ne?“ zeptala se Kiera.

„Promiň. Nemůžu být robot jako ty a držet všechno v sobě.“

Kiera na její poznámku neodpověděla. „Měly bychom jít a nechat tě odpočívat,“ obrátila se ke Kate.

„Počkej,“ zašeptala Kate a překvapilo ji, jak slabě zní její hlas. „Co se stalo?“

„Ty si nepamatuješ?“

Kate zavrtěla hlavou, ale vzápětí znehybněla. Hlavou jí začala vystřelovat bolest.

„Myslí si, že tam vybuchl plyn,“ řekla Kiera.

„Když jsme sem jely, slyšely jsme to v rádiu. Musel tam unikat plyn, protože trvalo celou věčnost, než požár uhasili.“

Kiera změnila téma. „Měla jsi štěstí, že tu byl neurolog,“ řekla. „Mluvila jsem s ním a říkal mi, že rentgen je v pořádku. Zdá se, že ti ta exploze nezpůsobila žádné vážnější zranění.“

„Kiera se bála, abys neměla krváčení do mozku,“ vysvětlovala Isabel.

„Ne, toho ses bála ty,“ namítla Kiera.

„No dobře, tak jsem to byla já. Ten doktor byl ohromně příjemný. Víš, jak to myslím, že, Kiero?“

„Ach bože, už je to tu zas.“

„Jenom jsem chtěla říct, že by se k tobě ohromně hodil. Já dobře vím, co chceš říct,“ pokračovala rychle, než ji Kiera stačila přerušit. „Že o tebe nemá zájem, ale to nemůžeš vědět, dokud sama..., dokud..., však víš.“

„Nevím, co dokud?“

„Sama nezačneš. Dokud s ním nepromluvíš.“

„Nemohly bychom s takovými řečmi přestat?“

Isabel její otázku nechala bez odpovědi. „Kdyby ses možná trochu nalíčila a něco provedla s vlasy...“

Kiera založila ruce v bok a řekla: „Co se ti nelíbí na mých vlasech?“

„Měla by sis nechat udělat dobrý sestřih, ne v nějakém laciném kaděrnictví, a měla bys něčím zamaskovat ty tmavé kruhy pod očima. Jsi nevyspaná, a víš co? Myslím, že za to může ta tvoje škola.“

„To bych riskovala, že budu vypadat jako ty...“

Kate se začala smát a vzápětí zaúpěla. Zavřela oči a hlava jí klesla zpátky na polštář. „Nerozesmávej mě a tohle téma si proberte někde jinde. Nejradši bych si přetáhla peřinu přes hlavu a předstírala, že se dnes nic nestalo.“

„Ale Kate, ještě jsi nám neřekla, proč jsi vlastně jela do toho skladu,“ namítla Isabel.

Kate otevřela oči. Chtěla promluvit, ale pak si to rozmyslela. „Nevzpomínám si. Nebo spíš, snažím se vzpomenout si, ale zatím mi to vůbec nemyslí.“

„Ty si na nic nevzpomínáš?“

Kate chvíli váhala, než odpověděla. „Ne,“ zašeptala nakonec. „To je divné, že?“

„Nedělej si s tím starosti. Vzpomeneš si. Teď odpočívej. Později se na tebe přijdu podívat,“ řekla Kiera.

Isabel neměla chuť odejít. Přešla k boční straně postele a zeptala se. „A pamatuješ si, že jsi letěla do Bostonu?“

Kate se usmála. „Ano, na to si vzpomínám. A taky na to, jak jsem se vracela domů. Bylo tam auto..., víš, na letišti...“

Isabel ji pohlédla po ruce. „Ano, bylo tam auto,“ řekla. Mluvila konejšivým hlasem a chovala se, jako by něco vysvětlovala tříletému dítěti. „Určitě myslíš na svoje. V něm jsi přece přijela na letiště.“

Kate pohlédla na Kieru, jako by od ní žádala pomoc. „Isabel, podala bys mi prosím telefon?“ zeptala se Kate. „Chci zavolat Jordan.“

„A pamatuješ si její telefonní číslo?“

„Isabel, to, že má na hlavě bouli, ještě neznamená, že se z ní stal idiot,“ řekla Kiera.

Isabel pokrčila rameny. Podala Kate telefon a znovu ji pohlédla po ruce. „Pozdravuj od nás Jordan,“ řekla. „A kdyby tě chtěla přijet navštívit, radši jí řekni, aby nejezdila,“ dodala. „Při tvé smůle by ji někdo mohl nabourat, než se dostane na letiště.“

„To byl ale hrozný týden, že?“ řekla Kate.

„Teď už to může být jenom lepší,“ ujišťovala ji Isabel a zamířila za Kierou ke dveřím.

Kate doufala, že má pravdu. Obrátila se na bok a tvrdě usnula.

Za několik hodin se probudila a zatelefonovala Jordan. Ze všech sil se snažila o veselý tón, ale veškeré úsilí bylo marné. Přítelkyně postřehla v jejím hlase napětí.

„Napřed mi něco řekni o tom prvním výbuchu,“ vyzvala ji Jordan. „Ted’ už si nedělám starosti kvůli jakési bulce, a tak se můžu soustředit. Takže někdo chtěl zabít tu výtvarnici, že?“

Kate jí znovu všechno vyličila, a jakmile skončila, vyprávěla jí o ztřeštěném mladíkovi, který divoce jezdil po letištním parkovišti. Nakonec jí popsala svoji poslední nehodu.

„Na výbuch si vůbec nevzpomínám,“ řekla. „Ale pořád přemýšlím o té kávě. Není to zvláštní?“

„Ty přece kávu nepiješ.“

„Já vím. Právě proto je to divné.“

„Jak silně ses udeřila do hlavy?“

„Tak, že mě hrozně bolí. Kdyby to nebylo absurdní, myslela bych si, že mě chtěl někdo zabít.“

Jordan se zasmála. „To je směšné. Měla jsi prostě párkrát smůlu. Chceš, abych za tebou přijela?“

„Ne, není třeba. Kromě toho, možná ten řetěz smůly ještě neskončil a nechci, aby se ti cestou něco stalo.“

„Nefantazíruj. Nejsi přece pověřčivá, tak nepřeháněj. Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jistě.“

„Došlo k něčemu mezi tebou a Dylanem?“

Kate málem telefon vypadl z ruky. „Proč se ptáš?“

„Volal sem a sháněl se po tobě, a když zjistil, že jsi odjela, byl dost rozladěný.“

„Nechápu proč. Tak ty si opravdu nemyslíš, že se mě někdo pokoušel zabít?“ zeptala se Kate ve snaze převést hovor na jiné téma.

„Ne, nemyslím, že se tě někdo snažil zabít. Myslím si především to, že máš přehnanou představivost. Pořádně se vyspi a zítra, až ti to zas bude myslet rozumně, zavolej.“

Jordan položila telefon a okamžitě vytukala Dylanovo číslo. Sotva se jí ozval, vyhrkla: „Někdo se pokouší zabít Kate.“

Čtrnáctá kapitola

Dylan neměl zrovna nejlepší náladu. Právě absolvoval další úmornou hodinu rehabilitačního cvičení ramene, které ho teď pekelně bolelo. Ve svalech mu dosud tepalo, a přestože mu lékaři dali prášky proti bolesti, nehodlal je užívat. Nechtěl ze sebe dělat hrdinu. Minulý týden si pár pilulek vzal a ani trochu se mu nelíbilo, jak se po nich cítil. Léky sice otupily bolest, ale spolu s tím i jeho schopnost myslet. Připadalo mu, jako by se pohyboval v husté mlze. Tak tohle tedy ne. Raději bude celý den trpět bolestí, než aby se na něho zase snesla.

Právě když se chystal svléknout a dát si horkou sprchu, zatelefonovala mu Jordan.

Podíval se, kdo volá, zvedl sluchátko a řekl: „Co chceš?“

„Jsi ohromně příjemný.“

Usmál se. „Už nejsi v nemocnici. Nemusím být příjemný. A vůbec, copak jsem byl někdy příjemný? Ty si mě asi pleteš s Alekem.“

„Vás dva si nikdy splést nemůžu. Alec je čuně a ty jsi zas fanatik na pořádek, a právě proto jste byli tak dokonalá dvojka, když jste spolu bydleli, ale na rozdíl od Aleka umíš být někdy opravdu protivný.“

„Jestli jsi už skončila s poklonami, rád bych si dal sprchu.“

Jordan se nedala jen tak odradit. „Vsadím se, že k ženám, s kterými by ses rád vyspal, jsi mnohem milejší.“

„Jordan, ptám se tě naposled, co chceš,“ odsekl Dylan, protože usoudil, že její narážka na jeho sexuální život nestojí za odpověď.

„Kate má problém. A nejhorší je, že si to zřejmě vůbec neuvědomuje.“

„Problém?“

„Ano.“

Dylan se poškrábal na krku. „Vymýšlíš si.“

„Poslouchej mě.“

Rychle vysvětlila, co věděla o prvním výbuchu, a dodala: „Aby toho nebylo pro chudáka Kate dost, když se vrátila z Bostonu, někdo se ji snažil přejet na letištním parkovišti. A pak..., Dylane, posloucháš?“

„Ano.“

„Nepřipadalo mi to tak.“

„Proboha...“

„Říkám ti,“ pokračovala Jordan, „že ji někdo chce zabít. A to ještě není všechno,“ poznamenala.

Než mu mohla povědět o druhém výbuchu, řekl: „Co vlastně chceš, abych s tím udělal? Mám promluvit s někým, kdo má na starost vyšetřování? Pochybuju, že by vyšetřovatelé v Jižní Karolíně byli rádi, kdybych se jim pletl do jejich věcí.“

„Ne, to nechci. Chci, abys zajel do Silver Springs a podíval se na to sám. Stejně teď nepracuješ, takže máš dost času, a vím, že se nudíš. Nechápu, proč váháš. Tenhle víkend jsi...“

„Co jsem?“

„Viděl ses s Kate. Co je s tebou? Sejde z očí, sejde z mysli?“

Jo, jasně, pomyslel si Dylan. Nedokázal vystrnadit Kate z mysli od okamžiku, kdy se jí dotkl, a to ho nesnesitelně rozcílovalo. Udělala mu v hlavě pořádný zmatek.

Ona si na něho určitě ani nevzpomene. Odjela z Bostonu bez jediného slova, to znamená, že jejich společná noc byla přesně to, co měla být: chvilkové rozptýlení. Takový konec by ho měl potěšit. Žádné závazky a žádné sentimentální loučení. Jedna nádherná noc, o tom nemohlo být pochyb, a žádná lítost.

Proč mu tedy tak vadí, že odjela a nic mu neřekla?

Potřásl hlavou. Nebylo snadné na ni zapomenout a nic jiného se k tomu nedalo dodat. Možná na Kate bude myslet ještě pár týdnů, ale pak si na ni už ani nevzpomene.

„Dylane, tak pojeděš za Kate, nebo ne?“

„Přemýšlím...“

Měl nepříjemné dilema. Ještě nikdy mu žádná žena nedala košem, a tak teď nevěděl, co vlastně cítí. Ne, to není pravda. Věděl, co cítí. Měl hrozný vztek.

Zachoval se někdy on sám k ženě takovým způsobem? Strávil s ní noc a pak se vypařil? Zavrtěl hlavou. Snad ne. Ale co když ano?

Najednou si Kate představil, jak seděla u jeho postele v nemocnici. Tehdy ani nevěděla, že ji pozoruje. Otevřel oči a díval se na ni, zrovna když ji začala přemáhat dřímota. Pamatoval si, jak byl rád, že tam je.

Ale mně se přece líbí všechny ženy, řekl si. Na druhé straně ovšem, jestliže Kate přišla za mnou, když mi bylo zle, neměl bych teď pro ni udělat totéž?

Jordan docházela trpělivost.

„Jestli tam nepojeděš ty, vypravím se za ní já.“

„Krucí! No dobře, pojedu za ní.“

„Kdy?“

Dylan povzdechl. „Brzo.“

„Zítra.“

„Tak jo. Zítra.“

„Nebruč, Dylan. Jestli mám pravdu, možná se ti podaří odhalit zločin.“

Patnáctá kapitola

Roger MacKenna měl špatné kamarády. Byli to „přátelé z kasina“, kteří se na něho nalepili u hracího stolu, představili se a stali se jeho nejlepšími kamarády v podstatě za jedinou noc. Když Roger vyhrál, pomohli mu utratit peníze. Jakmile ho však štěstí ve hře opustilo, nejlepší přátelé se změnili v úlisné a proradné hady. Seznámili ho s lichvářem jménem Johnny Jackman, a když mu Roger dlužil dvě stě tisíc při padesátiprocentním úroku, přilákali ho znovu k hracímu stolu, aby přišel ještě o víc.

Vyděrači ve městě Rogera nijak neobtěžovali, protože věděli, stejně jako všichni v hráčském světě, kteří si ho trochu oťukali, že až zemře jeho strýček Compton MacKenna, zdědí Roger miliony dolarů. Kdyby se mezitím Rogerovi něco stalo, žádný z lichvářů nedostane ani pětník.

Johnny Jackman do něho investoval hodně a měl pár vlastních slídilů, kteří se na Rogera zavěsili. Považoval ho za osobu, z níž má užitek, a proto jej nemínil pustit z dohledu. Nepřál si, aby se Roger změnil k lepšímu, a když se jeho dlužník zamiloval do hezké dívky jménem Emma, která ho přesvědčila, aby začal navštěvovat schůzky anonymních gamblerů, dostal Jackman strach. Jednoho večera dal milou Emmu odvézt za město.

Rogerovi bylo řečeno, že měla autonehodu. Přijel za ní do nemocnice, pohlédl na její obličej, celý opuchlý a pokrytý modřinami, a rychle se vrátil do kasina.

Emma opustila město krátce poté, co ji propustili domů. Roger vydechl úlevou. Měl tak strašlivý pocit viny, že se na ni nemohl ani podívat, ale věděl, že zmizí-li z jeho života,

dokáže na ni zapomenout. Dokáže také zapomenout na jakékoli snahy zbavit se závislosti na hazardu.

V červenci už Johnny Jackman začal být nervózní. Roger měl na kontě dluh kolem sedmi set tisíc dolarů, a pokud ho kasinu nesplatí do prvního září, bude ho muset uhradit sám Jackman.

Jackman dospěl k názoru, že si už nemůže dovolit hrát na trpělivého, hodného chlapíka. Jednou večer vzal Rogera na večeři do Emerald's, nechal ho vypít láhev drahého vína a pak mu řekl, že jestli do třiceti dnů nesplatí do posledního dolaru dluh včetně úroků, začne si místo toho brát jednotlivé části jeho těla. Pak upřesnil, že začne mezi nohama.

A ujistil Rogera, že nežertuje.

Při třech balíčcích cigaret a láhvi ginu denně Roger stárnul mnohem rychleji. Bylo mu teprve čtyřiatřicet, ale vypadal na šedesát. Vlasy měl prořídle a šedivé. I jeho pleť byla po letech, která strávil v temných kasinech a barech, jaksi zešedlá.

Prsty zažloutlé od nikotinu se trásly, když si zapaloval další cigaretu. „Kde seženu takové peníze?“ zeptal se. „Víš, že je budu mít, ale až strýc zemře. Je těžce nemocný. Nemělo by to trvat dlouho. Podle... mého informátora už vlastně skoro umírá.“

„Kdo je ten informátor?“

„Člověk, který je mu opravdu blízký. Jméno ti neřeknu.“

„Tak dobře,“ řekl Jackman a rozhodl se nenaléhat. „Ale co když tvůj strýc zůstane naživu delší dobu? Jestli vydrží déle než jedenatřicet dní, stane se z tebe mrzák.“

„Když počkáš, dostaneš něco navíc. A ještě je tu šance, že příště vyhraju, ne?“

James zavrtěl hlavou. „Nikdo ti už nevěří,“ řekl. „Nechtějí tě vidět u žádného stolu, dokud nezaplatíš. Jedenatřicet dní,“ opakoval. „Pokud to nedáš do pořádku, už

z tebe nebude chlap. Je ti to jasné? A nedostaneš ani lok, abys otupil bolest. Moji hoši tě vyvezou někam hodně daleko, srazí tě k zemi, roztáhnou ti nohy a... šmik šmik.“ Zastříhal prsty jako nůžkami. „Mohl bych jim ještě přikázat, aby ti koule nacpali do huby, až si vezmou do parády tvého ptáka. Máš přece koule, nebo ne, Rogere?“

Jackman byl nejúspěšnější lichvář ve městě, a když se Roger zadíval do jeho chladných, lhostejných očí, uvědomil si, že od něho nemůže očekávat ani špetku soucitu. Vůbec nezapochyboval, že Jackman je schopný udělat, co slíbil. Nebyl to člověk, který vyhrožuje naplano.

Roger začal zrychleně dýchat. Zvedl se od stolu a ve spěchu převrátil židli. Podařilo se mu doběhnout na chodbu, než začal zvracet. Jackman vyšel za ním a rozesmál se.

„Takže mi ty prachy seženeš, že jo, Rogere?“

„Ano. Dostaneš je.“

Jackman ho chytil za rameno a trhl jím k sobě. Pak mu zašeptal do ucha: „Tvůj strýček brzo umře, je to tak?“ Roger se rozplakal. „Ano, je.“

O dvě hodiny později ujížděl Roger taxíkem k letišti a nejlevnějším spojením odletěl domů. Byl příliš vyděšený a dělalo se mu zle, takže se ani nemohl napít. Věděl, že musí mít čistou hlavu. Když se dostal do Savannahu, chtěl navštívit strýčka Comptona, aby se sám přesvědčil, jak to s ním vypadá, a ujistil se, že na peníze nebude dlouho čekat.

Šestnáctá kapitola

Kate se už dost dlouho utápěla v sebelítosti a věděla, že je načase podívat se na věc zodpovědně. Cesta do Bostonu jí ve skutečnosti pomohla získat jistý nadhled. A Dylan odvedl její mysl od problémů, i když se pak rozhodla, že už nikdy neudělá nic tak bláznivého. V době, kdy ji podruhé propustili z nemocnice, byla schopná dívat se na problémy jasně a logicky.

Chystala se udělat pár velkých změn. První změna bude nejdůležitější. Nehodlala už nic tajit, a tak svolala rodinnou poradou, při níž vysvětlila sestrám, jak bídná je jejich finanční situace. Jakmile skončila, položila na kuchyňský stůl hromadu účtů.

Kiera se nezmohla na slovo. Isabel tomu nechtěla uvěřit. Odmítala slyšet cokoli, co by znevážilo její matku. Kiera se pak pokoušela obě sestry uklidnit, protože Kate rozhořčeně vyžadovala, aby Isabel otevřela oči a přestala z matky dělat svěťici.

„Co kdybychom se shodly na tom, že matka dělala, co jí připadalo nejlepší,“ řekla Kiera, „a od toho se odrazily. Když se budeme hádat, na nic nepřijdeme, a přitom právě teď bychom měly dát dohromady nějaký plán.“

Nakonec se Isabel uklidnila. „Máš pravdu, Kiero. Matka dělala, co mohla. Nikdy jsme neměly hlad, že? A podporovala mě, kde jsem potřebovala, a dobře se postarala o naše vzdělání.“

Její sestry rychle souhlasily. „A Kate, maminka by nezadlužila tvoji firmu, kdyby nemusela, tak už se na ni

nezlob,“ vyzvala ji Isabel. „Už tady s námi není a nemůže se bránit.“ Nedala Kate čas na námitky a dodala: „Tak dobře.“

„Co tak dobře?“ zeptala se Kiera.

Isabel se zhluboka nadechla, složila ruce na stůl a řekla: „Myslím, že tohle,“ kývla hlavou k hromádce účtů, „znamená, že nebudu pokračovat ve studiu..., aspoň prozatím. Protože Kiera má stipendium v plné výši, bude moct dokončit poslední ročník medicíny, ne? A ty a já, Kate, si budeme muset okamžitě najít práci, jestli máme udržet dům.“

Kiera přemáhala smích. „To je opravdu geniální plán. Takže v té své blondáté hlavičce máš přece jenom kus mozku.“

„Nemusíš být ironická,“ odsekla Isabel.

„Nebyla jsem ironická,“ řekla Kiera. „Udělala jsem ti dvojsmyslnou poklonu.“

„Isabel, tvoje vzdělání je mnohem důležitější, než udržet dům. Náš domov splnil svůj účel a teď se ho budeme muset vzdát,“ řekla Kate.

„Ale jestli dostaneš opravdu dobrou práci... se svým vzděláním...“

„Opravdu si myslíš, že připustí, aby si banka vzala její firmu?“ zeptala se Kiera.

„Nezdá se mi, že by jim v tom mohla zabránit,“ řekla Isabel. „Peníze potřebujeme hned, že? Vypnou nám proud, jestli nezaplatíme fakturu za elektřinu. Jak dlouho na to máme? Poslyšte, mám nápad. Víte, co bychom měly udělat?“

Kate se bála zeptat. Isabel byla známá tím, že přicházela s velmi ztřeštěnými nápady. I ten, který vzápětí vyslovila, byl takový.

„Pronajmeme pokoje v domě.“

Kate si nebyla jistá, jestli se začala smát první ona, nebo Kiera. Isabel jim dopřála chvilku času a pak řekla: „Je to dobrý nápad.“

„Copak ses...,“ začala Kiera.

Kate ji pod stolem kopla. Nechtěla, aby si Kiera utahovala z Isabelina ukvapeného návrhu. Jejich sestra se právě vzdávala toho, na čem jí nejvíc záleželo. Přicházela o domov a myslela si, že nebude moct ani vystudovat.

„I kdybychom pronajaly část domu, nevyděláme tolik, abychom měly na zaplacení všech účtů a tak velké půjčky,“ řekla Kiera. Usmála se a dodala: „Pokud nedáme za týden dohromady deset tisíc.“

Isabel si prohrábla vlasy. „No jo, byl to hloupý nápad.“

„Ne,“ řekla Kate. „Hledáš řešení a to je dobré.“

„Kdybych byla tak chytrá jako ty a Kiera, nemusely bychom si kvůli tomu dělat starosti. Kiera má plné stipendium. Peníze, které dostává, jí stačí i na živobytí. V téhle rodině jsem přítěží já.“

Kate obrátila oči v sloup a Kiera zavrtěla hlavou. „Teď není čas hrát si na tragickou hrdinku,“ řekla Kiera.

„Hádám, že bych si měla vybalit věci.“ Isabelina slova zněla lítostivě. „Trvalo mi věčnost, než jsem všechno nacpala do Kieřina auta. A zítra budu muset zavolat do školy a požádat je, aby mi vrátili krabice, které jsem tam už poslala s věcmi ze svého pokoje.“

„Nic nevybaluj. Počítej s tím, že do školy pojeděš.“

„Jak můžu...“

„Plán se nemění. Kiera tě tam odveze ve svém autě a pak pojedě do Duku.“

„Ale kde seženeme peníze na moje školné?“

„První splátka je už zaplacená,“ řekla Kiera. Otočila se ke Kate. „Mohla bych si vzít půjčku na zaplacení zbytku jejího školného a výdajů, ne?“

„To je dobrý náhradní plán, ale prozatím se mi zdá, že bych mohla vzít ze svého firemního účtu a z účtu na domácnost tolik, kolik by stačilo na první semestr.“

„Ale jak budeš žít ty?“ zeptala se Isabel. „Vždyť ani nemáš auto.“

„Auto si půjčím. Protože můj vůz zničil výbuch, pojišťovna mi zaplatí škodu.“

„Za ten starý krám toho moc nedostaneš,“ namítla Isabel.

„Mohla by banka zmrazit peníze na účtech?“ zeptala se Kiera.

Kate zavrtěla hlavou. „Banka nemůže na peníze sáhnout, než vyprší termín.“

„Ale to je už za měsíc,“ řekla Isabel.

Kate vstala od stolu a zamířila k lednici, aby si z ní vytáhla láhev vody. Byl to luxus, který si už brzo nebude moct dopřát. Ale co, na obyčejné vodě z kohoutku není nic špatného, pomyslela si.

Vytáhla tři láhve, podala pojedná svým sestrám a řekla: „Když jsem poprvé viděla všechny ty účty a výzvy a přečetla si dopis z banky, kde psali, že matka se zaručila vším, i mojí firmou, můžu vám říct, že mě to strašlivě naštvalo.“

Isabel svésila hlavu a Kate rychle dodala: „Nesnaž se maminku pochopit nebo ji bránit. Sama jsi to řekla. Udělala to nejlepší, co uměla.“

„Tak proč to znovu vytahuješ?“

„Snažím se to vysvětlit. Zaskočilo mě to a zuřila jsem a rozhodně jsem neuvažovala rozumně. Ted' už ale zase vidím věci s nadhledem.“ Obešla stůl a posadila se. „Moji firmu mi nikdo nevezme.“

„Jak mohla maminka dát tvoji firmu jako záruku?“

„Byla rovnoprávnou společnicí. Zařídila jsem to tak, protože zpočátku jsem byla nezletilá a ukázalo se, že to bude

vyhovovat, když jsem byla v Bostonu. Maminka měla právo podepisovat šeky a jednat místo mě.“

„Ale jak zabrániš bance, aby ti vzala firmu?“ zeptala se Isabel.

„Vypracuju novou dohodu s odběrateli, možná jim zvýším procenta, když mi zaplatí předem za větší množství. Neboj se.“

„Ale co když to nezabere?“

„Přijde na řadu Isabelin nápad. Seženu podnájemníky.“
Usmála se a dodala: „Muži možná budou ochotní zaplatit víc, když přidám vzorky navíc.“

Kiera se zasmála. Zazvonil zvonek a přerušil jejich rozhovor. Isabel vyskočila a hnala se ke dveřím. „Možná je to náš první podnájemník,“ vykřikla a i ona se rozesmála.

Kate pohlédla na Kieru. „Myslíš, že by to mohl být Reece?“

„Ne,“ odpověděla Kiera. „Ten odjel do Evropy. Nechal Isabel zprávu, že odjíždí a doufá, že bude přemýšlet o jejich společné budoucnosti, zatímco on tu nebude.“

Kate odpověděla: „Proboha! No, aspoň že je daleko od Silver Springs.“

„Kate, přišel tvůj první podnájemník,“ ozvala se Isabel z haly.

„Co to proboha...,“ začala Kate. Ona i Kiera vstaly, právě když Isabel culící se od ucha k uchu vcházela do kuchyně. V patách jí kráčel Dylan Buchanan.

Kate byla tak ohromená, že se znovu svezla na židli. Isabel ho představila Kiere a ta k němu přistoupila, aby mu podala ruku. Kate se nezmohla ani na to, aby se s ním přivítala. Nebo rozloučila.

„Tolik jsme toho o tobě slyšely,“ řekla Kiera. „Je prima, že tě konečně poznáváme. Nemohly jsme přijet na Katinu a Jordaninu promoci. Byli tam všichni Buchananové?“

Dylan přikývl a usmál se. „Je nás hodně. Asi bychom byli v přesile.“

Záměrně si nevšímal Kate a vedl nenucenou konverzaci s jejími sestrami, odpovídal na otázky o Nathan's Bay a o Bostonu.

Kate byla stále v rozpacích. Mohla na něho jen zírat a přitom doufat, že se nečervená. Ve tvářích však cítila horkost. Je ruměncem jednoznačným příznakem viny? Ale kvůli čemu by se měla cítit provinile? Jako by to nevěděla. Není snad důvodem žhavé, úchvatné a dlouhé milování s bratrem nejlepší přítelkyně? Jistěže ano.

Páni, jak nádherně vypadá! Ale nesmím se ho ani dotknout, připomínala si, i když si pamatovala, jak teplé a pevné bylo jeho tělo tisknoucí se k jejímu. Dost. Je nedotknutelný, opakovala si. To noční milování skončilo jednou provždy, a čím dříve ho vyprovodí z domu, tím líp se bude cítit.

Mohl by člověk za pár dní vyrůst? Ne, on se jenom zdá větší, protože o tolik převyšuje Isabel. Když byla Kate konečně schopná přestat na něho civět, všimla si, že silně zapůsobil i na obě sestry.

Isabel vypadala, jako by spadla z měsíce, a Kiera se pořád usmívala; ale byla přece jen všímavější než Isabel. Neustále tékala pohledem mezi Dylanem a Kate. Poznala, že se něco děje. Kate jen doufala, že nepřišla na to, o co se jedná.

Isabel říkala Dylanovi něco, co mu připadalo zábavné. Jeho úsměv byl prostě okouzlující.

Nakonec se Kate zbavila strnulosti a vstala. „Proč jsi přijel?“ zeptala se.

Když na ni pohlédl, přála si, aby to neudělal. Nedokázala přesně popsat výraz jeho tváře, ale řekla by, že je napůl povznesený a napůl vražedný.

„Kate, kde je tvé vychování?“ zeptala se Isabel, rozhořčena sestřiným nevrlym tónem.

Kate obešla stůl a podala Dylanovi ruku. „Jsem ráda, že tě zas vidím.“ Tuto větu pronesla se silným jižním přízvukem, ale to se jí stávalo vždycky, když byla silně rozrušená. Nemohla tomu zabránit, stejně jako nemohla zabránit vlivu, který na ni měl.

Zdvořilé přivítání hodné dámy z Jihu má za sebou. Je načase vrátit se k neomalenosti.

„Znovu se tě ptám, proč jsi přijel.“

„Kate, co se s tebou děje?“ podivila se Isabel. Znělo to pohoršené. „Jsi hrozně nezdvořilá.“

Obrátila se k Dylanovi a zeptala se: „Můžu ti nabídnout něco k pití? Nedal by sis ledový čaj nebo třeba sodu?“

„Ne, děkuji,“ odpověděl Dylan.

„Co kdybychom šli do obývacího pokoje? Tam by se nám sedělo mnohem pohodlněji,“ navrhla Kiera, rychle shrnula účty na hromádku a odsunula je stranou.

Dylan nevěnoval pozornost Kiere ani Isabel. Hleděl na Kate. Poznal, že znervózněla, když vstoupil do kuchyně, a dobře jí tak, jestli se cítí nepříjemně. Zaslouhuje si to – za to, že odjela z Bostonu a neřekla mu ani slovo.

Jako kdyby mu Kate četla myšlenky, řekla: „Proč jsi mi neřekl, že sem přijedeš?“

„Proč jsi mi ty neřekla, že odjedeš?“

„Odkud měla odjet?“ neudržela se Isabel.

„Na tom nezáleží,“ řekla Kate.

Zkřížila paže na prsou, udělala krok směrem k Dylanovi a zamračila se na něho. „Před několika hodinami jsem mluvila s Jordan a té se daří dobře, takže vím, že kvůli ní jsi nepříjel. Ví vůbec, že ses sem vypravil? Ne, to nemůže vědět. Řekla by mi to.“

„Sama mě sem poslala,“ vysvětlil Dylan.

Kate k němu postoupila o další krok. „To neudělala,“ řekla nejistě.

„Ale ano, udělala,“ pokrčil rameny Dylan.

„Takže u nás zůstaneš?“ zeptala se dychtivě Isabel. „Já a Kiera bohužel zítra odjedeme, ale jsem přesvědčená, že Kate bude ráda, že tu má společnost,“ pokračovala a vrhla na Kate výhrůžný pohled, jímž naznačovala, že jí nemá odporovat.

„Nezůstanu u vás, ale vážím si tvého pozvání. Odjel jsem narychlo. Až si promluví s Kate, půjdu se ubytovat do hotelu. Zůstanu ve městě jen asi do zítřka.“

„Musíš zůstat u nás,“ trvala na svém Isabel. „Máme dost místa.“

„Jestli se chce ubytovat v hotelu, měly bychom ho nechat,“ řekla Kate a zamračila se na sestru.

„Zůstaneš na večeři?“ zeptala se Isabel. Když se usmála, objevily se jí ve tvářích dolíčky.

Kate náhle dostala chuť nacpat jí do úst utěrku. „Nemyslím, že Dylan...“

„Rád zůstanu.“ Nebyl si jistý, jestli souhlasí proto, že má hlad, nebo proto, že to Kate rozčilí.

„Poznáš jižní pohostinnost,“ slibovala Isabel.

„Už se těším,“ ujistil ji Dylan.

Vtom zazvonil jeho mobil. Usmál se, když viděl, kdo volá, a řekl: „Omluvte mě na okamžik.“ Pak se ohlásil a vyšel z kuchyně.

Kate počkala, až byl z doslechu, a otočila se k Isabel. „Přestaneš s ním flirtovat? Nechci, aby tady zůstával na večeři. Chci, aby odletel zpátky do Bostonu.“

„Ale já chci, aby zůstal,“ namítla Isabel.

„Co je to s tebou?“ zeptala se Kiera. „Od okamžiku, kdy přišel, se chováš ohromně divně.“

„Nezdvořile,“ prohodila Isabel.

„Co by se mnou bylo?“ bránila se Kate. „Necítím se prostě dobře. To je vše. Potřebuju se pořádně vyspat.“

„Víš, co si myslím?“ zeptala se Isabel. Zdálo se, že ani Kate, ani Kiera nechtějí slyšet, co řekne.

„Isabel, jdi prostřít stůl,“ vyzvala ji Kiera. „Večeře je skoro hotová.“

Isabel neprotestovala. Kiera počkala, až odejde do kuchyně, a zašeptala: „Něco se děje. A neříkej mi, že se mi to jenom zdá. Vidím, že to mezi vámi jiskří, a podle toho, jak se na něho díváš a jak se on dívá na tebe...“

„Dívá se na všechny ženy stejně. V Bostonu má klub obdivovatele.“

Kiera se pokoušela dát Kate signál, ať mlčí, protože Dylan už zase stál ve dveřích, ale Kate se dívala jiným směrem a nevšimla si toho.

„Zdá se, že se ženám líbí,“ řekla.

Dylan se opřel o dveře. „A ženy se líbí mně. To není žádné tajemství.“ Jeho tón nebyl ani vychloubačný, ani omluvný. Prostě konstatoval skutečnost.

Kate, ani trochu rozpačitá, se otočila k němu. „Ano, to je pravda,“ přisvědčila. „Můžu si s tebou promluvit o samotě?“

„Jasně, Papričko.“

„Neříkej mi tak!“ okřikla ho zoufale.

„Dáš si něco k pití, než budeš soukromě mluvit s mou sestrou?“ zeptala se Kiera. Zahrozila na Kate nožem a pokračovala: „Možná by ses měl něčím posílit. Kate nemá nejlepší náladu. Není vždycky taková. Umí být i příjemná, když chce. Až ji poznáš lépe, jsem si jistá, že ji budeš obdivovat stejně jako my dvě.“

Dylan se usmál. Pohlédl na Kate a řekl: „Á, já si nemyslím, že bych ji mohl poznat ještě líp, než ji znám.“ Potěšilo ho, když viděl, že se Kate tváří, jako by ho chtěla

uškrtit. „Proč myslíš, že jí říkám Papričko? Chvilku je příjemná a sladká a hned zas štiplavá.“

Kiera vycítila napětí mezi Kate a Dylanem. „Myslím, že vás dva nechám o samotě, ať si spolu můžete v klidu promluvit.“

Isabel právě vcházela do kuchyně, ale Kiera ji otočila opačným směrem a mírně ji postrčila do chodby.

Byly pryč, než je Kate stačila zastavit. Prudce se obrátila k Dylanovi. „Dobře, tak mi teď upřímně řekni, proč jsi přijel?“

„Jordan si myslí, že ti hrozí nějaké nebezpečí.“

„Žádné nebezpečí mi nehrozí. Jenom jsem v poslední době měla smůlu. Jordan si dělá zbytečné starosti.“

„Říkala, že jsi byla u nějakého výbuchu. Proč jsi mi říkala, že ty modřiny máš po pádu?“

„Bylo to tak,“ vysvětlovala Kate. „Jenom jsem neřekla, že jsem spadla, když vybuchla bomba.“

„Proč jsi to neřekla?“

„Neptal ses.“

Zachmuřil se. „A že se tě někdo pokoušel přejet na parkovišti.“

„To je pravda, ale byl to jenom nějaký mladý cvok.“

Dylan si všiml čerstvých modřin na jejím čele a přistoupil k ní. Zvedl vlasy, které je zčásti zakrývaly, a řekl: „Tyhle jsi předtím neměla, že ne? Připadají mi nové.“

„Jsou nové,“ odpověděla Kate a ucouvla.

„Zase jsi upadla?“

„Ne,“ odpověděla. „Jenom jsem se náhodou ocitla na nesprávném místě v nesprávný čas. To se stává,“ přesvědčovala ho. „Ty ani Jordan si nemusíte dělat starosti. Pro všechno je naprosto logické vysvětlení.“

Dylan si přitáhl kuchyňskou židli a obkročmo se na ni posadil. „Tak dobře. Spust'. Co kdybys začala tím výbuchem?“ vyzval ji.

„Kterým?“ s povzdechem řekla Kate.

Sedmnáctá kapitola

„Chceš snad říct, že výbuchů bylo víc?“ Zdálo se, že Dylan nevěří svým uším.

Kate přikývla. „Přesně to chci říct. Jordan se ti nezmínila...“

„Ne, nezmínila.“

„Nijak spolu nesouvisí,“ vysvětlovala Kate. „Jednou to byla bomba a podruhé se jednalo o únik plynu. Nedošlo k nim ani v stejném městě,“ dodala. „Tak vidíš. Není třeba dělat si starosti.“

„Vezmi to od začátku.“

Povzdechla. „Se vším všudy?“

„Se vším všudy.“

To, jak vážně se tvářil, napovídalo, že ji nenechá být, dokud mu všechno nevykládá, a tak se dala do popisování svých zážitků od začátku do konce.

„No dobře,“ řekl Dylan. „Takže jestli tomu dobře rozumím, začalo to explozí v Charlestonu, následovala nemocnice, Boston, pokus o přejetí na charlestonekém letišti, další exploze v Silver Springs, další nemocnice a návrat domů.“

„Nezapomeň na Reeceho. To taky byla hrůza,“ řekla Kiera. Stála ve dveřích a čekala, až Dylan dopoví.

„Byl spíš otravný než hrozný,“ opravila ji Kate. Pak sdělila, co se stalo, když se Reece objevil u dveří.

„Proč jsi nezavolala policii?“ zeptal se Dylan.

„Co by mohla policie udělat? Nevyhrazoval ani mně, ani Isabel nebo Kiere. A za to, že je někdo otravný nebo nešťastný, ho zavřít nemůžou.“

„Dotkl se tě?“ zeptal se Dylan tiše.

Kate zavrtěla hlavou, ale vzápětí se opravila. „Možná se mě snažil odstrčit z cesty, aby mohl projít dovnitř. Byl přesvědčený, že se Isabel skrývá v domě.“

„Už jen to, že se tě jakýmkoliv způsobem dotkl, stačí k tomu, aby s tím policie něco dělala,“ vysvětloval Dylan.

„Kate uvažovala, že ji zavolá,“ vyhrkla Isabel. Poslouchala je z druhé strany pokoje. „Když mně a Kiere řekla, co se stalo, dodala, že je ještě čas zavolat policii a stěžovat si, ale...“

„Co ale?“

Isabel se zadívala na Kate a řekla: „Prosila jsem ji, aby to nedělala,“ přiznala. „Bylo mi ho líto. Chci říct, že ten kluk žije ve světě své fantazie, a myslela jsem si, že až vystřízliví, uvědomí si, že tady nic nepořídí. Kromě toho odjedu na delší dobu z města a on je teď v Evropě. Vsadím se, že až se vrátí domů, bude mít novou přítelkyni.“ Kývla hlavou a dodala: „Myslím, že mi dá pokoj, ale pochybuji, že někdy odpustí Kate. Myslí si, že mě ke studiu na té škole přinutila ona.“

„Co kdybyste šli do obývacího pokoje?“ řekla Kiera.

„Stojíš mi v cestě, Kate. Kiera a já potřebujeme přinést na stůl večeři,“ řekla Isabel. Byla ráda, že se hovor odvedl od Reeceho.

Dylan vyšel za Kate z kuchyně. Kate se uvelebila na pohovku a vyzvala ho: „Posad' se.“

Měla jsem mu to říct přesněji, uvědomila si. Posadil se totiž vedle ní a byl tak blízko, že se jejich paže dotýkaly. Rychle si odsedla na okraj.

„Tak dobře,“ začal Dylan. „Proberme si to ještě jednou.“

„Proč?“

„Mohla jsi na něco zapomenout.“

„Na nic jsem nezapomněla,“ ujišťovala ho Kate. „Vrat' se do Bostonu a řekni Jordan, ať si nedělá starosti.“

„Jordan si vážně myslí, že máš nějaké potíže.“

„A ty ses vypravil až sem, abys mě zachránil?“ Ukázala na něho prstem a zašermovala jím ve vzduchu. „Nepotřebuju, aby mě někdo zachraňoval. Umím si vyřešit všechny problémy, které se na mě nahnou.“

Snažil se být trpělivý. „Kate, vzpomínáš si, čím se živím?“

Věděla, že k tomu dojde. „Jsi vyšetřovatel bostonské policie.“

„A právě proto mě Jordan požádala, abych pomohl zjistit, co se děje. Tak teď mi pověz, kdo má na starost vyšetřování toho výbuchu.“

„Detektiv Nate Hallinger. Proč?“

„Chci si s ním promluvit,“ řekl Dylan, a než mohla Kate něco namítnout, pokračoval: „Je přesvědčen, že bomba měla zabít tu malířku, Cinnamon?“

„Dostala policejní ochranu,“ řekla Kate. „Takže si musí myslet, že měla být obětí.“

„Uhm.“

„Co tím chceš říct?“

Dylan její otázku ignoroval. „O jakou výbušninu šlo?“

„Nevím. Na to jsem se neptala,“ řekla Kate. „Navíc pochybuju, že by mi to detektiv Hallinger řekl.“

Dylan přikývl. Jeho další slova byla o poznání úsečnější. „A co všechno ti řekl?“

„Moc si toho nepamatuju.“

„Zkus si vzpomenout.“

Opět zvedla prst a zahrozila mu. „Nemusíš na mě vyskakovat. Tohle není výslech a já nejsem podezřelá.“

Zjevně měl legraci z toho, co mu řekla, protože se zatvářil, jako by zadržoval smích.

„Co je na tom směšného?“

„Ty si myslíš, že takhle vyslýchám podezřelé?“

„Měl jsi takový tón.“

Nedbal na její ironii a pokračoval: „Byla jsi v autě, když vybuchl ten sklad?“

„Ano. Jeden záchranář mi řekl, že mě z vraku museli dostávat hasiči. Naštěstí jsem byla v bezvědomí. Asi by se mi nelíbilo, kdybych měla otevřené oči a viděla, jak se na mě hrne tolik železa. Bylo by to jako probudit se v ocelové rakvi.“

Bezděčně ho zamrazilo. „Měla jsi velké štěstí.“

Pokrčila rameny a chovala se, jako by to, co mu právě řekla, nebylo tak hrozné.

Měl chuť obejmout ji, ale v náladě, jakou měla, by ho nejspíš bouchla do bolavého ramene, kdyby to udělal. Dospěl k názoru, že až si proberou důležitější věci, které ji postihly, zkusí zjistit, proč je na něho tak nabroušená. Ale prozatím, jestli se chce chovat, jako by ho sotva znala, nebude jí bránit.

Jeho mlčení ji znervózňovalo. Zkřížila nohy, pak je zas narovнала.

Dylan nevěřil ve shodu okolností a nemyslel si, že by dvě exploze měly být považovány za nešťastnou náhodu. Být jednou na nesprávném místě – dobře, to by ještě šlo. Ale dvakrát? V žádném případě.

„Dal ti detektiv Hallinger vizitku?“ zeptal se. „Rád bych s ním mluvil.“

„Ano, dal. Přinesu ti ji.“

Kiera stála u dřezu a oplachovala čerstvou zeleninu ze zahrady. Isabel skládala plátěné ubrousky.

„Kiero, kam jsi dala vizitku detektiva Hallingera?“ zeptala se Kate, když vešla do kuchyně.

Kiera kývla hlavou směrem k ledničce. „Je pod magnetem s krávou.“

„No nazdar. Kate, slib mi, že na mě nebudeš křičet,“ začala Isabel.

„Co se stalo?“

„Zapomněla jsem ti říct, že detektiv Hallinger volal.“

„Kdy?“

„Asi před hodinou. Chtěl by se u nás zastavit.“

„Řekl, kdy přijde?“

„Ne, a připadalo mi neslušné ptát se ho.“

„Isabel, měla by ses naučit tyhle věci si aspoň poznamenat.“

„Hovor byl přerušen, ještě když jsem telefonovala,“ bránila se Isabel.

„Večeře je hotová,“ oznámila Kiera.

Kate přinesla vizitku zpátky do obývacího pokoje a podala ji Dylanovi. „Nemusíš mu telefonovat. Nejspíš je na cestě sem. Můžeme jít večeřet. Ukážu ti, kde se můžeš umýt.“

Dylan si prohlížel své textové zprávy. Pak odložil telefon a vstal.

Kate kráčela před ním. „Ocenila bych, kdybychom ty výbuchy neprobírali u večeře. Nechci, abys Isabel a Kiere naháněl strach. Jestli si budou myslet, že je v tom...“

„Co?“

„Problém,“ dopověděla, „pak neodjedou.“

„Ty je chceš chránit.“

„Ano. Kromě toho to, že jsem málem vylétla do vzduchu, není vhodné téma konverzace u večeře.“ Ani v nejdivočejších snech by si nepředstavila, že ta slova vyjdou z jejích úst.

Dylan se rozesmál. „Tohle se píše v příručkách společenského chování?“

Večeře se podle Isabeliných měřítek docela vydařila. A konverzace byla vysloveně příjemná.

Když Isabel sklídila ze stolu, Kate a Kiera umyly nádobí. Dylan se nabídl, že jim pomůže, ale Isabel energicky odmítla.

„Ted' jsi na Jihu a hosté v našem domě nesmí hnout ani prstem.“

Kiera mu řekla, že nemá smysl protestovat, a tak se poté, co jim ještě jednou poděkoval za večeři, omluvil a odešel do pracovny v zadní části domu, aby si zatelefonoval. Kate postřehla, že za sebou zavřel dveře.

Za pár minut se ozval domovní zvonek.

„Vsadím se, že je to detektiv Hallinger,“ řekla Isabel. Odložila tác na stůl a spěchala ke dveřím. „Kiero,“ zavolala cestou, „máš ještě čas vyjít po zadních schodech nahoru a namalovat si pusu.“

Kiera právě napouštěla do dřezu vodu. Sklonila hlavu a podotkla: „Ona prostě nepřestane, že?“

Kate se zasmála. „Ještěže to zkouší na tobě, a ne na mně.“

„Jediný důvod, proč se nezaměřuje na tebe, je to, že si myslí, že ses setkala se svým nejmilejším.“

„Myslíš Dylana?“

„Jistě. Myslím, že chápu, proč se snaží někoho mi najít. Nechce, abych zůstala osamělá... nebo zraněná.“

„Což znamená, že ona taková je.“

„Ano,“ přisvědčila Kiera. „Minulý rok si prožila těžké časy, velmi těžké. Byla si s maminkou tak blízká. Proto si myslím, že nemůžeme připustit, aby jí připadalo, že je na všechno sama. Budu jí telefonovat skoro každý den, než se dá do pořádku, ale Kate, ty za ní budeš muset jezdit na víkend, a zvláště na víkendy s rodiči. Jestli budu mít volno, přijedu i já.“

„Dobře, tak tohle je jasné,“ řekla Kate. „Nevšimla sis náhodou, že Dylan se Isabel podrobně vyptával na Reeceho?“

„Všimla,“ potvrdila Kiera. „A dělal to velmi nenápadně.“

„Myslím, že šel telefonovat, aby o Reecem něco zjistil? Víš, třeba jestli má záznam v trestním rejstříku.“

„Ach bože, to by bylo něco.“

Kate si utřela ruce, podala utěrku Kieře a vyšla z kuchyně, aby přivítala detektiva Hallingera.

Byl to vlastně Dylan, kdo policistovi otevřel. Isabel se usmívala a čekala, až je Kate představí.

Oba muži si potřásli rukama. První promluvil Hallinger. „Jak dlouho jste ve městě, pane?“

„Můžeme si tykat, já jsem Dylan.“

Kate chtěla Hallingerovi říct, že Dylan zítra odjede domů, ale nedostala se ke slovu.

„Jsem zde jen krátce. Nevím, jak dlouho se zdržím.“

Oba muži si měří jeden druhého jako dva kohouti mezi slepicemi, napadlo ji a pak si uvědomila, že to srovnání nelichotí ani jí, ani jejím sestrám.

„Kde bydlíš?“

„To ještě nevím,“ odpověděl Dylan

„Doufám, že zůstane u nás,“ nadhodila Isabel. Pak se otočila k detektivu Hallingerovi a řekla: „Jsem moc ráda, že vás zase vidím.“

„I mě to moc těší,“ odpověděl jí.

„Pojďte dál a posaďte se u nás,“ vybídla ho a mávla rukou k obývacímu pokoji.

Vstoupil společně s Dylanem. Dylan hovořil, ale jeho hlas byl tak tichý, že Kate neslyšela jediné slovo. Detektiv si vytáhl zápisník a začal si dělat poznámky.

„Nabídla jsi mu něco k pití?“ zeptala se rychle Isabel.

„Vždyť stojíš vedle mě. Tak musíš vědět, že nenabídla. Kromě toho, tohle není společenská návštěva.“

„Řekl ti, co bylo tak důležité?“

Kate se na ně dívala. „Prosím?“

Isabel ji odtáhla k zábradlí a dál od mužů. Pohlédla do obývacího pokoje, ztišila hlas a řekla: „Když detektiv Hallinger telefonoval, říkal, že chce s tebou mluvit o něčem důležitém. Zdálo se mi, že to zní poněkud vážně. Chci vědět,

co detektiv říká. Možná bych se mohla posadit s vámi a poslouchat. Nebudu nikoho přerušovat.“

„Detektiv si jenom chce upřesnit některé okolnosti,“ řekla. „Nic, co bys dosud neslyšela.“ Byla to samozřejmě lež a zdálo se, že Isabel ji prokoukla.

„Jak to víš? Vždyť ještě neměl čas ti vůbec něco říct!“

Správný postřeh, pomyslela si Kate. „Vím to, protože mi to řekl Dylan. A jemu přece věříš, nebo ne?“

„Ovšemže věřím,“ řekla Isabel. „Ale jak je to možné? Vždyť se s detektivem Hallingerem vidí poprvé.“

„Páni, ty jsi ale podezírává! Dylan mluvil s někým z místní policie.“

„Aha..., no tak dobře.“

Kate se zděsila sama nad sebou, jak snadno dokáže lhát. Jde jí to až moc dobře.

Zdálo se však, že se Isabel ulevilo. Kate si neuvědomila, jak velkou starost o ni Isabel má. Možná v tomto případě účel světlí prostředky.

„Všechno je v pořádku,“ ujistila ji. „A teď půjdu a nabídnu detektivovi něco k pití, souhlasíš?“

„Matka by chtěla, ať nezapomínáš na dobré vychování.“

Mohla by třeba začít třetí světová válka, ale pokud do toho bude mít Isabel co mluvit, nikdo nebude smět trpět žízni, pomyslela si Kate.

„Já vím.“

Chtěla přejít do obývacího pokoje, ale Isabel ji znovu zadržela. „Ještě něco, ale nerozčiluj se.“ Kate povzdechla. „Kdo ještě volal?“

„Carl.“

„Kdy?“

„Dnes odpoledne.“

„Co chtěl?“

„Chtěl vědět, jak se ti daří. Byl velmi rozčilený. Řekl mi, že je mu líto, že jsi málem vylétla do vzduchu na jeho akci.“

„Nikam jsem nevylétla.“

„Ale moc nescházelo,“ namítla Isabel. „Carl taky říkal, že ho všechno ohromně mrzí a doufá, že mu budeš schopná odpustit. Je trochu teatrální, nemyslíš?“

„Někdy ano,“ připustila Kate. „Zavolám mu, až budu mít chvíli času.“

„To nemůžeš. Řekl, abych ti vyřídila, že odjíždí někam, kde ho nebude nikdo obtěžovat. Neřekl kam.“

„Tak počkám, až se ozve znovu. Ještě něco?“

Isabel se tvářila provinile. „Ano, telefonovala paní Krabicová. Říkala, že se tě musí zeptat na něco důležitého.“ Rychle pokračovala. „Nevyřídila jsem ti to, protože říkala, že zavolá znovu.“ Jako by na přivolanou zazvonil telefon. „Vidíš?“ řekla Isabel a ukázala na něj.

Kate pohlédla na Dylana a Nata, kteří spolu soustředěně hovořili, a vyšla do pracovny, aby telefon zvedla.

Ozvala se jí Haley Georgová. Všem svým zákazníkům se ohlašovala jako „Krabicová“. Patřila ke Katiným nejlepším dodavatelům. Její malá firma, která navrhovala a vyráběla speciální obaly, dodávala Kate od počátku osmihranné krabičky na její výrobky. Nikdy nezmeškala termín a Kate si zvykla spoléhat na její schopnosti.

„Mrzí mě, že volám tak pozdě,“ omlouvala se Haley. „Chápu, že tvůj podnik teď nepracuje, ale myslela jsem, že bych mohla zavolat raději hned, aby nedošlo ke zpoždění, až se obnoví výroba. Vím, jak důležité jsou pro tebe detaily.“

„To máš pravdu, Haley,“ ujistila ji Kate. „Co je nového?“

„Dnes přišly nové stuhy. Tvoje iniciály jsou ve stříbře jako vždy, ale barva stuhy není obvyklá mátová zelená. Tentokrát je spíš šedozelená. Kdybych to poslala zpátky,

mohlo by trvat další měsíc, než by dodali správnou barvu. Porad' mi, co mám udělat.“

Kate povzdechla. Při všech ostatních problémech se jí zdálo, že barva stuhý je to poslední, na čem by záleželo. Ovšem design a barva jejích výrobků se staly součástí obchodní značky Kate MacKennové a ona sama byla perfekcionistka, pokud šlo o důslednost a kvalitu.

„Pošli to zpátky,“ doporučila Haley. „A děkuji, že jsi mi dala vědět.“

„Za málo,“ odpověděla Haley.

Kate zavěsila. Možná by mírná změna odstínu tolik nevadila, říkala si, ale dokud mi bude firma patřit, postarám se, aby si udržela vysokou úroveň, kterou jsem zavedla.

Isabel strčila hlavu do dveří. „Ptá se po tobě Dylan,“ oznámila.

„Už jdu,“ odpověděla Kate.

„Snaž se být na něho milá, Kate. Je to Jordanin bratr,“ připomínala jí sestra. „Mohla bys mu projevovat víc sympatií.“

Sympatie? Kdyby jen věděla, pomyslela si Kate. Sympatie dosáhly v Bostonu úplně nového rozměru.

Kate se vrátila k mužům a omluvila se, že je nechala čekat, ale zdálo se, že si toho ani nevšimli. Byli v živém rozhovoru o různých případech ze své praxe.

Hallinger si rozložil poznámky na konferenční stůl.

„Nate mi řekl, že na vyšetřování teď pracuje FBI i ATF, což mě ani nepřekvapuje,“ řekl Dylan.

„A to znamená, že město je vážně vzhůru nohama,“ řekl Nate. „Každý chce mít první slovo. Šlapou jeden druhému na paty a další v tom pokračují.“

„A nikdo se nechce dělit o informace, dokud nebudou mít hotové své zprávy,“ doplnil Dylan.

Kate věděla, že Dylan zjednodušuje situaci, ale věděla, že mnozí lidé si opravdu myslí, že mají právo komplikovat situaci, a jen ztěžují vyšetřovateli práci. Za předpokladu, že Hallinger případ ještě vyšetřuje.

„Kde si stojíte vy, pane?“ zeptala se.

„Asi byste mohla říct, že jsem na spodním konci potravního řetězce,“ odpověděl s úsměvem. „A rád bych, abyste mi říkala Natě.“

Kate přikývla. „Co budeš dělat?“ zeptala se.

„Svoji práci.“

„Tohle je jeho případ bez ohledu na to, kolik dalších se do toho zapojí,“ dodal Dylan.

Oba muži se brzy spřátelili a Kate napadlo, že ví proč. Práce je postavila do první linie a žádný z nich si nepřál, aby k nim přicházel někdo odjinud a přebíral velení. Zdálo se, že brání své území.

„FBI mi asi způsobí nejvíc problémů,“ podotkl Nate. „Jsou to arogantní chytráci.“

Kate pohlédla na Dylana, jak na Natovu poznámku zareaguje. Usmál se.

„Řekl jsi Natovi, že máš u FBI dva bratry?“

Nate sebou trhl. „Ted’ vážně. Promiň, jestli jsem...“

Dylan mávl rukou. „To nic. Nick a Alec jsou taky arogantní chytráci.“

„Co zatím víš? Našly se nějaké stopy? A podezřelí?“

„Už bylo zjištěno, že výbušnina byla uložena v koši s květinami,“ vysvětloval. „Koš stál na zemi před stolem v zadní části stanu. Před tvým stolem,“ dodal suše.

Kate na sobě nedala znát žádnou reakci. Jen přikývla. „Na ty květiny si vzpomínám. Byly nádherné. Nevěděla jsem, kdo je dodal,“ řekla rychle, protože jí bylo jasné, že se na to Nate zeptá. „Byla jsem v galerii pár minut, a když jsem se vrátila, stály tam.“

„Právě jsem přijel z letiště,“ řekl Nate. „Nabídl jsem se, že tam vyzvednu jedno velké zvíře, nějakého Sutherlanda. Vede jednu z východních složek ATF,“ vysvětloval. „Jak se ukázalo, je to opravdu slušný chlapík. Dal mi pár užitečných informací. Nic z toho se zatím nedostalo do záznamů, protože se ještě chce podívat na místo se psy a se vším, co to potřebuje, ale řekl mi, že ví, kdo to je. Tvrdil, že po tom grázlovi jdou už dlouho.“

„On ví, kdo to je?“ Kate se okamžitě ulevilo.

„Jméno nezná,“ opravil ji. „Zná jeho podpis.“

Nechápala, o čem mluví. Pohlédla na Dylana a ten jí to rychle objasnil. „Každý zločinec má svůj charakteristický styl. Při činu postupuje vždy stejným způsobem,“ řekl. „Možná používá pokaždé stejný materiál, nebo, jako v tomto případě, umísťuje bombu stále na stejné místo. Tenhle člověk rád dává výbušninu do koše, někdy i do několika.“

„Do košů s květinami,“ upřesnil Nate. „Proto mu říkají Květinář.“

„To je strašné,“ zašeptala Kate.

„Má rád hodně velké výbuchy. Zaměřuje se na větší budovy, ale taky na domky a auta. Ale nikdy nikdo nebyl uvnitř těch objektů. Zdá se, že se snaží, aby nedošlo k žádnému zranění.“

„Kromě tohoto případu,“ řekl Dylan.

Nate pohlédl na Dylana a pak se obrátil ke Kate. „V tomhle městečku máte dobré hasiče. Vědí, co dělají. Jeden z nich si všiml podobností a zavolal na charlesterskou policii, aby zjistil, kdo tam vede vyšetřování. Tak jsem zjistil, že jsi byla v tom skladu.“

Chvilí se odmlčel a pak pokračoval: „Nerad to říkám..., někdo opravdu manipuloval s plynem, Kate, ale to by nemohlo udělat takovou škodu. Prověřili jsme to a zjistili jsme, že tam byla...“

V tom okamžiku pochopila, co říká. „Další bomba,“ doplnila místo něho.

„Ano, a jediné, co oba případy spojuje, jsi ty,“ vysvětlil Hallinger. Postřehl v jejích očích zděšení. „Takže teď se ptáme..., kdo chce, abys zemřela?“

Osmnáctá kapitola

Počkali pár minut, než se Kate vzpamatovala. Nate byl rád, že se nezhroutila. Nemyslel si, že je hysterka, a měl pravdu. Navenek byla klidná a ovládala se.

V nitru si však zoufala. Přemýšlela o potížích, které se jí v poslední době nakupily, a pak řekla: „Tohle teď opravdu nepotřebuju.“

Dylan se usmál. „Kdy je vlastně vhodná doba na to, aby člověk vylétl do vzduchu?“

Kate si uvědomila, jak hloupě zněla její poznámka. „Nechtěla jsem říct..., ach, to je jedno.“

„Jsme na samém počátku vyšetřování,“ řekl Nate. „A stopy by nás mohly zavést stovkami různých směrů, ale pro tvoje bezpečí musíme předpokládat, že máš být obětí, a je třeba zajistit nutná opatření.“

„Co navrhuješ?“

Nate pohlédl na Dylana. „Jak dlouho se tu zdržíš?“

„Tak dlouho, jak bude třeba.“

„Dobře.“

„Budu potřebovat zbraň.“

„Já vím. Domluvím to s Bobem Drummondem, šéfem policie tady v Silver Springs. Samozřejmě si tě prověří a bude s tebou chtít mluvit. Varuju tě, není s ním legrace, a protože se chystá do důchodu, je mu jedno, jestli někoho urazí nebo ne. Pořádně nám zatápí, ale...“

„Počkej chvilku,“ řekla Kate. Připadalo jí, jako by se jí zhroutil celý svět. „To je šílenství.“

Nate se k ní otočil. „Napadá tě, kdo by se ti chtěl pomstít? Třeba někdo, kdo by měl prospěch z toho, kdybys zmizela ze světa, například společník tvé firmy?“

„Nemám žádného společníka. Mám životní pojistku, ale obmyslenými osobami jsou mé sestry. Nominální hodnota je dost nízká. Jediný člověk, který by se mě možná chtěl zbavit, je Reece Crowell.“

Nate přikývl. „Dylan mi o něm říkal.“

„Musí to být omyl,“ řekla Kate. „Nebyla jsem tu téměř rok a právě jsem se vrátila domů. Nejsem tu tak dlouho, abych si stačila nadělat nepřátele.“

Začala ji bolet hlava. Seděla na okraji křesla a byla tak nervózní, že se nedokázala uvolnit. Dylan však zjevně žádné problémy neměl. Zdálo se, že se cítí velmi pohodlně, měl paži přehozenou přes opěradlo pohovky a nohu přes nohu.

„Komu patřil ten sklad?“ zeptal se.

„Bylo mi řečeno, že nějaké obchodní společnosti,“ odpověděl Nate. „Jména zatím neznám.“ Pak se obrátil na Kate: „Jak ses k tomu skladu dostala?“

„Zavolala mi jakási realitní agentka. Ukázala mi několik skladovacích prostorů a právě ten nejvíc vyhovoval mým potřebám.“

„Jak se dověděla, že hledáš větší prostory?“ chtěl vědět Dylan.

„Řekl jí to Carl Bertolli.“

„To je zajímavé,“ prohodil Dylan.

„A požádal tě, abys na jeho recepci přišla dříve,“ řekl Nate.

„Není to tak?“

„Je,“ přisvědčila Kate. „Ne, počkej. Ten vzkaz vlastně převzala moje teta Nora a já jsem předpokládala, že byl od Carla, ale teď, když o tom uvažuji, nemůže to být pravda, protože když jsem přijela a šla ke stanu, zavolal mi Carl na

mobil a žádal mě, jestli bych si mohla pospíšet a pomoci mu s přípravou. Zdálo se, že je překvapený, že už jsem tam.“

„Mohl si jenom ověřovat, že už přijela,“ řekl Nate Dylanovi.

„Vyslychal jsi ho?“

„Samozřejmě. A řeknu ti, že to nebylo jednoduché. Je dost přecitlivělý.“

„Jo?“

„Nic nevěděl, nic neviděl a říkal, že byl na cestě, aby vyzvedl čestného hosta. Ověřil jsem si to u šoféra limuzíny a ten mi potvrdil čas. Budu s Carlem mluvit znovu, až s ním skončí federálové a ATF.“

„Napřed ho budou muset najít,“ řekla Kate. „Najít?“ podivil se Nate.

„Isabel mi řekla, že jí Carl dnes telefonoval a sdělil, že odjíždí. Dělává to tak,“ dodala rychle, aby její společníci nedospěli k mylným závěrům. „Když ho život příliš stresuje, uchýlí se do ústraní. A vrátí se, až se psychicky zregeneruje.“

„Nebudu čekat, až se zregeneruje, nebo o co mu jde. Najdu ho,“ řekl Nate.

„Jak často život Carla příliš stresuje?“ zajímal se Dylan.

„Třikrát nebo čtyřikrát za rok,“ řekla Kate. „Možná byste si chtěli promluvit s jeho snoubenkou,“ navrhla. „Carl jí o svém odjezdu vždycky řekne. Ona má podnik, který vede, takže nemůže odjet tak často jako Carl.“

Sdělila Natovi jméno a telefonní číslo a dodala: „Je to sympatická žena, ale trochu... přecitlivělá, tak se prosím snažte, abyste ji nevyděsili.“

„Je přecitlivělá a zasnoubila se s Bertollim?“ podivil se Nate. „To je mi ale páreček.“

„Myslím, že s Carlem jenom ztrácíte čas,“ řekla Kate.

„Nemohl nic vidět, a kdybyste ho znali tak dobře jako já,

uvědomili byste si, že je to laskavý, citlivý, slušný člověk. Udělal hodně dobrého pro město.“

„Pověz mi něco o tom člověku, který ti telefonoval, abys přijela do skladu. Slyšela jsi ten hlas někdy předtím?“

„Ne.“

„Poznala bys ho, kdybys ho slyšela znovu?“

„V pozadí bylo tolik hluku, že jsem ho sotva slyšela. Nemyslím, že bych...“

Na schodech se objevila Isabel a zavolala Kate.

„Á“ vydechla Kate. „Nate, dal by sis něco k pití? Limonádu, ledový čaj, vodu...“

„Dal bych si ledový čaj.“

„Omlouvám se, že jsem vás vyrušila.“ Isabel teď stála v chodbě a usmívala se na muže. Kate si všimla, že má na rtech lesk a že se učesala.

Omluvila se a zamířila za sestrou.

„Chtěla jsi něco?“ zeptala se, když se Isabel nehýbala, jen stála a hleděla. Copak ona sama také tak civěla na hezké muže, když jí bylo sedmnáct?

Isabel udělala krok k obývacímu pokoji. „Pane Hallingere? Všechno je v pořádku, je to tak? Kate říkála, že podle Dylana jste prý přišel, abyste si vyjasnil některé okolnosti. Nic jiného v tom není, že ne?“

„Řekla jsem ti, že je všechno v pořádku,“ ujišťovala ji Kate.

„Kate pomáhá detektivovi při vyšetřování,“ řekl Dylan. „Nemusíš si dělat žádné starosti, Isabel.“

„To je pravda,“ potvrdil Nate.

„Tak už se neboj,“ vyzvala ji Kate.

„Kdo by mi mohl vyčítat, že si dělám starosti? Pořád se na tebe sypou nějaké nehody...“

Kate jí nedala čas, aby dopověděla. „Detektiv Hallinger by si dal sklenku ledového čaje.“

„Ano? Přinesu mu ji.“

Kate vyšla za sestrou do kuchyně.

Dylan právě něco navrhoval, když se k nim opět vrátila. Zamířila k pohovce, na níž seděl, pak usoudila, že bude lepší držet se dál, a raději přešla zpátky ke křeslu.

„Už chápete, proč bych byla radši, kdyby o tom Kiera a Isabel nevěděly, že?“ řekla jim. „Zítra ráno totiž odjíždějí ze Silver Springs.“

„Dylan mě o tom informoval a já souhlasím,“ řekl Nate. „Prozatím o tom nebudeme mluvit.“

Isabel přinesla ledový čaj, podala ho Natovi a pak mu řekla, jak velice ji těší, že ho poznala, a popřála mu dobrou noc. Šokovala Kate, protože políbila Dylana na tvář. „Doufám, že u nás v Silver Springs chvilku zůstaneš,“ řekla mu.

Když vycházela z pokoje, zavolal za ní Nate: „Děkuji za čaj, Isabel. Bylo to od vás velmi laskavé.“

Isabel se otočila a tvář jí zářila radostí.

„Nemusíte být celý večer nahoře,“ řekl jí, protože si myslel, že odchází, aby jim poskytl větší soukromí.

„A, musím si vyřídit pár telefonátů.“

„Dovolte, abych vám to přeložila,“ řekla se smíchem Kate. „Bude teď viset na drátě několik hodin.“

Nate počkal, až se Isabel vzdálí, a řekl: „Je moc milá. Připomíná mi moji první opravdovou lásku, Mary Beth Durstweillerovou.“ Potrásl hlavou a ušklíbl se. „Zlomila mi srdce.“

Pak opět zvažněl a vrátil se k pracovním věcem. „Tak dobře, Kate. Říkáš, že jsi nebyla dlouho doma.“ Obrátil na novou stránku zápisníku.

„Správně.“

„Takže by nemělo být moc těžké vzpomenout si, kde všude jsi byla, s kým jsi mluvila...“

Kate si myslela, že snadno a rychle vypočítá všechny své aktivity od chvíle, kdy se vrátila do Silver Springs. Jistě bude hotová během deseti nebo patnácti minut.

Spletla se o hodinu. Nate ji neustále nutil, aby se vracela a začínala znovu. Věděla, že doufá, že si vzpomene na něco, co povede k nějakým stopám.

K tomu bohužel nedošlo. Neobjevila se žádná stopa kromě jediné. Reece Crowell.

Pak si Nate přál, aby mu pověděla o své firmě. Nelíbilo se jí to, ale musela mu říct o finančních potížích, které nastaly. Velmi ho zajímaly podmínky půjčky.

„Nezdá se, že by tě to moc vyvedlo z míry,“ podotkl Dylan.

„Napřed jsem byla pořádně rozčilená... Netušila jsem, že matka...“

„Ano?“

Kate nechtěla svým soudem v Dylanovi vzbudit negativní názor na matku.

„...se tak namáhala. Bylo ode mě velmi bezohledné, že jsem si nevšimla, jak to měla těžké. Taký věřím, že když si vzala půjčku a zaručila se svým majetkem, neuvědomila si, že k tomu patří i moje firma.“

„Co s tím chceš udělat?“ zeptal se Dylan.

Ted' když o tom měla čas uvažovat, napadlo ji několik řešení. Neprobírala je, ale prostě řekla: „Udělám pár změn a zvládnou to. Mám ještě tři týdny a to je spousta času.“

Nate jí položil ještě pár otázek a pak poděkoval za pomoc.

Dylan ho vyprovodil ven a zůstal s ním ještě asi deset minut stát před domem. Přešel k svému vypůjčenému autu a z kufru vytáhl tašku. Kate mu přidržela otevřené dveře, když se vracel.

„Kde budu spát?“ zeptal se. Zavřel za sebou a zamířil ke schodišti.

„Sám,“ odpověděla Kate.

„No jasně.“

Postavil cestovní tašku na podlahu, vzal ji za ruku a táhl ji do obývacího pokoje. Tam ji pustil, ale pořád ji nutil ustupovat do rohu jen tím, že se k ní přibližoval.

„Co se s tebou děje? A nesnaž se předstírat, že nevíš, o čem mluvím.“

Dokázal působit opravdu hrozivě, když chtěl. Zvláště svým pohledem.

„Je to... těžké... po tom, co bylo v Bostonu,“ koktala Kate.

„Proč?“

„Proč? Protože jsi ve mně vzbudil takový zmatek.“

„Kate, začni mluvit rozumně. Jak jsem v tobě vyvolal zmatek?“

„Jsi tady,“ zašeptala Kate. „A neměl bys tu být. V Bostonu..., tu noc, kdy jsi přišel, abys mi dělal společnost, a já jsem k tobě přišla a vrhla jsem se na tebe...“

Dylanovi vylétlo obočí nahoru. „Ty ses na mě vrhla?“

„Mluv prosím tiše,“ zašeptala Kate. „Vrhla jsem se na tebe nebo jsem tě svedla,“ upřesnila. „Říkej tomu, jak chceš.“ Pokusila se ho obejít, aby zvětšila vzdálenost mezi nimi, ale on položil ruce na stěnu a Kate zůstala mezi nimi. Bylo jasné, co tím chce říct. Že Kate nikam neodejde, dokud mu to nevysvětlí.

„Tys mě svedla?“

„Ano, svedla,“ řekla. „Udělala jsem to úmyslně. Nemělo se to stát, ale prostě se to stalo.“ Odhrnula si vlasy z čela a pohlédla mu do očí. Byl tak blízko, že cítila teplo jeho těla. Náhle dostala ohromnou chuť ho políbit. *Zapomeň na to, přikazovala si.*

„Snaž se to pochopit,“ řekla. „Dověděla jsem se právě několik hrozných zpráv a měla jsem pocit, že na mě padá

celý svět. Pak tu byla Jordanina operace... a tolik jsem se o ni bála a pak..."

„Ano?“

„Začala jsem bláznit. Byl jsi tam ty a já..., víš?“

„Takže jsi mě svedla?“ Měl co dělat, aby se nezačal usmívat.

„Ano, svedla.“ Nedovedla pochopit, proč mu dělá takové potíže pochopit, co mu říká. Copak na tu noc už zapomněl?

„Začala jsem sama. Vyjela jsem po tobě.“

„Chceš říct, že jsi měla hromadu starostí a to tě přivedlo ke ztřeštěným nápadům?“

Copak mu to právě neřekla? „Ano.“

Už se neusmíval. „To znamená, že mám ohromné štěstí, že jsem se ukázal u dveří s pizzou právě já. Něco mi řekni. Kdyby u dveří zaklepal Nick, vyjela bys po něm?“

Kate zavrtěla hlavou. „Ne, jistěže ne. Vždyť je ženatý. Ty ne.“

Tvářil se tak, že nevěděla, co si myslí. Nelíbilo se mu, co řekla. Bylo to drsné, uvědomila si. Ale aspoň byla upřímná.

„To, co se stalo, byla chyba,“ pokračovala a nedbala na to, že se mračí. „Neměla jsem...“

„Po mně vyjíždět?“

Přikývla. „Ano.“

„Myslel jsem, že to bylo nádherné. Ty ne?“

„Potřebuješ kladný posudek?“ Ve skutečnosti chtěla svou otázkou věc trochu zlehčit, protože se tak zarputile mračil, a tak ji překvapilo, že přikývl.

„Ano, řekl bych, že ano.“

„Bylo to krásné, ale...“

„Teď toho lituješ?“

„Dylane, zkus to pochopit. Neměla jsem si s tebou začínat takovým způsobem. Jsi bratr mé nejlepší kamarádky. Jezdím

do Bostonu dost často a nechci cítit rozpaky, až tě příště uvidím.“

„Takže tohle jsi plánovala?“

Zatlačila mu do hrudi a doufala, že ho přinutí ustoupit, ale ani se nehnul.

„Odpověz mi,“ vyzval ji. „Doufala jsem, že přijedu domů a...“

„Budeš se tvářit, že se nic nestalo?“

„Ano.“

Usmál se a vypadalo to, že se mu ulevilo, protože konečně pochopil.

„Ty nemáš velké zkušenosti, že ne?“ zeptal se.

„S tím, jak balit muže a brát je do postele? Ne, nemám. Opravdu v tom nejsem zkušená. A ty na druhé straně si jistě už ani nepamatuješ, s kolika ženami jsi spal. Právě proto jsem si myslela, že ti to nebude... vadit. Víš..., žádné sliby, žádné litování.“

„A tobě to tak vyhovuje?“

„Zlobíš se?“

„Ne, nezlobím.“

„Mračíš se.“

„Jenom se tě snažím pochopit. Trochu mě to překvapilo, nic víc.“

„Co tě překvapilo?“

„Tvůj přístup.“

„A proč?“

„Myslela sis, že když spolu strávíme noc a budeme se vášnivě milovat, nebude to pro mě nic znamenat?“ Kate otevřela ústa, aby protestovala, ale on zavrtěl hlavou. „Jak jsem řekl, vybrala sis mě, využila jsi mě a teď chceš, abych odjel bez...“

„Jakýchkoli výčitek nebo starostí.“

Dylan ustoupil, usmál se a pak se rozesmál.

„Papričko, s tebou se mi splnil sen.“

Devatenáctá kapitola

V deset hodin ten večer přinesl zvláštní kurýr dopis. Všichni slyšeli zazvonit domovní zvonek, i když každý z jiné části domu.

Isabel odešla nahoru a balila; Kiera byla v kuchyni a skládala prádlo a Kate probírala doklady, aby našla kopii smlouvy o půjčce. Dylan se rozhodl, že se ujme úlohy domácí ochranky, a přecházel z jednoho pokoje do druhého a kontroloval okna a dveře.

„Jdu otevřít,“ volala Isabel z horního odpočívadla.

„Ne, nejdeš,“ namítl vážným tónem Dylan a blížil se ze zadní části domu. Vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Isabel ho pozorovala bočním oknem.

„Kdo je tam?“ kývla na ni Kate.

„Nějaký člověk s obálkou. Dylan po něm právě chtěl, aby mu ukázal svůj řidičský průkaz. To je divné, nemyslíš?“

„Je dost pozdě,“ řekla Kate jako omluvu.

„Myslím, že se Dylana polekal. Kdybys viděla, jak se tváří...“ Isabel uskočila zpět, aby Dylan nevěděl, že ho sledovala, když otevíral dveře.

„Někdo z vás to musí podepsat.“

„Kdo nám posílá něco tak pozdě večer?“ ptala se Isabel, zatímco Kate podepisovala doručenku.

Na obálce stálo slovo SPĚŠNÉ. *To nemůže být nic dobrého*, pomyslela si Kate. Podívala se na adresu odesilatele a měla chuť zaječet. Byla tam uvedena právnícká firma a to rozhodně nebylo dobré.

„Tak kdo nám píše?“ znovu se zeptala Isabel.

„Smith and Wesson.“

„Ten výrobce zbraní?“

„Právnícká firma.“

Isabel s obavami, že dopis přináší další finanční problémy, vytrhla obálku z Katiny ruky, aby to Dylan neviděl. „Dáme ji Kiere, ať to otevře,“ řekla a rychle odběhla do kuchyně.

Kate nešla za ní. Pokud je to další nepříjemné překvapení, nechtěla to být ona, kdo je tentokrát bude sdělovat ostatním. Vrátila se ke své práci v obývacím pokoji. Zatím smlouvu o půjčce nenašla a nenašla ani knihu s výpisem z účtu, protože ji odnesl Tucker Simmons. Právě se chystala projít hromadu papírů znovu, ale vtom ji vyrušila Kiera.

„Kate, přečti si to,“ řekla a zamávala dopisem. Tvář jí přímo hořela.

V patách jí kráčela Isabel. „Není to kvůli té půjčce, že ne?“

„Ne, ne. Je to od jakéhosi advokáta ze Savannahu, který zastupuje Comptona Thomase MacKennu.“

Isabel se pokusila číst dopis, ale Kiera jí stále mávala.

„Kdo je to Compton Thomas MacKenna?“ zeptala se Isabel.

„To nevím jistě. Možná to byl otec našeho otce nebo nějaký strýček. Nebo možná bratranec.“

Kiera překročila krabici s papíry a posadila se vedle Kate. Isabel si k ní přisedla z druhé strany.

„Bud' to rychle přečti, nebo mi to podej,“ vyzvala sestru Isabel. „Takové zdržování mě zabije.“

Kiera jí podala dopis. Isabel ho nahlas přečetla a pak řekla: „Není to vzrušující? Zajímalo by mě, co ten Compton Thomas MacKenna chce.“

„Zdá se, že chce, abychom přijely do Savannahu. Píše se tu, že vyžaduje naši přítomnost,“ odpověděla Kiera.

„Já nikam nepojedu,“ prohlásila Kate.

„Jak to myslíš, že nikam nepojedeš? Neměla bys o tom aspoň uvažovat?“ zeptala se Isabel.

Následoval spor a uprostřed něho se objevil Dylan. „Kate, zadní dveře...“

„Myslím to vážně, že tam nepojedu. Vy dvě si můžete dělat, co chcete, ale já s těmi lidmi nechci mít nic společného. Rodina našeho otce vydělala, když si vzal maminku, a já nemám zájem se s nimi setkat.“

Isabel byla čím dál zoufalejší. „Ale někdo z nás tam musí zajet a měla bys to být ty, Kate. Možná nás chce poprosit za odpuštění. Říká, že je to nesmírně důležité. Musí být, protože chce, abychom tam byly zítra odpoledne.“

„Takže máme všeho nechat a vypravit se jenom tak do Savannahu? To snad ne. Já tam nejedu.“

„Kam nejedeš?“ ozval se od dveří Dylan.

Nikdo mu neodpověděl. Všechny sestry začaly mluvit najednou. Bylo to hlasité a chaotické a připomínalo mu to domov, v němž vyrůstal, a možná právě proto se tu cítil tak dobře. Opřel se o rám dveří, založil paže na prsou a prostě čekal, až domluví. Pak jim pořádně vynadá za to, že nezamykají dveře. Nejenže byly odemčené zadní dveře, ale nezajištěné byly také boční dveře a dveře zvenčí do garáže. Ztraceně, říkal si, stačilo by jen vystrčit na trávník ceduli s nápisem OBĚTI JSOU UVNITŘ.

Ano, ano, všechny si to pořádně schytají, i kdyby tu měl stát a čekat celou věčnost.

Kiera hlasitě zívla. „Já nemůžu jet,“ řekla. „Isabel a já nemáme čas. Měly jsme odjet už včera.“

„Ale kvůli tobě jsme zůstaly. Musíš tam jet ty a nechat se ještě jednou vyhodit do vzduchu,“ řekla Isabel.

„Děláš si legraci? Já jsem ne...“

Isabel pohlédla na Kieru. „Nemohla bys mě jenom vyhodit u koleje a jet zpátky...“

Zarazila se, když Kiera začala kroutit hlavou. „Nemám tolik času. Musím zpátky. Vypadá to tak, že když dojedeme do Winthropu, budu mít jenom tolik času, abych ti pomohla najít pokoj a vyložit věci z auta. Až se dostanu k sobě, budu pracovat sedm dní v týdnu čtyřicet hodin denně.“

„Vidíš, Kate? Jsi jedná, kdo tam může jet.“

„Nepojedu,“ opakovala Kate umíněně.

„Jsi hrozně paličatá,“ zamumlala Isabel. Pak prošla kolem Kiery, šťouchla ji do nohy a řekla: „Udělej s ní něco.“

Kiera se zasmála. „Jak to asi mám udělat?“ Isabel si všimla, že ve dveřích stojí Dylan, a otočila se k němu. „A co ty? Vsadím se, že ty bys ji dokázal přemluvit.“

„Ne, on ne,“ řekla energicky Kate.

„Kam máš jet?“ zeptal se Dylan.

Isabel si uvědomila, že neví, o čem mluvily, a rychle mu vyličila, co stojí v dopise, a zasvětila ho do rodinné historie. „Nikdy jsme se s nikým z příbuzných z otcovy strany nesetkaly,“ řekla. „A tohle je úžasná příležitost něco se o nich dovědět, a právě proto tam musí Kate jet. Vždyť ani nevíme, kolik strýčků a tetiček a bratranců a sestřenic tam máme.“

„Proč bych měla chtít mít s nimi něco společného? Žádný z těch příbuzných ani nepřišel tatínkovi nebo mamince na pohřeb,“ namítla Kate.

„Nezlob se, Isabel, ale jsem na Katině straně. Jestli nechce jet, ať nejezdí,“ řekla Kiera. „Ledaže...“

Isabel ji přerušila. „Ten člověk..., ten Compton MacKenna..., možná nám chce dát něco, co patřilo našemu otci. Když nepojedeš, možná se nikdy nedovíme, o čem s námi chtěl mluvit.“

Kate si jí nevšímala. „Ledaže co?“ zeptala se Kiery.

„Nikdo s námi nechtěl mít nic společného... až dosud. Nechtěla bys vědět proč? Kromě toho... by to byla ohromná příležitost dovědět se trochu rodinné historie. Některé

choroby jsou dědičné," vysvětlovala. „Nedívej se na mě tak. Mohly by se tam vyskytovat srdeční potíže a všechny možné genetické zvláštnosti, o nichž vůbec nevíme.“

„A co kdybych tam vzala jeden z těch dotazníků, které vyplňuješ, když jdeš k nějakému doktorovi jako nový pacient? Nebo bys mi možná mohla připravit seznam otázek, které bych jim měla položit. Tak bych se jim mohla podívat na zuby a podat ti hlášení, kdybys chtěla.“

„Mluvím vážně, Kate. O otcově rodině nemáme žádné zdravotní informace. Bylo by dobré něco se dovědět, ale když se ti nechce jet, nejezdí.“

„Tak dobře.“

Isabel byla ze svých sester tak zoufalá, že jen rozhodila ruce a vyšla z pokoje. Dylan ji zastavil.

„Jdi a posad' se," řekl. „Chci s vámi mluvit.“ Pak dodal: „A zvláště s tebou.“

„Rozkaz, šéfe.“

„Prosím uvažuj o tom, Kate. Mohlo by to vyjasnit dost věcí a odpovědět na spoustu otázek o naší rodině," argumentovala Kiera.

Kate rezignovaně povzdechla. „No tak dobře. Pojedu.“

„Ještě ne," namítl Dylan. Nikdo nikam nepojede, dokud jim nevynadá za to, že se ani trochu nestarají o bezpečnost. Poté co prohlédl jejich dům, měl chuť jim přednést část příručky o domácím zabezpečení nazvanou „Co se nedoporučuje dělat“.

„Chtěl jsi něco?" obrátila se k němu Kiera.

„Chtěl. Chci vám všem pořádně vynadat.“

A spustil.

Dvacátá kapitola

Dylan zavolal Natovi, aby ho informoval o Katině plánu zajet do Savannahu. „Docela rád bych ji dostal ze Silver Springs,“ řekl, „i kdyby to bylo jenom na den nebo dva, především proto, že to bylo okamžité rozhodnutí a ví o něm jen velmi málo lidí, ale...“

„Ten dopis se objevil až příliš zčistajasna.“

„No právě,“ řekl Dylan. „Kate ani její sestry o tom příbuzném nikdy neslyšely, tak se musím divit, proč tak najednou.“

„Podívám se na něho a dám ti vědět, co zjistím. Nezapomeň mě informovat o tom, co děláš. Zavolám Drummondovi a řeknu mu, že hned ráno za ním přijdeš do kanceláře. Je to v jeho jurisdikci a podle pravidel nebudeš jenom spolupracovník z bostonské policie, budeš pod jeho velením.“

„To bude zajímavá změna. Co FBI?“

„Řeknu agentovi, který to povede, kam pojedíš.“

„Ty nevíš, kdo to má na starost?“

„Zatím jsou tři kandidáti, ale vypadá to, že to přebere nějaký Kline z georgijského útvaru.“

Bylo jasné, jaký postoj má Nate k FBI. Dylan se mu ani nedivil. Žádného vyšetřovatele netěší, když ho někdo vytlačuje z jeho vlastního případu.

Kate seděla na schodech v hale a čekala, až Dylan domluví. Byla tak vyčerpaná, že sotva udržela otevřené oči.

Dylan se znovu podíval, jestli jsou zamčené dveře, a zvedl svou tašku. „Co tady děláš?“ zeptal se.

Kate zívla a teprve pak mu odpověděla. „Čekám na tebe, abych ti ukázala, kde je pokoj pro hosty.“

„Vypadáš schváceně. Copak ses pořádně nevyspala?“

„Do dneška jsem byla v nemocnici.“

„Aha, to je pravda. Měla bys jít do postele.“

Kate ho vedla po schodech nahoru do pokoje pro hosty. Byly to první dveře vpravo, hned proti jejímu pokoji. Otevřela dveře a ustoupila, aby mohl vejít. „Máš tam vlastní koupelnu. Je...“

„Najdu ji. Dobrou.“

Před nosem jí zavřel dveře.

Kate tam chvíli stála, zírala na ně a snažila se pochopit, co se právě stalo. Dylan nebyl hrubý nebo rozzlobený. Dokonce se usmíval.

Najednou se cítila hloupě. Čekala, že se pokusí políbit ji na dobrou noc, ale to zjevně bylo to poslední, co by ho mohlo napadnout.

Zamířila do svého pokoje a zavřela za sebou dveře. Tak dobrá. Její vysvětlení „co bylo včera, není dnes“ na něho očividně zapůsobilo. Přesně to si ostatně přála, nebo ne? Tak proč se cítí tak podrážděná? A když o tom přemýšlí, jak to že nic nenamítal, když mu řekla, že by bylo dobré a skvělé, kdyby svůj zájem směřoval jinam? Neutrousil jediné slovo protestu.

Jeho chování jí nešlo z hlavy, ještě když si čistila zuby a chystala se do postele. Ženy jsou jako ryby v moři a Dylan je takový playboy, že si vždycky uloví novou.

Kate se snažila vzbudit v sobě odpor k němu pro jeho zálibu v sexuálních dobrodružstvích, ale jaksi se jí to nedařilo. Pak se zkusila zlobit. Dylan je arogantní kretén. Jak se mohl opovážit jen tak se u nich objevit a do všeho se plést?

Musela však přiznat, že se s ním v domě cítí klidnější – a to, jak mluvil s Isabel o bezpečnosti, na ni také udělalo

dojem. Sotva všem třem pořádně vynadal za jejich ledabylý přístup k zabezpečení domu, zaměřil se na Katinu mladší sestru. Když skončil, věděla Isabel o zamykání všechno, co bylo třeba, a ještě víc. Nebude se procházet nikde po areálu školy, aniž se ohlédne, a bude sledovat, co se děje kolem ní. Byl k ní velice otevřený, a přesto jí nepolekal. Kate pozorovala, že Isabel sedí jako přibitá, zatímco ji Dylan klidným hlasem poučoval.

Byl přitom vlastně velmi milý. Nedělalo mu to žádné potíže. Jak se jí podaří udržet tento vztah na platonické úrovni a zapomenout na něho, až odjede zpátky do Bostonu, jestli se dál bude starat o ni a o její sestry?

Proč jenom s ním šla do postele? Byla to velká chyba, a to ještě není všechno. Řekla mu „nic to pro mě neznamená a jistě to nic neznamená ani pro tebe, tak sbohem“.

Uložila se do postele a přetáhla přes sebe pokrývku. A jak zareagoval? Že prý je jeho splněný sen. Přesně tak to řekl.

„Úžasné,“ zašeptala si. „Takže se mu o šukání i zdá.“

Jedenadvacátá kapitola

Kieřin plán vyjet na dálnici v sedm se nezdařil. Isabel byla hotová včas; ona ne. Bylo skoro osm, když mohly konečně vyjet. Kate stála u auta, aby se s nimi naposledy rozloučila a snažila se ujistit je, že všechno bude v pořádku.

„Nelíbí se mi, že tě tu nechávám s takovými finančními starostmi,“ řekla Kiera.

„O tom jsme už přece mluvily. A máme plán, ne? Tak už se netrap.“

„Dáš mi vědět, jak to vypadá? Nesnaž se něco mi tajit, Kate,“ řekla Isabel.

„Všechno vám řeknu,“ slibovala Kate.

„Jsem ráda, že je tady Dylan,“ řekla Kiera. „Máš za sebou strašlivý týden a dobře že budeš mít na cestě do Savannahu společnost.“

Dylan zamkl domovní dveře, posadil se na schody verandy a čekal, až loučení skončí, aby mohl vyjet i on a Kate. Vůz z půjčovny už měl připravený a začínal být netrpělivý.

Kate řekla cosi sestrám a ty se vzápětí k němu otočily a usmály se na něho.

Dylan se zrovna díval na hodinky. Jakmile zvedl hlavu, náhle užasl nad krásou dívčích tváří před sebou.

Přestože vypadaly jako sestry, každá z nich měla v sobě něco jedinečného. Už přišel na to, že Isabel ráda okouzluje lidi a dělá jim radost. Měřila asi sto šedesát pět centimetrů a její vlasy byly plavé, místy s prameny medového odstínu. Oči měla velké a kulaté stejně jako Kate, ale jiné barvy. Katiny oči byly živě modré a nádherně lemované tmavokaštanovými

vlasý. Isabel měla oči spíš modrozelené, podobaly se oceánu. Kiera byla vyšší než její sestry a ve slunečním světle Dylan viděl v jejích slámových vlasech narudlé záblesky. Na nose jí vystupovaly pihy stejně jako Kate, ale objevovaly se jí i na tvářích. Připomínala Dylanovi jednu velmi hezkou dívku ze sousedství, a navíc měla krásnou postavu. Byla ze všech tří nejbezstarostnější a připadalo mu, že se nejvíc ze všech snaží smířovat spory v rodině.

Kate nebyla ani okouzlující, ani smířovatelka. Rozdávala tolik dobrého, kolik dostávala, a někdy ještě víc, alespoň co se týkalo jeho. Zároveň mu vzdorovala a to se mu líbilo. Asi se budu muset víc snažit, pomyslel si.

Kate v sobě měla něco, co ho přitahovalo. Navenek působila energickým dojmem. Představoval si, že je pořádně ostrá, když uzavírá smlouvu, ale zároveň v ní byla jakási zranitelnost, která ho dojímala. Byla talentovaná a vyznala se v obchodních záležitostech, ale nezdálo se, že se vyzná v mužích. Možná právě proto ji tak rychle dostal do postele. Věděl, že jejich společné noci lituje, ale on jí nelitoval ani v nejmenším. Naopak na ni neustále musel myslet.

Při těchto úvahách netrvalo dlouho, začal si představovat, jak mu Kate leží nahá v náručí. Uvědomil si, že takové fantazie nejsou v tuhle dobu moc dobré.

„Kate, pospěš si. Musíme jet.“

Nedbala na něho a ani se nepohnula: teprve až Kiera vyjela z příjezdové cesty, otočila se k němu.

Měla v očích slzy a poznala, že si toho všiml. Neřekl nic. Prostě vykročil k autu, otevřel přední dveře a počkal, až nasedne.

„Mám pocit, jako bych něco zapoměla. Kabelku...“

„Je v autě.“

„Co taška, kterou jsi mě přinutil sbalit pro případ, že bychom museli v Savannahu zůstat přes noc, což

mimochodem není vůbec nutné, protože budeme mít spoustu času, abychom se dostali domů...”

„To už jsi říkala.“

„Jsem si jistá, že jsem ji nechala na chodbě.“

„Je v kufru. Nastup si, Papričko.“

Zadívala se na něho pohledem, který už dobře znal. V překladu znamenal: Ještě jednou mi řekneš Papričko, a praštím tě. „A co...”

Jemněji postrčil. „Žehlička je vypnutá.“

„Já jsem ji přece nezapínala..., nebo ano?“

„Kate, nastup si.“

Zmlkla. Jakmile seděla v autě a zapínala si bezpečnostní pás, řekla: „Proč musíme jet tak brzy? Vždyť máme spoustu času.“

„Ne, nemáme.“

Nevysvětlil jí nic, dokud nevyjeli. „Musíme se zastavit na policii a nevím, jak dlouho se tam zdržíme. Čeká na nás Drummond.“

Ukázala mu, kudy má jet. Oddělení bylo asi jeden a půl kilometru od jejich domu. Parkoviště se nacházelo za třípatrovou cihlovou budovou, která vypadala staře a omšele. A půvabně, myslela si Kate, jestli se tak vůbec dá mluvit o policejní stanici.

Zadní zdi budovy byly až ke střeše porostlé břečťanem a cihly dláždící pěšinu ke vstupu měly ulámané okraje.

„Mají tam i vězení?“ zeptal se Dylan.

„Myslím, že ano, je buď vzadu, nebo nahoře.“

Vstupní dveře byly čerstvě natřené zářivě černou barvou. Dylan si všiml, že nový nátěr mají i bílé okenice.

Něco takového ještě nikdy neviděl..., alespoň u policejní stanice.

„Připomíná mi to hotel.“

Ale jakmile vkročil dovnitř, cítil se, jako by byl zas na známé půdě. Na podlahách bylo ohavné šedé linoleum; stěny měly zašlý hráškově zelený odstín a vrátná byla stejně stará a ošklivá jako ta jejich v Bostonu. Stanice dokonce podobně voněla – plísni, potem a leštěnkou. Líbilo se mu to.

Drummond vyšel z kanceláře a s oběma se přivítal. Byl to podsaditý muž, který se neustále mračil, a stisk jeho ruky připomínal stisk svěráku.

Nabídl Kate kávu a požádal ji, aby počkala v přední místnosti.

Kate se posadila na šedivou kovovou židli u stěny a z tašky vytáhla mobil, aby se podívala, jestli jí nepřišel nějaký vzkaz. Znovu jí volala Haley, zřejmě kvůli reklamaci stuh, pomyslela si Kate. S tím teď nemůže nic udělat, a tak se rozhodla, že jí zatelefonuje později z auta.

Kdyby s sebou měla pracovní kufřík, prošla by si své další poznámky. Nechala ho doma, nebo ho Dylan uložil do auta?

Židle byla tvrdá a nepohodlná. Kate se opřela o opěradlo, přehodila nohu přes nohu a snažila se být trpělivá. Proč jim to trvá tak dlouho? Zdálo se jí, že Dylan je v Drummondově kanceláři nejméně patnáct minut. Všimla si, že vrátná na ni neustále pokukuje zpoza obrazovky počítače.

Kate se podívala na svoji sukni, aby se ujistila, že se jí nevyhrnula, pak zkontrolovala blůzku, jestli má zapnuté všechny knoflíky.

Vrátná uhnula hlavou zpátky za monitor a řekla: „Líbí se mi vaše svíčky.“

„Prosím?“

Žena se vyklonila stranou. „Říkala jsem, že se mi líbí vaše svíčky.“

„Děkuji,“ řekla Kate. „To ráda slyším.“

Vrátná se začervenala. „Uvažovala jsem, že si koupím i některé vaše pleťové mléko, ale nevím, jakou vůni si mám vybrat. Co byste mi poradila?“

„Počkejte, podívám se, jestli mám s sebou nějaké vzorky,“ řekla Kate a začala prohrabovat kabelku, až našla tři lahvičky. „Vyzkoušejte tyhle,“ vybídla ženu. „Každý je jiný: Isabel, Kiera a Leah.“

Vrátná byla nadšená. Představila se a potřásla Kate rukou. „Víte, zná vás celé město.“

„Opravdu?“ podivila se Kate. „Moje svíčky?“

„Ne, ne, má drahá. Svíčky jsou samozřejmě nádherné, ale jste slavná, protože jste málem vyletěla do vzduchu s tím starým skladem.“

Znělo to, jako by to Kate udělala schválně. Kate chtěla na ženino konstatování odpovědět, ale vtom se otevřely dveře a z kanceláře vyšel Dylan s Drummondem. Okamžitě si všimla, že Dylan má u boku pouzdro se zbraní. V ruce držel jakousi krabičku. Zřejmě náboje, napadlo Kate. Těch asi nikdy není dost.

„S tímhle člověkem jste v dobrých rukách, slečno MacKennová. Má vynikající posudek a jeho nadřízený v Bostonu se pořádně rozčilil, když slyšel, že má pracovat pro Silver Springs. Nakonec souhlasil, ale zdůraznil, abych nezapomněl, že je to jen nakrátko. Pak ho chtějí zpátky,“ dodal policejní šéf a kývl hlavou.

Kate nemohla odtrhnout zrak od pistole. Před očima se jí mihl obraz Dylana ležícího na nemocniční posteli. Uvědomila si, že jeho práce vyžaduje, aby nosil zbraň, a jak právě potvrdil Drummond, svou práci dělá velmi dobře. Přece se jí však při pouhém pohledu na pistoli dělalo nevolno. Usmála se a řekla: „Ano, s tím člověkem budu v dobrých rukách.“

Drummond je vyprovodil ke dveřím a otevřel je. Na rozloučenou řekl: „Pokuste se nevyletět do vzduchu, slečno MacKennová.“

Kate kráčela před Dylanem k vozu. „Podle toho, jak se lidé kolem mě chovají, by sis myslel, že jsem chodící rozbuška – kam přijdu, tam to vybuchne,“ řekla s povzdechem.

Dylan se zasmál. „Myslím, že jsi vnesla do Silver Springs trochu víc rozruchu, než na kolik jsou zvyklí.“

Vyjel s vozem z parkoviště, ale na rohu se zastavil. „Chceš navigovat?“

„Nejkratší cesta k dálnici je přes Main Street, což je druhá odbočka vlevo, ale touhle dobou tam bude velký provoz.“

„Ve srovnání s Bostonem to nic není,“ řekl Dylan za pár minut. „Je dobré, že člověk nemusí jezdit tak agresivně. A taky tu není tak velký hluk. To se mi líbí.“

Kate seřídila klimatizaci ve voze, aby jí nefoukala přímo do tváře, a pokusila se uvolnit.

„Co si myslíš o Drummondovi?“

„Mrzout,“ odpověděl Dylan. „Jednoznačně mrzout. Myslím, že se ani neumí usmívat. Podle toho, jak se na mě mračil, když mě vedl do své kanceláře, jsem předpokládal, že bude dělat potíže. Mračil se dokonce i potom, co mě začal vychvalovat za moje dosavadní zásluhy. Chvíli mi trvalo, než jsem si zvykl.“ Potrásl hlavou a dodal: „Tak trochu mi připomíná mého otce.“

„Soudce Buchanan není mrzout. Je to milý člověk. Vždycky se ke mně choval moc laskavě.“

„Má tě rád,“ řekl Dylan.

„Jordan a Sydney mu pořád říkají tati.“

„Jeho synové ne. My mu říkáme ‚pane‘. Byl na nás tvrdý, když jsme vyrůstali, ale řekl bych, že asi musel. Udržet šest kluků na uzdě nemohlo být lehké.“

Kate si pamatovala, jak na ni působil soudce Buchanan v nemocnici, když se svou rodinou čekal, až Dylana povezou z operačního sálu. Čas se vlekl a na úzkost v jeho očích byl srdcervoucí pohled. Možná vychovával své syny tvrdě, ale vroucně je miloval.

„Nesnáším nemocnice.“

Neuvědomila si, že to pronesla nahlas, dokud Dylan neřekl: „To si dovedu představit.“ Všiml si smutku, který zazněl v jejím hlase, položil jí dlaň na ruku a řekl: „Proč sis najednou vzpomněla na nemocnici?“

Kate o tom nechtěla mluvit. „Ani nevím,“ řekla stručně.

Provoz na dálnici nebyl velký. Dylan nastavil úspornou rychlost a opřel se.

„Dnes ráno jsem mluvil s Natem,“ řekl.

„Ano?“

„Včera večer jsem mu oznámil, že jedeš do Savannahu,“ vysvětloval, „a požádal jsem ho, aby prověřil pár věcí.“

Otočila se k němu. „Ano?“

„Vzpomínáš si, jak nám říkal, že ten zničený sklad patří nějakému obchodnímu sdružení, ale že zatím nezjistil, kdo jsou majitelé. Konečně se k těm informacím dostal a hádej, kdo tam má majoritní podíl.“

„Kdo?“

„Carl Bertolli.“

Kate rozhodně neočekávala, že uslyší jméno svého známého, a ihned ji napadlo, že to musí být nějaký omyl. „Carl? Víš to jistě? Říkal, že Carl? To není možné.“

„Myslíš, že si to Nate vymyslel?“ zeptal se s úsměvem Dylan.

„Ne, samozřejmě že ne, ale... Carl? Nikdy mi nic neřekl..., proč by mi neřekl, že mu ten sklad patří?“

„Zřejmě proto, že nechtěl, abys to věděla.“

„Věděla to Jennifer?“ zeptala se Kate. „Jistěže věděla. Je přece realitní agentka. Musela vědět, kdo jsou majitelé. Mluvil s ní už někdo?“

„Ona a její rodina někde kempují a v práci má být zítra ráno. Nate by ji mohl najít, ale už má všechna jména společníků, tak počká do zítřka a pak ji vyslechne. Domnívá se, že ji Carl požádal, aby ti to neříkala.“

Kate nic z toho nemohla pochopit. Prostěji to nedávalo smysl.

„Co by Carl získal tím, že by vyhodil do vzduchu svůj majetek? Navíc ta budova byla dobře pojištěná.“ Hlavou se jí míhaly divoké představy. „Peníze nepotřebuje. A řekni mi prosím tě, co by získal tím, že by mě zabil? Ne, to mi vůbec nepřipadá logické.“

„Můžeš se vsadit, že si FBI pěkně posvítí na Carlovy finanční poměry. A zjistí, jestli by to mohl být motiv.“

„FBI nezjistí nic.“

„Abys nebyla překvapená. Každý má nějaké tajemství a Carl jich může mít dost.“

Nemohla to pochopit. „Budu o tom muset přemýšlet.“

„Dám ti jiné téma k přemýšlení. Compton Thomas MacKenna byl tvůj prastrýc.“

„Byl?“

„Správně. Zemřel včera večer, přesně dvě hodiny předtím, než přišel ten dopis. Podle jeho právního zástupce Andersona Smithe vydal Compton zvláštní instrukce týkající se uvědomění příbuzných.“

„Tak proč...“

„Nepojedeš do advokátní kanceláře, aby ses tam setkala s Comptonem, jak se píše v dopise. Ty a tvoje sestry jste pozvány ke čtení jeho závěti.“

Kate vyděsilo zklamání, které pocítila. „To znamená, že mu už nebudu moct položit žádnou otázku, že? Možná bys

měl rovnou otočit. Nemám zájem o nic, co ten člověk zanechal.“

„Možná by měly zájem tvé sestry.“

„S radostí jim dám telefonní číslo jeho právníka, ať si s ním můžou promluvit. Blíží se výjezd z dálnice. Tam se můžeme obrátit.“

„Kate, ty a tvé sestry jste nebyly jediné, kdo dostal dopis. Budou tam také tvoji bratřenci a sestřenice. To tě snad zajímá, nebo ne?“

„Jenom bratřenci a sestřenice?“

„Na to ti neodpovím. Advokát to tak oznámil Natovi. Smith mu také řekl, že přijedou bratřenci a sestřenice, které neznáš. Byl si jistý, že nikdo z nich vůbec neví, že ty a tvé sestry existujete.“

To ji sklíčilo ještě víc. „V tom případě opravdu nemám zájem. Zpomal, nebo mineš výjezd.“

Výjezd se kolem nich mihl jako rozmazaná skvrna, tak rychle kolem něho projeli.

„Dylane, už jsem ti řekla, že mě to nezajímá. Nemám žádný důvod jezdit na jakési čtení závěti. Když ti bratřenci a sestřenice neví nic o Kieře a Isabel a o mně, určitě mi nebudou schopní odpovědět na žádnou z mých otázek, ne? Zjevně je jejich rodiče záměrně udržovali v nevědomosti.“

Ještě okamžik přemýšlela a dodala: „Vím, že Kiera by se ráda dověděla něco o chorobách v rodině, ale...“

„Je toho víc,“ přerušil ji Dylan.

„Ano?“

„Advokát má fotky tvého otce a další věci, které mu patříly.“ Kate přikývla. „Dobře, tak tohle mě už zajímá.“

Dvacátá druhá kapitola

Roger MacKenna přijel ke čtení poslední vůle ozbrojen pětačtyřicítkou.

Dorazil k prestižní právnické firmě Smith and Wesson dvacet minut před smluvenou schůzkou, ale protože byla právě doba oběda a v okolí se vyskytovalo mnoho elegantních nových bister, musel zaparkovat o tři ulice dál od náměstí. Vystoupil z auta, opřel se o dveře a naposledy potáhl z cigarety. Vykouřil ji až k filtru a při závěrečném vdechnutí cítil, jak ho pálí rty. Pak ji odhodil a okamžitě sáhl po další.

Měl pocit, že se mu každým okamžikem rozletí hlava. Neměl takovou kondici, aby dnes někam chodil pěšky, ale jednání nechtěl zmeškat, i kdyby se na ně musel doplazit.

Za svůj stav nemohl vinit nikoho jiného než sebe. Jakmile se dověděl, že jeho strýček konečně zemřel, vykřikl radostí a pak se vydal na pořádný tah. Oslava se protáhla dlouho do noci. Teď se mu při chůzi v dusnu a horku dělalo nevolno. Konečně došel na náměstí a chtěl si zkrátit cestu přes park, ale ten byl plný úředníků, kteří se vyhřívali na lavičkách a pojídali, co si přinesli k obědu.

Když se zastavil před budovou, v níž byla advokátní kancelář, byl vyčerpaný, docházel mu dech a zaléval ho lepkavý pot. Nemohl se dočkat, až bude uvnitř. Prudce otevřel dveře a vstoupil. Zlomek vteřiny předtím, než se ozval alarm, ucítil na tváři závan chladného vzduchu. Hluk byl překvapivě příjemný. Nezněl hlasitě a pronikavě jako siréna, připomínal spíš tiché a pravidelné pípání kontrolního monitoru.

Ze dvou protějších chodeb k němu přiběhli dva ozbrojení pracovníci ochranky.

Roger na ně vycenil zuby jako šakal a pokusil se proklouznout kolem nich. Jeho záměr však nevyšel a nakonec mu zbyly dvě možnosti: opustit budovu, nebojím odevzdat zbraň.

Vytáhl revolver z kapsy u vesty a předal ho jednomu ze strážců.

Muž na zbraň pohlédl a řekl: „Je nabitá?“

„Samozřejmě že je nabitá,“ odsekl Roger. „Proč bych u sebe měl nenabitou zbraň?“

„Uvědomil jste si, že jste zapomněl zbraň zajistit?“ zeptal se strážce, zvedl revolver, ukázal ho Rogerovi a pak cvakl páčkou. „Jistě byste nechtěl, aby náhodou spustil, že ne?“

Roger neodpověděl. Pak ho oslovil druhý člen ochranky: „Pane, máte povolení nosit u sebe zbraň?“

„To si pište,“ odpověděl dotčeně Roger. Byla to lež. Revolver dostal na obranu od svého bratra Ewana. Ewan měl doma celý arzenál a nevadilo mu, že mu jednu zbraň dočasně půjčil. „Až budu odcházet, vrátíte mi ji.“

Nechtěli vidět povolení, ale prohmatali mu oděv, zda u sebe nemá další. Roger se urazil. Je teď multimilionář a takhle by si s ním nikdo neměl dovolit zacházet.

„Víte vůbec, kdo jsem?“

Předpokládal, že nevědí, protože ani jeden neodpověděl. Ustoupili mu z cesty a nechali ho jít.

Když rázoval po dlážděné podlaze k recepci, soptil zlostí. Své jméno doslova zařval, aby je dobře slyšela i ochranka.

Recepční ho požádala, aby počkal, než zatelefonuje nahoru a ohlásí ho.

„Přijde si pro vás asistent pana Smithe, Terrance, a doprovodí vás do jeho kanceláře,“ řekla.

Roger nemusel čekat dlouho. Sotva se zadíval na schodiště, nahoře na odpočívadle se objevil mladý muž. Měl na sobě bezvadný tmavý oblek, zářivě bílou košili a kravatu. Nepředstavil se ani nepodal Rogerovi ruku. Řekl jen: „Pane MacKenno, prosím pojďte se mnou.“

Roger vykročil za asistentem po schodech, pak spolu s ním prošel chodbou a byl uveden do prostorné čekárny před pracovním advokátem. Podlahu pokrýval tlustý koberec, nábytek byl přepychový a obrazy na stěnách vypadaly jako originály.

Z místnosti číselo bohatství, což na Rogera silně zapůsobilo. Přestože strýcova právníka nikdy neviděl, uvedl jeho křestní jméno, když se po něm ptal: „Kde je Anderson?“

„Pan Smith přijde za okamžik. Mohu vám zatím nabídnout něco k pití?“

Roger si poručil čistý bourbon, a jakmile asistent udělal pár kroků, aby pití přinesl, zavolal za ním: „A přineste láhev. Moji bratři a já budeme chtít...“ Zarazil se a místo zamýšleného „oslavovat“ řekl „připít na našeho strýčka“.

Za pár minut se v čekárně objevil Bryce. Spatřil na konferenčním stolku podnos a sklenky a okamžitě si nalil. Stála tam i nádoba s ledem, ale ta ho nezajímala. Dlouze se napil, zafuněl a teprve pak si všiml, že je tu jeho bratr.

Neviděli se víc než půl roku a Rogera bratrova proměna šokovala. Zdálo se, že z Brycova těla zmizelo maso. I manekýni mají na sobě víc tuku než on. Jeho oči dostaly nažloutlý nádech a pleť byla nezdravě bledá. *Cirhóza*, pomyslel si Roger. *Pokročilé a důvěrně známé stadium.*

„Dlouho jsme se neviděli,“ řekl Roger.

„Ano,“ potvrdil Bryce. „Kdy to bylo?“

„Když strýc MacKenna slavil narozeniny.“

„Jo, správně.“

„Jak se cítíš, Bryci?“

Jeho bratr okamžitě zaujal obranný postoj. „Výborně. Proč se ptáš? Nevypadám dobře?“

Má mu říct pravdu? „Slyšel jsem...“

„Co? Co jsi slyšel?“

„Vanessa se zmínila, že se nějak necítíš ve své kůži.“

„Moje žena vůbec neví, co mluvím.“

Roger pokrčil rameny. Když nechce Bryce přiznat, že má játra v tahu, nebude se s ním přít. „Už se odstěhovala? Když jsme spolu mluvili naposledy, říkal jsi, že vyhrožuje, že od tebe odejde.“

Bryce si nalil další sklenku, než odpověděl. „Máme oddělené ložnice, oddělené životy,“ řekl. „Ale o Vanessa se neboj. Není zanedbaná. O její potřeby se už několik měsíců někdo stará. Ona si myslí, že o něm nevím, ale já jsem slyšel, jak si pozdě večer telefonují a domlouvají se, kdy se sejdou. Ani se jí nedivím.“ Pak dodal: „Zdá se, že nám to tak vyhovuje. Vlastně jsme oba moc líní něco měnit, a když odejde, nebude mě aspoň moct sekýrovat kvůli pití.“

„Jestli se o to pořád pokouší, asi jí na tobě záleží.“

„Má mě ráda svým vlastním zvráceným způsobem,“ řekl Bryce. „A co ty, Rogere? Jak se ti vede?“

„Mám velké plány,“ odpověděl Roger. „Investice,“ dodal, kývl hlavou a doufal, že se Bryce nebude ptát na podrobnosti. Pak pokračoval: „Chtěl bych v životě udělat pár změn.“

Zdálo se, že bratra jeho budoucnost nezajímá, protože se zeptal: „Mluvil jsi v poslední době s Ewanem?“

„Nedávno jsme se potkali, ale jen krátce.“ Nezmínil se, že se s ním setkal v baru, aby si od něho vypůjčil zbraň. Bryce by takové jednání považoval za nedůstojné, a kdyby se dověděl o revolveru, nejspíš by se pohádali. Bryce byl sice opilec, ale zároveň snob.

„Co pořád dělá?“ zeptal se. Ve skutečnosti ho to však nezajímalo. Jen klábosením utloukal čas, než se objeví advokát. „Neuráčil se sdělit mi cokoli ze svého soukromí.“

„Pořád posiluje?“

„Neptal jsem se ho. Řekl bych, že ano.“

„My o vlku...“

Bratři se najednou ohlédli, protože vstoupil Ewan. Bryce zvedl sklenku, jako by ho chtěl pozdravit.

Rogerovi připadalo, že Ewan vypadá ještě lépe než naposledy. Plet' měl do bronzova opálenou, což způsobil častý pobyt v klubovém soláriu. Dolní polovinu těla měl štíhlou, ale jeho hrudník a paže byly mohutné. Očividně se stále věnoval kulturistice.

Oděv nejmladšího bratra však nebyl příliš vhodný. Měl na sobě kalhoty, které vypadaly, jako by je koupil v laciném supermarketu, a úpletovou košili s krátkými rukávy, jež se mu lepila na tělo. Ewan jako by nikdy nechtěl dospět. Období studia na vysoké se mu zjevně zalíbilo tak, že se ještě dnes oblékal jako v oněch letech.

Rogera napadlo, jestli pořád hraje paintball se svými pubertálními kamarády, ale nezeptal se. Sebemenší zmínka o tom by Ewana rozčilila a Roger neměl náladu se s ním dnes hádat.

Ewan se vydržel chovat slušně asi třicet vteřin. „Jsem rád, že vás oba zas vidím.“ Ale než měl Bryce nebo Roger čas odpovědět, nakrčil nos a zeptal se: „Který z vás tak smrdí?“

„To jistě Roger,“ odpověděl Bryce.

Než mohl Roger něco namítnout, Bryce pokračoval: „Ze všech porů ti táhne nikotin a oblečení ti páchne kouřem. Opravdu bys měl s tím hnusným zlozvykem přestat.“

A pustili se do sebe.

Uprostřed hádky se objevila Vanessa. Měla na sobě světlešedý hedvábný kalhotový kostým, který jí velmi slušel.

Byla to půvabná žena, zvyklá, že se za ní muži otáčejí, jakmile vstoupí do místnosti. Uhlově černé vlasy si vzadu stáhla do uzlu, jak si může dovolit jen žena přesvědčená o své kráse. „To je ale hezká rodinná sešlost,“ prohodila ironicky. Rychle od bratrů odstoupila, pohlédla na hodinky a řekla: „Už jsme všichni. Kde je advokát?“

Bryce zkontroloval čas a namítl: „Je teprve za deset minut jedna.“

Vanessa stiskla kliku dveří do advokátovy pracovny. Bylo zamčeno.

„Zřejmě nechce, abychom se mu hrabali v papírech,“ řekla.

„Neměl by nás nechávat čekat. Je to ponižující,“ zamumlal Roger. „Tihle chlápkové na můj podíl ani nesáhnou, to vám slibuju.“

„Kolik myslíš, že tam je?“ zeptal se Bryce. „Miliony,“ odpověděl Roger.

„To není odpověď. Kolik milionů?“ chtěl vědět Ewan.

„Já hádám tak šedesát,“ řekl Bryce.

„To je dost vysoký odhad,“ řekl Ewan.

„Takové odhady jsou k ničemu,“ ozvala se Vanessa.

Ewan na ni vrhl zlostný pohled. „Proč jsi přišla?“

„Vy dva spolu moc nevycházíte, že?“ řekl Roger. Znělo to, jako by na to právě přišel.

„To je velmi mírně řečeno,“ řekl Ewan. „Nesnáším ji ani to její svatouškovské chování. Je snob a pro mě neznamená nic.“

„Pocity jsou oboustranné,“ odsekla Vanessa.

„Opakuju, proč jsi přišla?“ zeptal se znovu Roger.

„Pozvání jsme dostali oba, Bryce i já.“

„A to jsi nemohla přijet se svým manželem?“ vyptával se dál.

„Měla jsem schůzi uměleckého výboru. Jednalo se o kulturní záležitost, takže tomu bys samozřejmě nerozuměl.“

Její pohrdání ho rozzuřilo. Obrátil se k Brycovi a řekl: „Jak to probíhá můžeš vydržet?“

Bryce se na svou ženu usmál. „Otázka by měla znít, jak ona může vydržet se mnou.“

„No tak. Tvůj opovržlivý přístup k sobě samému je už dávno únavný,“ zafuněl Ewan.

Vanessa byla ušetřena dalších Ewanových ironických výpadů, protože se otevřely dveře a do místnosti vstoupil Anderson Smith se svým asistentem.

Bylo jasné, že se jedná o opravdovou osobnost. Aniž promluvil jediné slovo, získal si pozornost všech přítomných. Představil sebe i Terrance a s každým, počínaje Vanessou, si potřásl rukou.

Byl to už starší pán a měl v sobě jakési charisma. Vanessa pozorovala, jak kouzlo jeho osobnosti působí na bratry, a zároveň ji to fascinovalo i pobavilo, protože se najednou všichni začali chovat velmi zdvořile.

Terrance odemkl dveře a jeden po druhém vstoupili do právníkovy svatyně.

Roger si všiml videa a zeptal se: „K čemu je tohle? Budeme se dívat na nějaký hollywoodský film?“

„Půjde o něco trochu jiného,“ odpověděl Anderson. „Udělejte si prosím pohodlí. Za chvíli začneme.“

„Proč nemůžeme začít hned?“ řekl popuzeně Ewan.

Anderson přešel ke dveřím kanceláře, a když je zavíral, odpověděl: „Protože zde ještě nejsou všichni.“

Dvacátá třetí kapitola

Dylan se ujistil, že je nikdo nesleduje, a jakmile se dostali do Savannahu, sjel z dálnice a po méně frekventovaných cestách zamířil do centra.

Okamžitě ztratil orientaci, ale protože byl typický muž a k tomu Buchanan, nehodlal to přiznat nebo se zeptat na směr. Kate mu vyprávěla něco o historii města sousedícího s Charlestonem a nevěnovala pozornost tomu, kudy jede.

„Savannahu se říká klenot Jihu,“ sdělila mu. „Ale to už zřejmě víš.“

„Uhm.“

„Posloucháš mě?“

„Samozřejmě. Jsi klenot.“

„Ne, Savannah je klenot.“

„Ano,“ přisvědčil. „Ale ty taky, Papričko.“

Přestala se snažit poučovat ho, vytáhla mobil a dívala se, zdají nepřišla nová zpráva.

Dylan se stále nemohl zorientovat. Byl si jistý, že stejným parkem projíždí už po několikáté. Vydal se západním směrem. O několik ulic dál zastavil, aby nechal přejít neukázněné chodce před sebou, a náhodou se zadíval na číslo domu přes ulici.

Kruci, vždyť jsou přesně tam, kde mají být! uvědomil si.

Budova advokátní kanceláře se nacházela na okraji rozlehlého náměstí, jež mělo uprostřed stinný park. V jeho centru stála socha jednoho z nejproslulejších státníků Jihu, tyčila se na vysokém podstavci a shlížela na chodníčky a lavičky v parku kolem sebe. Prastaré duby obrostlé mechem poskytovaly dostatek stínu.

Všechny domy byly stěsnány k sobě a kdysi v nich bydleli nejváženější obyvatelé Savannahu. V některých se dosud zachovaly byty, ale jiné byly rekonstruovány a dnes se v nich nalézala typická městská směsice kanceláří, galerií a restaurací.

Dylanovi přálo štěstí i podruhé, protože z jednoho příhodného parkovacího místa na rohu vyjelo jakési auto. Zacouval tam, zaparkoval vůz a řekl: „Tak to bychom měli.“

„Už jsme tu?“ podivila se Kate.

„Ano, už jsme tady,“ potvrdil Dylan. „Stihli jsme to docela rychle.“

Kate pohlédla na digitální hodiny na přístrojové desce. „Máme ještě dvacet minut čas.“

„Spíš už jenom patnáct.“ Dylan si rozepnul bezpečnostní pás a chtěl otevřít dveře.

Kate ho chytila za ruku. „Nechci tam být moc brzo.“ V jejím hlase zaslechl obavy.

„Tak dobře. Nepůjdeme tam moc brzo.“ Dylan znovu sáhl po dveřích.

„Počkej.“

„Ano?“

„Nevadilo by ti, kdybych si ještě rychle zatelefonovala? Potřebuji se domluvit s Haley kvůli stuhám. Nebude to trvat dlouho.“

„Samozřejmě. A já se zatím spojím s Natem.“

Kate najednou znervózněla. Chvilí jí trvalo, než našla v mobilu telefonní číslo. Ozvala se jí asistentka a sdělila, že Haley odešla na nějaké jednání spojené s obědem. Kate oznámila, že nebude několik hodin k zastížení a že Haley později odpoledne zavolá.

Dylan zastihl Nata okamžitě. Pak už jenom poslouchal, takže Kate musela počkat, až ukončí hovor, než se něco

dověděla. „Má něco nového?“ zeptala se. „Něco ano.“ Víc jí Dylan neřekl.

Pak vystoupil z auta, ze zadního sedadla si vzal sako a oblékl si je, aby nebylo vidět, že má zbraň, obešel vůz a otevřel Kate dveře.

Chová se jako osobní strážce, napadlo ji. Dylan se rozhlédl po ulici a řekl: „Budeš se držet blízko mě.“ Nebyl to návrh, ale příkaz.

„Souhlasím,“ řekla Kate. Sebrala své věci, nastrkala je do kabelky a vzala ho za ruku.

Přešli ulici a ocitli se na rohu. Kate nechtěla myslet na to, kam jdou. Hlavou jí bleskla myšlenka na útěk. Potřebovala získat čas – dopřát si chvilku klidu, aby si mohla urovnat myšlenky. Zadívala se do parku na druhé straně ulice a vyhrkla: „Podívej se na ten park. Není nádherný? Víš, že v Savannahu je víc než dvacet podobných náměstí? A všechna mají uprostřed park.“ Zastavila se a řekla: „Tohle se mi líbí nejvíc.“

Zdálo se že Dylana víc zajímají lidé a auta. Nechoval se příliš nápadně, ale staral se, aby ji při chůzi svým tělem chránil.

„Pojďme,“ vyzval ji.

Kate záměrně zpomalila. „V Silver Springs stavíme stejný park, jako je tady.“

Dylan se ohlédl, přikývl a řekl: „Všiml jsem si toho cestou na policii.“

Kate zvolnila ještě víc. „A vybudují se ještě tři další. Až budou hotovy, vzájemně se propojí. Domy tam samozřejmě nejsou tak velkolepé.“

Kate přímo před sebou spatřila dveře s cedulkou, na níž byla vyryta jména Smith and Wesson, a zastavila se. „Pojďme se na chvilku posadit na lavičku.“

„Ne.“

„Pořád nám zbývá patnáct minut.“

Dylan nevěděl, na co Kate pořád myslí, ale nechtělo se mu stát na chodníku a dohadovat se s ní. Zřejmě se potřebuje trochu uklidnit a možná mu při té příležitosti poví, co ji trápí.

„Tak dobře, nebudeme tam chodit předčasně. Podíváme se, kde bychom mohli chvilku posedět.“

Kate s úlevou řekla: „Děkuji.“ Rozhlédla se a proti kanceláři právníka spatřila malou restauraci. „Nemáš chuť třeba na kávu? Nebo bychom si mohli dát ledový čaj.“

Za pár minut už seděli u malého kulatého stolku v zadní části restaurace. Neměli tam klimatizaci a přední i zadní dveře byly otevřeny dokořán. Dva ventilátory na stropě běžely naplno. Oba klapaly tak silně, že to znělo, jako by někdo luskal prsty.

„Je čas oběda,“ podotkla Kate. „Měli jsme štěstí, že je tady volný stůl.“

„Je horko. Proto tu mají volno. Jenom se podívej. Nikdo kromě nás tady není.“

„Mohli bychom najít něco jiného, jestli ti horko vadí.“

„Nevadí.“

Kate počkala, až se vzdálí servírka, u níž si objednali dva ledové čaje, a zeptala se: „Co ses dověděl od Nata?“

„Pořád nemohou najít Carla. Byla na něho podána žaloba.“

„Jak to?“

„Má problémy s daňovým úřadem.“

„To myslíš vážně?“

„O daňovém úřadu nikdy nežertuju. Carl má problém,“ opakoval Dylan.

„Jaký problém?“

„Nedoplatky na daních.“

„Ale on je...“

„Co?“

„Bohatý. Zdědil velký majetek.“

„Pokud zdědil, už ho nemá.“

„Jak je to možné!“

„Nikdy s tebou nemluvil o finančních potížích?“

„Proboha, ne. Carl je v každém ohledu gentleman z Jihu,“ vysvětlovala Kate. „A gentlemani z Jihu nikdy nemluví o finančních problémech. Bylo by to... neslušné.“

„I to patří k pravidlům chování jižanských gentlemanů?“

Myslel to v žertu, ale Kate mu odpověděla s naprostou vážností. „Ano, patří. Být gentlemanem je tady vážná věc.“

Servírka měla oči jenom pro Dylana, když stavěla na stůl dvě sklenky čaje. Kate jí poděkovala, napila se chladného nápoje a řekla: „To mi nejde do hlavy. Chudák Carl. Vždycky se tak snaží pomáhat ostatním.“

„Jak pomáhá?“

„Pořádá ohromné akce na podporu umění. A pomáhal s propagací mojí firmy.“

„Požádal tě, abys na jeho večírek přinesla ty dárkové koše?“

„Ano, požádal. Myslel si, že to bude dobrá propagace. Á, už vidím ten pohled v tvých očích. Dylane, Carl se opravdu snažil pomáhat. Říkám ti, že je to dobrý člověk. Chtěl koupit podíl v mé společnosti. Jsem si jistá, že si myslel, že potřebuju finanční pomoc, ale o tom samozřejmě nemohl mluvit..., tak se nabídl jako společník. Kdyby měl vážné finanční problémy, kde by vzal peníze, aby mi pomohl?“

„Kdy se snažil získat podíl ve tvé firmě? Prokrista, Kate, proč jsi mi to neřekla?“

„Nenapadlo mě, že je to důležité.“

„Kdy to bylo?“ naléhal Dylan.

„Asi před rokem.“

Dylan pohlédl na hodinky, vytáhl peněženku a položil peníze na stůl. „Dopij. Musíme jít.“

„Máme ještě chvilku času,“ namítla Kate. „Co ti ještě řekl?“

„Důkladně si prověřuje tvoje příbuzné a doufal jsem, že se už od něho něco dovím.“

„A nedověděl ses?“

„Zatím ne. Musel na jakési jednání, ale má svoje lidi, kteří na tom pracují.“

„Něco o nich dost brzo zjistíme my dva.“ Až moc brzo, pomyslela si Kate. Proč se jenom nechala přemluvit k cestě do Savannahu? Byl v tom pocit viny, usoudila. Isabel a Kiera v ní vzbudily pocit viny, aby ji přiměly sem jet.

„Nemám rád tápání ve tmě. Chci vědět, s čím mám co dělat. Rozumíš?“

Ach bože, rozuměla mu. „Ano.“

„Nechce se ti tam.“

„Ano, nechce.“

„Proč?“ Když Kate hned neodpověděla, ptal se dál: „Proč z toho máš strach?“

„Já nemám strach,“ řekla Kate. „Jen doufám...“

„Ano?“

Usoudila, že nemá důvod mu to nesvěřit. Už věděl o její finanční situaci, o zoufalé akci její matky i o osobních rozhodnutích. „Doufám, že na téhle schůzce mě nebude čekat žádné překvapení, které mi zanechala matka. Myslím, že bych už nesnesla další... zklamání.“

„Proč uvažuješ o takové možnosti? Nepřipadá mi to pravděpodobné. Říkala jsi přece, že tvoje matka o rodině svého manžela nikdy nemluvila.“

„Na podobné myšlenky mě přivedl ten dopis..., protože ho přinesl zvláštní kurýr. Matka si mohla od strýčka vypůjčit peníze a pozůstalí je třeba chtějí splatit.“

Dylan se na ni dlouze zadíval a pak se zeptal: „Jak dlouho se na ni budeš zlobit?“

„Já se nezlobím. Jsem jenom zklamaná.“

„Aha.“

Naježila se. „Říkám ti pravdu.“

„Ne, neříkáš. Myslím, že nejsi ochotná to přiznat, tak co kdybys ti to řekl sám? Ty máš na ni přímo vztek.“

Kate ztuhla. Avšak její vzdor netrval dlouho. Z očí jí vyhrkly slzy a snažila se je potlačit. Už jednou se před ním rozplakala; nechtěla to udělat znovu.

„Ano, mám vztek,“ řekla třesoucím se hlasem. „Ve všem mi lhala a nechala po sobě chaos.“

Položil dlaň na její ruku. „Ach Katie. Nejde o peníze.“

Vytrhla se mu. „Ano? Tak o co jde?“

„Tvoje matka onemocněla a zemřela, a i kdybys dělala kdoví co, nemohla bys tomu zabránit.“

„To přece nedává smysl.“

„Ne, nedává,“ přisvědčil Dylan a zvedl se. „Proto by ses možná měla pokusit odpustit jí to.“

Chtěla protestovat, říct mu, že jeho amatérská analýza je nesmysl, ale něco jí v tom zabránilo. Co když je na jeho vysvětlení zrnko pravdy? Co když používá vztek jako štít, který ji má chránit před bolestí z matčiny ztráty?

Vzal ji za ruku a přinutil vstát. „Tak pojď, Papričko. Je načase přivítat se s příbuzenstvem.“

Dvacátá čtvrtá kapitola

Právnícká firma Smith and Wesson sídlila ve dvoupatrovém domě z počátku devatenáctého století, který byl přestavěn na kanceláře, ale zachoval si eleganci doby před občanskou válkou.

Budova měla prostornou halu a pohledy návštěvníků přitahovala barevná mozaika na dlážděné podlaze. Majestátní schodiště v jejím středu vedlo na otevřenou terasu, jež se táhla kolem haly a spočívala na bílých dórských sloupech.

Dylan skoro očekával, že ze schodů sejde jižní krasavice v šustící krinolíně, která je přivítá, ale místo ní se zde setkal s usměvavou recepční v tmavém kostýmku a hedvábné blůzce s perlami sedící za úhledně uspořádaným mahagonovým stolem.

Kate stála vedle Dylana, zatímco mluvil s členem ochranky. Když vstoupil, zazněl alarm, ale jakmile ukázal svůj průkaz, pípání ustalo.

Kate nemusela sdělovat recepční své jméno. Mladá žena už věděla, kdo je.

„Dobré odpoledne, slečno MacKennová. Pan Smith hned přijde. Už se vás nemůže dočkat.“

Dočkat? Je to dobré, nebo zlé znamení? přemítala Kate.

Advokát chvatně sešel po schodech asi za minutu. Jeho úsměv jí připadal upřímný. Je ovšem právník, připomněla si, a podle toho, kde sídlí, velmi úspěšný. Proto jistě musí umět velmi dobře skrývat své skutečné city.

Natáhl ruku a řekl: „Já jsem Anderson Samuel Smith a těší mě, že vás potkávám, slečno MacKennová. Velmi mě těší.“

Byl tak zdvořilý, že se mu podařilo rychle ji uklidnit. Potřásl rukou Dylanovi a oba prohodili pár zdvořilostních frází.

Pak Smith oběma řekl: „Byl jsem sedm let právním zástupcem vašeho strýce a opravdu věřím, že se naše firma o něho dobře starala. Byl to zajímavý člověk. Možná spolu někdy povečeříme a pak vám povím, co o něm vím.“

„Znal jste jeho bratra?“ zeptala se Kate.

„Ano, znal, slečno MacKennová. Naše firma ovšem nespravovala jeho záležitosti.“

„Říkejte mi prosím Kate.“

Blýskl dalším zářivým úsměvem. „Kate. Hezké jméno,“ dodal a kývl hlavou. „V tom případě mi musíte říkat Andersone.“

„Pokud vám to nevadí, ráda bych se trochu opláchla.“

„Dobrý nápad,“ podotkl Dylan.

Dobrý nápad? Proč to říká? Nejspíš vypadá neupraveně nebo chce Dylan s právníkem mluvit o samotě.

Anderson jí ukázal, kde je toaleta, a pak se vrátil do chodby k Dylanovi.

Kate si umyla ruce a zkontrolovala svůj vzhled ve velkém zrcadle. Dobře, je trochu rozcuchaná, ale tak zle zas nevypadá. Nevypadá ovšem ani moc dobře. Mohla bych se trochu vylepšit, ať působím reprezentativně, usoudila.

Učesala se, a protože měla vlnité vlasy, nesepnula si je znovu do uzlu, ale nechala je rozpuštěné přes ramena. Sáhla do kabelky, vytáhla růž na tváře a rtěnku a vylepšila si make-up. Znovu se na sebe podívala do zrcadla. Bylo to to nejlepší, co se sebou mohla udělat.

Chtěla umožnit Dylanovi ještě pár minut hovoru s právníkem. Zůstala stát u dveří a pokoušela se povzbudit samu sebe. Zkus být optimistická a netvař se tak ustaraně, říkala si. Anderson by přece nemluvil tak mile, kdyby

pozůstalým dlužila hromadu peněz. Ne, to není argument. Možná je rád, že se ukázala, protože v tom vidí šanci, že ji přiměje zaplatit – i kdyby měla dluh splácet třeba až do smrti.

Moment, tohle nejsou optimistické myšlenky! Kate pátrala po něčem, na co by se mohla upnout a co by jí umožnilo cítit se lépe.

Fotky. Ano, jsou tam fotky jejího otce, když byl ještě malý. Je přece úžasné, že si je bude moci prohlédnout, je to něco, co ji alespoň teď sblíží s mužem, který miloval matku a zplodil ji i její sestry.

Výborně. Zabralo to. Kate vykročila. Možná se jí ti bratránci a sestřenice budou líbit. Možná.

Vypjala hrud' a zašeptala: „Do toho,“ a otevřela dveře.

Dylan na ni sotva pohlédl, protože poslouchal právníka, který mu něco vážně vysvětloval. Kate je nechtěla rušit, a tak počkala u pultu recepční, než domluví.

V okamžiku, kdy si jí Anderson opět všiml, rozjasnil jeho tvář úsměv. „Můžeme jít nahoru?“ zeptal se a otočil se ke schodišti.

Kate se na okamžik zastavila a zašeptala Dylanovi: „Mračíš se. Co se stalo?“

Má ji varovat? Nebo ji má nechat jít s klidem bez jakýchkoli předčasných myšlenek o zmijích, jak Anderson právě označil její příbuzné?

Přece jen se rozhodl ji trochu upozornit. „Myslím, že se ti tvoji příbuzní nebudou líbit.“

„Třeba budou,“ řekla Kate odhodlaná zachovat si optimismus, který si pracně vytvořila.

Dylan se usmál. „Jsem si jistý, že nebudou.“

„Nemůžeš přece vědět...“ Náhle se zarazila. Ach, koho se to snaží oklamat? Vlna optimismu pomalu slábla.

Dylan spatřil v jejích očích nejistý pohled a uvědomil si, že neměl nic říkat. „Neztrácej odvahu,“ zašeptal.

„Já ji neztrácím,“ odpověděla Kate.

Došli na odpočívadlo a vtom uslyšeli, jak nějaký muž vykřikl oplzlou nadávkou. Kate strnula a pohlédla na Dylana. Ten nevzrušeně pokrčil rameny.

Anderson se zatvářil zahanbeně. „Okamžik prosím,“ řekl jim.

Chvátal chodbou a zřejmě chtěl své hosty přimět, aby mlčeli, ale co se stalo, nedalo se vzít zpět. Katiny obavy vystřídal strach.

Chytila ho za loket. „Řekl ti Anderson, proč mi poslal dopis?“

„To přece víš. Bude se číst poslední vůle.“

„Ano, ale řekl ti něco víc?“

„O poslední vůli jsme vůbec nemluvili,“ odpověděl Dylan. „Potřeboval jsem vědět, s čím se tu setkáme, a tak mi něco pověděl o tvých příbuzných. A mimochodem, přeje si, abych tě ujistil, že žádného z nich nezastupuje.“

Kráčela dál po chodbě. Uslyšela další hrubou kletbu a zašeptala: „Můj bože, kam to mám jít? Možná není dobrý nápad setkat se s nimi právě teď.“ *A možná nikdy*, dodala si pro sebe.

Dylan nechtěl, aby se před klubkem zmijí objevila s ustaranou tváří. Jestliže vycítí slabost, zaútočí. Její příbuzní musí vidět, že je to silná osobnost.

Anderson otevřel dveře a pokynul jim, aby vstoupili.

„Kate,“ zašeptal Dylan a dotkl se jejího ramene, aby ji pozdržel.

Vzhlédla k němu a zděsila se, jak se ušklíbl. „Ano, Dylane?“

Ztišil hlas, aby ho slyšela jen ona, a zeptal se: „Chceš se vsadit, že Anderson Samuel Smith¹ nikdy nepoužívá své iniciály?“

¹ ASS, ass – osel, hlupák; vulg. slang. prdel, blbec, debil (*Pozn. překl.*)

Pár vteřin nechápala, ale pak jí to došlo. „Proboha, na tohle může přijít jenom muž!“ Když vcházel do kanceláře, smála se.

Vzduch byl nabitý nevraživostí, ale křik i vulgarity ustaly, když si jeden z bratrů všiml příchozích a zmlkl.

První, kdo překonal překvapení, byl Roger. „Co kru...“ zamumlal. „Kdo je to, Andersone?“

„Na tom přece vůbec nezáleží. Nemají tu co dělat,“ ucedil s úsměškem Ewan. Pak výhruzně postoupil o krok k nim.

Myslí si snad, že se ho lekne a uteče z kanceláře? Takový nesmysl ať ho ani nenapadne. Kate mu pohlédla přímo do očí a kráčela dál.

Anderson pozvedl ruce. „Buďte tak laskaví a uklidněte se, abych vám mohl představit příchozí. Kate, rád bych, abyste se seznámila s Vanessou MacKennovou.“

Nápadně krásná žena stála na druhé straně místnosti, daleko od ostatních. Nevypadala rozzlobeně, spíš zvědavě.

„Dobré odpoledne,“ řekla Vanessa zdvořile.

„Vanessa,“ pokračoval Anderson, „je manželka Bryce MacKanny.“

Muž, jehož Anderson gestem vyzval, aby zmlkl, Kate pozdravil krátkým kývnutím hlavy.

„Vedle Bryce je Roger MacKenna a po jeho pravé ruce stojí Ewan MacKenna. A vám bych teď rád představil vaši sestřenici Kate MacKennovou.“

„Sestřenici?“ vykřikl Ewan. „To musí být nějaká podvodnice. My žádnou sestřenici nemáme.“

„Ewan má pravdu,“ potvrdil Bryce. „Žádné sestřenice nemáme.“

„Zjevně máte,“ podotkla pobaveným hlasem Vanessa. Bratři si jí nevšíмали.

„A kdo je tamten?“ zeptal se Roger. „Dělá ze sebe našeho bratrance?“

„Kdo to je? Doprovází Kate,“ řekl Anderson a nehodlal nic dodávat.

„Oni si myslí, že na ni něco zbude? To je absurdní,“ řekl Bryce.

Anderson znovu zvedl ruku. „Váš strýc mě ujistil, že videozáznam všechno uspokojivě vysvětlí. Nikdo z vás nezůstane v ničem na pochybách. Také požadoval, aby každý z vás dostal kopii nahrávky, kterou teď uvidíte. Terranci, dejte prosím každému disk.“ Všiml si, že na televizní obrazovku svítí slunce, a zamířil k oknu, aby spustil žaluzie. „Je v přehrávači disk?“

„Ano, pane. Všechno je připraveno,“ odpověděl Terrance.

Anderson sepjál ruce a snažil se hovořit nadšeně. „Dobře, takže můžeme začít?“

„Je nejvyšší čas,“ řekl Bryce.

„Prosím vás všechny, abyste se posadili.“ Sklouzl pohledem k Bryceovi. „A pokuste se nekomentovat ani nepřerušovat hovor.“

Roger se svalil na židli. „Musíme poslouchat poučování toho starého krkouna, než dostaneme peníze?“

S touto otázkou se obracel k Ewanovi, který rychle odpověděl: „Pořád se nás snaží ovládat, ještě i z hrobu. Paličatý bastard.“

Vanessa se obrátila k Ewanovi. „Tvůj strýček tu není, aby se bránil. Jenom ty jsi schopný klesnout tak hluboko, že urážíš mrtvého.“

Její výtku Ewanem nijak nehnula. Otočil se k Rogerovi a zašeptal tak hlasitě, aby ho všichni slyšeli: „Bastarda může mít ráda jenom kurva.“

Kate si připadala, jako by se dívala na horor. Co proboha o těch odporných příbuzných řekne Kieře a Isabel? Byla pohoršená a zvedal se jí žaludek jen nad tím, že je s nimi spřízněná.

Zdálo se, že Bryce se potřebuje napít. Popíjel alkohol jako vodu, a čím víc pil, tím byl odpornější. Ostatní bratři zřejmě oceňovali jeho zvrácený humor a jejich smích ho ještě povzbuzoval. Jakými slovy je popíšu Kieře a Isabel, říkala si znovu Kate. Odpudiví, napadlo ji. Odporní tak, že z toho naskakuje husí kůže. Rozhodně. Nikdo nemůže být tak odpudivý, pokud se tak nechová celý život.

Prohlížela si Vanessu. Ta ji zajímala nejvíc. Člověk by se mohl domnívat, že hezká, kultivovaná žena se v této místnosti ocitla omylem. Zdálo se, že sem nepatří.

Anderson zůstal stát za Vanessinou židlí. Kývl na Terrance, který okamžitě uchopil ovladač a spustil přehrávání.

Hašteření přestalo, jakmile Compton Thomas MacKenna oslovil posluchače, ale mlčení netrvalo dlouho.

„Říká, že před časem změnil poslední vůli? Proč nám o tom nikdo neřekl?“ vykřikl zlostně Ewan.

„Drž zobák a poslouvej,“ řekl Roger. „Mluvit budeme později.“

„Spusťte ten krám ještě jednou od začátku,“ vyštěkl Bryce. „Neslyším ani slovo, když tady moji bratři tak ječí.“ A hašteření začalo znovu.

Kate nevěděla, kolik toho ještě snese. „Ach bože,“ zašeptala.

Dylan ji slyšel. Ochránitelsky přehodil paži přes opěradlo její židle, naklonil se blíž a zašeptal: „Chceš odejít?“

Ach ano, nejraději by to udělala. Ale zároveň chtěla získat fotografie a přála si dovědět se, proč byla ona a její sestry pozvané na tuhle absurdní komedii.

„Musím se na to podívat,“ odpověděla mu také šeptem.

Advokát je opět uklidnil a DVD se rozběhlo od začátku. Bratři mlčeli, dokud strýc nezačal vyprávět rodinnou historii. V tu chvíli jeden z nich zaúpěl.

Kate fascinovalo, že se doví o předcích svého otce, a soustředěně poslouchala. Ale pak začal strýc mluvit o její matce. V jediném okamžiku se Katina zvědavost proměnila v rozhořčení. V uších jí dlouho zněla starcova slova, pronesená tak necitelně. *O nic lepší než žebračka*. Tím jeho urážky nekončily. Pohrdání její matkou čišelo ze všeho, co o ní řekl.

Přál si strýc, aby Kate viděla, jak špiní matku? Tohle mělo být smyslem její návštěvy zde?

Ztuhla, když začal mluvit o jejích sestřích, a zděšeně poslouchala, že je někdo všechny tři sledoval. Nemohla uvěřit nestoudnosti toho člověka.

Poznámka, která však Kate šokovala nejvíc, se týkala jeho mínění o ní. Dobře slyšela jeho domněnku, že se mu velice podobá. Můj bože, jak si mohl něco takového myslet? A když to říkal, usmíval se, jako by si myslel, že je úžasné, když se mu někdo věrně podobá.

Kate se zdálo, že ji nic nemůže víc vyvést z míry. Žádná další překvapení už přece nemohou nastat, nebo ano? Mýlila se, mohla.

„Převážná většina mého majetku..., osmdesát milionů dolarů..., připadne Kate MacKennové...“

Ne, to nemůže být pravda. Kate se začala zvedat, ale pak se opět posadila. Kompakt jí vypadl z klína. Zbytek videa už neslyšela a vůbec nevnímala vřavu, která kolem ní nastala. Seděla jako ochromená... a dělalo se jí zle.

O nic lepší než žebračka. Jak se mohl opovážit říct tohle o její matce?

Potřásla hlavou. „Ne,“ řekla. „Ne.“

Obrátili se k ní jako stádo rozzuřené zvíře. Kate si neuvědomila, jak je situace nebezpečná. Dylan však ano. Vstal a rychle se postavil před ni.

Bryce cosi koktal a klel; Roger křičel a plakal, ale opravdovou hrozbu znamenal Ewan. Tvář měl zkřivenou

vzteky. Vyrazil z židle jako rozzuřený býk a plný vzteku se obořil na Kate.

„Jak se ti to podařilo? Jak jsi obalamutila toho bláznivého dědka, aby změnil poslední vůli?“ Pokusil se odstrčit Dylana, a když se ani nehnul, vykřikl: „Uhni mi z cesty!“

Dylan tiše odpověděl: „Jděte a posaďte se.“

Ewan se snažil ho udeřit, ale Dylan odrazil jeho napřaženou ruku a řekl: „Tohle ne. Mám na sobě sváteční oblek a jsem v téhle elegantní kanceláři se svou dívkou. Nechci se tu rvát.“

„Ty si myslíš, že mě dostaneš?“

Ewan se choval jako šestnáctiletý divoch a Dylanovi nebylo do smíchu. „Půjďte se posadit, ať tak nebo tak.“

Ewan zařval a skočil po něm. Dylan opět odrazil jeho pěst, ale bylo mu jasné, že po dobrém nic nepořídí. Jakmile se na něho Ewan vrhl potřetí, Dylan mu dal přímý úder na solar. Když muž padal, postrčil ho Dylan k pohovce a Roger poposedl dál, takže Ewan dopadl na polštář vedle něho.

Dylan se usmál. „Výborně. Konečně sedí.“

„Zavolejte policii, Andersone,“ zasupěl Ewan. „Dejte ho odvést za napadení. Vytočte devět set jedenáct. Budu ho žalovat. Proč nic neděláte? Chci, aby sem okamžitě přišla policie.“

„Já jsem vám ještě nepředstavil detektiva Buchanana? Chcete-li vidět jeho průkaz, jsem přesvědčen, že vám ho rád ukáže.“

Bylo jasné, že Anderson má radost, když vidí, co si vysloužil synovec jeho klienta. Vypadal vysloveně nadšeně.

Vanessa, která zatím nepromluvila jediné slovo, řekla: „Já tomu nemůžu uvěřit. Osmdesát milionů?“

„Je všechno v pořádku, má milá?“ zeptal se Anderson.

Ewan se otočil k ní. „Možná si po tomhleto tvůj amant už nebude myslet, že jsi takové terno. Jediné, co dostaneš, je dům a ubohých sto táců.“

„Ten dům se mi líbí a Compton to věděl. Jsem ráda, že mi ho dal.“

„Zapomeň na ni,“ zařval Roger. „Co sakra budeme dělat?“

„Podáme žalobu,“ řekl Bryce. „Budeme proti tomu protestovat.“

„To může trvat roky,“ odpověděl Ewan.

Roger zoufalým hlasem namítl: „Já nemůžu čekat. Já ty peníze musím dostat hned.“

V místnosti opět vypukl zmatek, protože křičeli jeden přes druhého. Jejich výkřiky začaly v Katině hlavě splývat do tupého řevu, ale v mysli jí přitom vířila důležitá slova. *Osmdesát milionů... osmdesát milionů... osmdesát milionů.* Mohla by zachránit svou firmu. Zaplatit Isabel školné. Mohly by si nechat dům a všechny problémy by byly vyřešeny. Tohle je přece odpověď na její modlitby, ne?

Sevřela v rukou kabelku a vstala.

„Nechci to,“ řekla Andersonovi. Náhle celá místnost ztichla.

„Chápu váš šok, Kate,“ odpověděl Anderson. Přešel ke svému stolu a položil ruku na tlustý fascikl. „Jsem si jistý, že zjistíte, že váš strýc Compton všechno velmi pečlivě naplánoval. Promyslel převedení majetku do poslední podrobnosti.“ Zaťukal na složku. „Tohle je zpráva, kterou dala dohromady jeho účetnická firma. Máte si ten materiál dnes vzít s sebou, abyste se seznámila se stavem hotovosti a dalšími aktivy. Přál si, abyste pochopila, čeho v životě dosáhl, a ocenila to. Zítra ve tři hodiny sem máte přijít na schůzku s jeho finančními poradci. V té době zde budou odpovídat na jakékoli otázky, které snad budete mít, a

nabídnou vám své služby, aby převod proběhl co nejsnadněji.“

„Ale vy jste mě nepochopil,“ namítla Kate. „Já nic nechci. Nic z toho nechci.“

„Dopřejte si trochu času, abyste tak překvapivé sdělení vstřebala,“ zdůvodňoval Anderson. „Jistě nechcete činit žádná ukvapená rozhodnutí.“

„Slyšel jste ji,“ ozval se Roger. „Řekla, že nic nechce.“

Ewan opět vyskočil. „Co se stane, když dědictví odmítne?“

Anderson váhal s odpovědí. „Váš strýc neoblomně trval na tom, že majetek připadne Kate, a věřil, že ho přijme. Neuvedl dalšího dědice.“

„To znamená, že pokud odmítne, dostanou ho další příbuzní našeho strýčka, že?“

Anderson neodpověděl. Místo toho se otočil ke Kate. „Do zítřka si to musíte promyslet. Vezměte si prosím s sebou tuto složku a prohlédněte si ji. Pak si o všem promluvíme.“

„To nebude nutné,“ odpověděla klidně Kate. „Dědictví nepřijmu. Od toho člověka nic nechci.“

Dylan stál vedle ní pro případ, že by ji některý z bratrů obtěžoval, ale Kate teď působila naprosto sebejistým dojmem. Nemínila se nechat zastrašovat a to na něho velice zapůsobilo.

Vanessa vykročila ke dveřím. Jakmile došla ke Kate, zastavila se a řekla: „Přál si, abyste ten majetek dostala. Myslím, že by bylo rozumné pouvažovat o tom, než se ho vzdáte.“ Usmála se a zašeptala: „Hodně štěstí.“

„Proč tady tak stojíte, Andersone?“ zajěčel Ewan. „Vytáhněte papír, ať podepíše, že se vzdává dědictví.“

Právník zavrtěl hlavou. „To nemohu udělat. Je mojí povinností řídit se v maximální míře přáním vašeho strýce.“ Zvedl složku a pohlédl na Kate. „Nemohu vás přinutit, abyste

dědictví přijala, ale naléhavě vás žádám, abyste se na tyto záznamy alespoň podívala, ať jste před svým rozhodnutím co nejlépe informovaná.“

„Odložte to, Andersone. Vždyť to nechce.“

Katina trpělivost byla u konce. Usmála se na Andersona a řekla. „Vážím si vašeho zájmu a chápu, že prostě konáte svou povinnost. Ale musíte pochopit, že svůj názor nezměním. Jestli musím podepsat nějaké papíry, že dědictví odmítám, dejte mi je prosím.“

Anderson si uvědomil, že jakékoli další námitky by byly marné. Kate potřebuje čas. „Dobře,“ řekl. „Bude mi trvat jeden nebo dva dny, než všechny uvědomím a připravím dokumenty. Dám vám vědět, že jsou hotové.“

„Mohla bych dostat fotografie svého otce?“ zeptala se Kate.

„Samozřejmě,“ odpověděl právník a sáhl do zásuvky, z níž vytáhl velkou běžovou obálku.

„Děkuji,“ řekla Kate. „Můžeme jít?“ obrátila se k Dylanovi.

„Jistě,“ odpověděl. Ustoupil stranou, aby ho mohla předejít, a pozorně sledoval bratry, když procházeli kolem nich. Všichni překypovali radostí nad vítězstvím.

„Vyprovodím vás,“ navrhl Anderson.

Trojice prošla čekárnou a zamířila ke schodišti.

„Brzy se s vámi spojím,“ řekl Anderson, jakmile s nimi došel do haly. „Prosím vás, abyste o tom dnes večer přemýšlela. Možná přece jen změníte názor.“

„Bude těžké vysvětlit všechno sestrám. Když jsem sem přicházela, věděla jsem, že se tu setkám s příbuznými, ale rozhodně jsem neočekávala, že budou tak...“

Anderson se usmál. „Já vím. Je těžké najít správné slovo, že?“

Kate se rozesmála. „Ano. Alespoň mám..., ach..., zapomněla jsem tam kompak.“ Obrátila se a rozběhla se do kanceláře, než ji mohl Dylan zadržet.

Slyšela smích a cinkání skleniček. Sáhla na kliku, ale pak její pozornost upoutalo něco jiného. Ztuhla. Zdálo se, že bratři začali slavit ve velkém. Bezuzdně se smáli a vzápětí jeden z nich zažertoval na účet její rodiny.

Kate stála za dveřmi a pár vteřin poslouchala. Nic víc nepotřebovala.

Jakmile otevřela dveře a vstoupila do místnosti, smích okamžitě ustal. Na své bratrance ani nepohlédla, došla ke své židli a uchopila disk, který tam ležel. Pak se otočila a sáhla pro fascikl na stole.

„Co to děláte?“ obořil se na ni Roger.

„Rozmyslela jsem si to. Přece jen to budu potřebovat,“ řekla Kate a otočila se k nim.

Přitiskla složku k hrudi a kráčela ke dveřím, v nichž už na ni čekal Dylan.

Sotva se za ní zavřely dveře, ohlédla se a klidně řekla: „Ach nenechte se rušit, drazí příbuzní. Jen pokračujte. Jeden z vás právě o mé matce řekl, že byla kurva.“

Dvacátá pátá kapitola

„Co to kruci bylo?“ zeptal se Dylan, když procházeli chodbou.

„Budeš se muset vyjádřit trochu konkrétněji,“ řekla Kate. „Co myslíš tím kruci?“

Hnal se za nimi Anderson Smith, rozzářený jako pyšný otec, jehož dítě předčilo jeho veškeré naděje.

„Slečno MacKennová..., Kate, Kate, prosím, počkejte okamžik.“

Kate na zlomek vteřiny blesklo hlavou, že před ním uteče. Zoufale toužila co nejrychleji zmizet od svých příbuzných, ale nechtěla přitom advokáta urazit. Nemohl za to, že jeho klient byl tak protivný člověk. Také mu nemohla dávat vinu za své odporné příbuzné. Zdálo se, že Anderson je zrovna tak zděšený a znechucený jejich chováním jako Dylan.

Nasadila nucený úsměv, otočila se a čekala, až k ní právník dojde.

„Ano?“

„Velmi mě potěšilo, že jste se rozhodla své dědictví přijmout. Mohu vás očekávat zítra ve tři? Účetní a poradci vašeho strýčka budou připraveni, aby vám odpověděli na jakékoli otázky, které jistě budete mít, až si prostudujete zprávu, a také ověří pravost vašeho podpisu.“ Nadechl se a dodal: „A já pro vás samozřejmě udělám, co budu moci, než bude převod dokončen a než si vyberete novou firmu, která vás bude zastupovat.“

„Nechystám se za vás hledat náhradu, Andersone,“ ujistila ho Kate.

Bylo zjevné, že ho její rozhodnutí potěšilo. Stiskl jí ruku.
„To jsem rád, moc rád.“

„Ale těch osmdesát milionů...“

„Víte, váš strýček uvedl méně, než je pravda.“

Kate zamrkala. „Prosím?“

„Vaše dědictví činí mnohem víc než osmdesát milionů.“

„Ach..., a vy budete dál zastupovat...“ Nedopověděla.

„Přijdete zítra ve tři?“

Kráčel až příliš rychle. Všechno kolem ní jako by se pohybovalo až příliš rychle. „Budu potřebovat čas na přečtení..., dnes večer... a zítra...“ Nejistě pohlédla na Dylana, jako by u něho hledala pomoc. Zdálo se, že slova jí jen stěží vycházejí z úst. Napadlo ji, že působí trapně.

Dylan viděl, jak je nesmírně ohromená.

„Může se vám Kate kvůli té schůzce ještě ozvat? Mohla by vám ráno zatelefonovat a oznámit vám, na kdy by bylo dobré ji naplánovat? Nedělejte nic, dokud vám nedá vědět.“

Kate ochotně přikyvovala. „Ano, zavolám vám.“

Anderson ukázal na svazek, který svírala. „Dnes večer budete mít co dělat, než to přečtete a pochopíte. Vytiskl jsem pokyny týkající se pohřbu vašeho strýčka pro případ, že byste tam chtěla jít, ale radil bych vám, abyste to nedělala.“ Pohládl ji po ruce a o kousek ustoupil. „Jako váš právní zástupce,“ řekl s úsměvem, „chci, abyste věděla, že se na mě můžete kdykoli obrátit, ve dne i v noci, s jakoukoli otázkou nebo starostí. Ve složce je moje vizitka a všechna telefonní čísla.“

„Děkuji,“ odpověděla Kate.

Chtěla se odvrátit, ale pak se zarazila. „Co se týče té schůzky...“

„Ano?“

„Budou tam moji bratřenci?“ Byla na sebe hrdá. Podařilo se jí vyslovit slovo „bratřenci“, aniž se jí zvedl žaludek.

Chápal ji. „Bohužel, ale buduje muset pozvat. Pokyny vašeho strýčka byly naprosto jednoznačné. Nezpochybňoval jsem jeho pohnutky, když mi svěřil svoje přání, ale jsem přesvědčen, že chtěl, aby bratři slyšeli z první ruky, o co přicházejí. Jejich přítomnost však není povinná, protože jejich podíl na majetku jim už byl převeden. Totéž platí o vašich sestřích, o Kieře a Isabel. Vy jste jediná, kdo se musí dostavit kvůli podpisu.“

Kdybyste dědictví odmítla, pevně věřím, že další v řadě dědiců by byli jeho tři synovci, protože udržovali kontakt s vaším strýčkem, dokud žil. Jeho závěť jasně vymezuje, co bude odkázáno vašim sestrám, tak pochybuji, že by byly schopné klást si nárok na větší majetek. Tím vším se vám pokouším říct, že všechno je vlastně na vás.“

Pak dodal, ale jako by promlouval spíš k Dylanovi než k ní: „Co nejdůrazněji vám chci připomenout, že je velmi důležité, abyste byla opatrná.“ Opět ji uchopil za ruku a řekl: „Nechci, abyste si dělala starosti kvůli tomu, že některý z vašich příbuzných se přižene na schůzku se zbraní. Ujišťuji vás, že tam budou dostačující bezpečnostní opatření.“

Pomyslela si, že se pokusil o chabý vtip, ale pak uslyšela, co povídá Dylanovi.

„Člen mé ochranky mě informoval, že výrobní číslo revolveru, který zabavil, bylo skutečně vypilováno.“

„To mě nepřekvapuje,“ odpověděl Dylan. „Nechal si revolver a zkontroloval povolení k němu?“

„Ano. Policie už je na cestě.“

„To rád slyším.“

Nakonec je Anderson nechal jít. Přecházeli halu, když Dylan spatřil člena ochranky nedočkavě postávajícího ve stínu kousek od vstupu.

Kate chtěla projít ke dveřím, ale Dylan ji zatahal za loket. „Počkej chvíli.“

Strážný chvatně vykročil k nim. „Pane Buchanane, řekl vám pan Smith, co jsem zjistil?“

„Ano, vím to.“

„Co jim mám říct? Policisté tu budou každým okamžikem.“

Dylan postřehl, že strážný jez celé záležitosti poněkud nervózní. „Nemusíte vysvětlovat nic, jen jim dáte zbraň. Oni si už Rogera MacKennu podají.“

„Měl bych je před ním varovat?“

„Už byli varováni,“ ujistil ho Dylan. „Vědí, co mají dělat. Do ničeho se jim neplet'ete.“

„Ano, pane.“

„Anderson se pokusí udržet všechny MacKennovy ve své kanceláři, dokud nepřijede policie, ale jestli bude Roger trvat na tom, že chce odejít, půjde s ním. Nebudete se muset s ním setkat o samotě.“ Strážný měl stále na tváři obavy. „Nebo byste mohl počkat ve své kanceláři...“ pokračoval Dylan.

Najednou jako by se strážnému ulevilo a řekl: „Jestli si to přejete, pane, pak počkám ve své kanceláři.“

Dylan přikývl. „Tak dobře. Kate, pojďme.“

Nepohnula se. Její užaslý výraz stál za pohled a málem ho rozesmál.

„Ten revolver tě překvapil?“ zeptal se.

Překvapil? To jistě ne. Překvapení zažila až dost v advokátově kanceláři. Teď měla naprosto nepatřičné nutkání smát se. Bratři nevěděli, co horšího by ještě provedli.

„Roger si přinesl do advokátovy kanceláře revolver?“ Udělala pár kroků ke dveřím a zastavila se. „Koho může napadnout, aby si ke čtení poslední vůle vzal zbraň?“

„Rogera MacKennu to očividně napadlo a taky to udělal. Policie si ho odvede na oddělení a trochu si s ním popovídají. A zbraň si taky prověří,“ dodal Dylan. „Při troše štěstí si za to Roger nějaký čas posedí. To by nebylo špatné, co myslíš?“

„Neměl bys tady počkat na policii? Možná se budou chtít vyptávat...“

„Ne, nebudeme na ně čekat. Pojďme odtud co nejrychleji. Pokud se nechceš rozběhnout zpátky nahoru a políbit své bratrance na rozloučenou.“

Kate se odporem otřásla. To by raději políbila žábu.

„Děkuji, nechci,“ odpověděla zdvořile. „Chci co nejrychleji pryč.“

Dylan se zazubil. „Myslel jsem si to.“

Sotva vyšli ven, uvítalo je zadunění hromu. Drobně mrholilo, ale mraky byly tmavé a těžké. Každým okamžikem se spustí liják.

„Co kdybychom trochu zrychlili?“ zeptal se Dylan.

Nedal jí však čas na odpověď. Chytil ji za ruku a vedl pryč. Když došli k rohu budovy, mrholení se změnilo v déšť.

Kate s ním držela krok, což nebylo snadné. „Byla bych radši, kdybys s autem přijel sem.“

Přeběhli ulici a Dylan řekl: „Ani nápad, Papričko. Zůstaneš u mě a odjedeme spolu.“

Pak utíkali pěšinou v parku. Dylan zkoumavě prohlížel prostor kolem, díval se po něčem nebo po někom podezřelém. Ruku držel na pistoli. Katiny vysoké podpatky klapaly a zdržovaly ji, ale hrdost jí bránila, aby si stěžovala nebo ho žádala, ať zpomalí. Vydrží to, nebo padne.

Když se dostali k autu, Dylan otevřel Kate dveře a doslova ji vecpal dovnitř. Svlékl si sako, a když jí ho podával, začaly se z oblohy řínout přívaly vody. Podařilo se mu dostat se na sedadlo, dříve než stačil úplně promoknout.

Kate sako poskládala a pečlivě je uložila na zadní sedadlo. Silný svazek a obálku pak spustila na podlahu za sebou, pohodlně se usadila a snažila se uklidnit prudce bušící srdce. Její příbuzní jí nešli z hlavy. Cítila se, jako by poslední hodinu strávila v domě hrůzy.

Dylan se rozhlédl po ulici a budovách za sebou. Déšť zaháněl chodce pod stříšky a do budov. Kolem projely dvě dodávky, ale jejich řidiči na ně ani nepohlédli.

Byli v bezpečí..., alespoň prozatím.

Pak kousek od nich projel policejní vůz a zahrnul za roh. Před firmou Smith and Wesson prudce zastavil.

Dylan nastartoval a řekl: „Fajn, tak pojedeme.“

Okna se začala rosit, když vyjížděl. Zapnul klimatizaci.

Kate nevěnovala pozornost tomu, kam jedou, dokud nepostřehla, že minul odbočku, která by je dovedla k dálnici. Když na to Dylana upozornila, přikývl, ale pokračoval v cestě.

Zdálo se jí, že téměř na každé křižovatce odbočuje vpravo nebo vlevo. Brzy už vůbec nevěděla, kde jsou. Myslela si, že vyjeli směrem na sever, ale od té doby tolikrát někam zahrnuli, že to nebyla schopná sledovat.

„Kam jedeš?“

„Zatím nikam. Jenom se starám, aby nás nikdo nesledoval.“ Rychle se otočila a vyhlédla zadním oknem ven. „Nikoho nevidím.“

„Já taky ne.“

„Tak proč...“

„Jenom jsem opatrný.“

Déšť už ustával. Dylan zahlédl baseballové hřiště a zahrnul na parkoviště sousedící s řadou kovových lavic k sezení. Kolem bylo pusto a prázdno, jistě kvůli počasí, ale už se začalo ukazovat slunce a s ním přicházela nová vlna horka a vlhkosti. Z betonové cesty kolem hřiště stoupala pára.

Dylan nechal vůz na parkovišti, rozepnul si bezpečnostní pás a povolil kravatu. Zhluboka se nadechl a pomalu vydechl.

Kate chvíli váhala a pak řekla: „Dylane? Vzpomínáš si, jak jsem ti říkala, že nevím o nikom, kdo by mě chtěl zabít?“

Na jeho sevřených rysech se objevil náznak úsměvu.
„Vzpomínám.“
„Myslím, že teď bych ti mohla uvést pár jmen.“

Dvacátá šestá kapitola

Zdalo se, že Kate má schopnost vždycky vycítit, co říct, aby zmírnila napětí. Ted' k tomu stačil jediný její úsměv.

Dylan věděl, že se bála. Prošla peklem a dosud měla podlitiny, které připomínaly, že se ji někdo pokoušel zabít. Když se však vzpamatovala, představovala sílu, s níž je nutné počítat. Byla prostě úžasná.

On si na druhé straně připadal jako člověk s amputovanými rukama a nohama. Což je pro detektiva ostudné přiznání.

Strýček uvrhl Kate do velmi nebezpečné pozice. Dylan nepřemýšlel o tom, jaké měl pohnutky. Ať už vědomě nebo ne, Compton MacKenna dal svým synovcům víc důvodů, než bylo osmdesát milionů, aby se jí zbavili.

Pomyšlení, že by jí někdo ublížil, ho dohánělo k šílenství. A děsilo ho. To není dobré, uvědomil si. Ani trochu. Začal se příliš citově angažovat. Příliš... se na ni upnul. Jak se to ksakru mohlo stát?

Kate pozorovala Dylanovu tvář. Nasupeně vyhlížel předním oknem někam do neurčitá. „Dylane...“ začala.

„Nedovolím, aby ti někdo ublížil.“ Dylan vyslovil slib tak zaníceně, až se mu třásl hlas.

Kate dospěla k závěru, že potřebuje uklidnit. „Myslíš, že pochybuji o tvé schopnosti chránit mě, protože jsi byl postřelen ve službě?“

Bože, jak je nechápavá! Rozesmál se. „Máš pravdu, toho jsem se bál.“

„Uvědomuju si všechny tvé přednosti,“ řekla Kate. „A vím, že jsi vynikající ve všem, co děláš. S tím si vůbec nedělám starost.“

„To rád slyším,“ prohodil Dylan suše.

Jeden problém byl vyřešen, a tak obrátila řeč jinam: „Jsem opravdu v pěkné kaši, že?“

„Ano, jsi,“ připustil Dylan a kývl hlavou. „Jak dlouho to potrvá, co myslíš?“

„To ti nepovím.“

Věděla to, samozřejmě že to věděla, ale přesto se chtěla něčeho chytit. Celý její život se obrátil vzhůru nohama a nemohla se do ničeho pustit, ani v soukromé, ani v pracovní sféře, dokud tuto věc definitivně nevyřeší.

Najednou si uvědomila, jak hloupě uvažuje. Nejdůležitější je přece zůstat naživu.

Dylan vytáhl mobil a otevřel dveře. „Jdu zavolat Natovi. Anderson mu sdělil jména příbuzných a Nat si je chtěl prověřit. Ted' už by měl něco vědět. Počkej na mě tady.“

Nechal zapnutý motor i klimatizaci.

Nate určitě čekal, až Dylan zavolá. Ozval se po prvním zazvonění a rychle informoval Dylana o všem, co se mu podařilo o bratrech zjistit.

„Nejspíš začnu s nejmladším, Ewanem,“ řekl. „Je to kulturista a má výbušnou povahu. V poslední době má tři nedořešené soudní spory, všechny kvůli napadení. Jednoho chlápka museli odvézt na intenzivku, dalšímu rozbil čelist a zmlátil i barmana za to, že se ho pokusil odtrhnout. Jeho advokáti se museli ztraceně snažit, aby nešel sedět, a Ewan jim dluží pěkný balík. Před několika lety se pustil do podnikání s investory pro výrobu a prodej jakýchsi nových posilovačích strojů, ale zkrachovali, takže ted' spoléhá na to, že ho z problémů vytáhne dědictví. Pokud nic nedostane, mohl by jít bručet.“

Dylan slyšel, jak listuje papíry.

„Podívejme se dál,“ pokračoval Nate. „Bryce..., to je nejstarší, že?“

„Ano,“ přisvědčil Dylan.

„Žádný záznam v rejstříku,“ řekl Nate. „Ale jiné špatné zprávy. Začal silně pít už na vysoké, a než absolvoval, stal se z něho těžký alkoholik. Několikrát byl v nemocnici s játry. Ale pít nepřestane,“ dodal. „Asi před rokem a půl se pokusil dostat na seznam pro transplantaci jater. Nemá ani floka stejně jako Ewan,“ řekl. „Pokoušel se obchodovat na burze, když trh stoupal, ale nakonec přišel o všechno. Měl bys vidět seznam jeho věřitelů. Jsou jich celé stránky. A výše dluhuje závažná. Zdá se, že si nedělá starosti, jak si s tím jeho žena poradí, až se položí. Anderson Smith říká, že doktoři dávají Bryceovi asi půl roku.“

„Co jeho žena?“ zeptal se Dylan. „Všiml jsem si, že nemá snubní prsten. Žijí odděleně nebo jsou rozvedení?“

„Ne, pořád jsou manželé,“ odpověděl Nate. „Chtěla podat žádost o rozvod, ale pak se dověděla, že Bryce umírá, tak si řekla, že s ním zůstane až do konce.“

„To taky máš od Andersona?“

„Ano,“ zněla odpověď. „Docela si jí váží..., jak se vlastně jmenuje?“

„Vanessa,“ napověděl Dylan.

Potom znovu uslyšel šustění papírů. Uplynulo několik vteřin a pak Nate řekl: „A, tady ji mám. Žádný záznam, ani překročení rychlosti. Dostala několik ocenění za práci pro obec,“ vysvětloval. „Patří jí malá firma pro navrhování interiérů. Strýček měl pro ni slabost.“

„Co Roger MacKenna?“

„Nejlepší jsem si nechal nakonec. Jistější všechny ty lidi viděl. Byl jsi u advokáta s Kate, ne?“

„Ano.“

„Vsadím se, že to bylo zajímavé. Slyšel jsem, že Kate všechno odmítla.“

„Myslíš peníze?“

„Ano. Škoda že jsem neviděl, jak nato zareagovali bratři.“

„Nechtěla peníze. Chtěla podepsat, že se všeho vzdává, dokud neuslyšela, jak Bryce, Roger a Ewan pomlouvají její rodinu. To ji rozzlobilo a změnila názor.“

Dlouho bylo ticho a pak zazněl výbuch smíchu. Nata ta zpráva zjevně pobavila.

„Dobře udělala.“

„Co jsi zjistil o Rogerovi?“ zeptal se Dylan, aby s Natem dořešil, co potřeboval.

Přecházel po parkovišti, zatímco čekal, až Nate najde své poznámky o prostředním z bratrů.

Kate ho pozorovala z auta. Neslyšela, co říká, protože klimatizace hučela a Dylan se procházel o kus dál.

Pak se otočil a usmál se na ni. Takže zprávy od Nata asi nebyly tak hrozné. Dylan by se neusmíval, kdyby se dověděl něco strašného.

Jeho úsměv se však brzy vytratil. Kate z něho spustila zrak jen na pár vteřin, zatímco vytahovala z kabelky mobil, ale když na něho znovu pohlédla, nemohla uvěřit svým očím: naprosto se změnil. Už nebyl klidný; zuřil, zuřil tak, že do telefonu doslova křičel.

„Panebože,“ zašeptala si sama pro sebe. Zdálo se jí, že slyší, jak vykřikl jméno Jack, a uvažovala, kdo to asi je.

Vypnula klimatizaci a napínala uši, aby zaslechla z jednostranné konverzace víc, ale kromě občasných hněvivých výkřiků nerozuměla ničemu z toho, co říkal.

Rozmrzele se zamračila. Takhle křičet není od něho moc profesionální, zvláště na chudáka přepracovaného detektiva, napadlo ji a umínila si, že mu to řekne, až se vrátí do auta.

O pár minut později však i ona začala doslova ječet do svého telefonu a bylo jí to jedno.

Právě vyslechla informaci od Haley, dodavatelky krabic, a protože nemohla uvěřit tomu, co slyšela, musela si zprávu pustit znovu.

„Pořád se nemůžeme zastihnout,“ začala Haley. „Zavolej mi prosím a dej mi instrukce. Ta ženská..., ta bláznivá ženská pořád chodí do mé kanceláře a snaží se všechno změnit. Jmenuje se Randy Simmonsová a tvrdí, že je novou majitelkou firmy Kate MacKennové. Myslela jsem si, že je to nějaký špatný vtip. Kdybys ji slyšela a viděla, jak se obléká, pochopila bys, proč si myslím, že je cvok. Je hrozně...,“ na pár vteřin se odmlčela a pak pokračovala, „neomalená. Nechtěla odejít, Kate, a když jsem namítla, že jsem krátce předtím mluvila s tebou a tys mi neřekla, že jsi svou firmu prodala, vysvětlovala, že to samozřejmě nechceš přiznat, protože by ses cítila trapně. Řekla, že jsi nezaplatila půjčku.“

V tom okamžiku začala Kate poprvé křičet do telefonu. Rozčilila se tak, že do něho křičela i při opakovaném poslechu nehorázné zprávy.

„Dovedeš si představit, co jsem jí na to řekla,“ pokračovala Haley. „Ze začátku jsem se nezmohla na slovo. Doslova mi vyrazila dech a myslím, že se tím docela bavila. A představ si, že mi řekla, abych si nedělala starosti. Prý se mě nechystá vyhodit, pokud budu dělat to, co po mně bude chtít. Připomněla jsem jí, že mám vlastní firmu a vlastní klienty. Vysvětlila jsem jí stručně a jasně, že mě nemůže vyhodit, protože pro ni nepracuji. Ale myslím, že to nepochopila. Říkala, že je tak nadšená, že má svoji vlastní firmu, že možná zareagovala trochu příliš dychtivě. Pak mi oznámila, že se chystá provádět nějaké velké změny. A ještě něco. Tvrdila, že tvoje barvy jsou moc střízlivé.“

Nakonec jsem se vzpamatovala a řekla jsem jí, že napřed bude muset dokázat, že je novou majitelkou, než bude moct dělat změny. Ujistila mě, že o všechno se postará její manžel, a slíbila mi, že do měsíce budu mít na stole náležité papíry. Mezitím mi nebude přikazovat nic, co by se nedalo vzít zpátky. Kate, musíš mi prostě zavolat a říct, co s tím mám dělat. Jo, a mimochodem, nevím, jak se jí to podařilo, ale našla kdesi jméno firmy, u které dáváme pro tebe dělat stuhy, a přímo jim zavolala a zrušila objednávku. Řekla jim, že je nová majitelka a že chce změnit barvu na jinou, která by upoutala větší pozornost. Ještě prý si není jistá, jakou barvu budou mít krabice, ale stuhy budou jasně modré s fuchsiově červeným okrajem. Zavolal mi zástupce pro prodej a ptal se, co má dělat. Ozvi se mi prosím co nejdřív. Opravdu potřebuju pomoc.“

Kate ječela do telefonu, ještě když se Dylan vracel k autu. Věděl, že s nikým nemluví, protože držela mobil na délku paže a něco nesouvisle vykřikovala.

„Kate, poslouchej mě...“, začal, ale dál se nedostal.

„Změnila moje stuhy. Věřil bys tomu? Říká všem, že je majitelkou mé firmy. Že půjčka..., ta půjčka..., věděla všechno o půjčce mé matky..., to ten prohnáný účetní, Simmons..., je to určitě jeho žena.“

Zuřila tak, až se třásla, a mluvila velmi rychle, takže Dylan pochopil jen to, že mluví o stuhách a o nějakém podvodníkovi.

„Musíš mě teď poslouchat,“ opakoval důrazněji. „Zapomeň na stuhy...“

„Na své stuhy nezapomenu. Zavolám právníka a budu toho darebáka žalovat. Jak se mohl opovážit..., a ona taky..., měnit moje stuhy? Chce na nich fuchsiovou! Věřil bys takové drzosti?“

Mávala telefonem a chrlila ze sebe výtky. Dylan ho jednou odsunul, pak ho uchopil a položil na přístrojovou desku.

Znovu se snažil upoutat její pozornost. „Kate...”

Nedala se zastavit. „Myslíš, že v tom jede i ten bankovní úředník přes půjčky? Jestli ano, půjde sedět s ním. Jak se opovažují –“

Vzal její tvář do dlaní a přinutil ji, aby na něho pohlédla. „Kate.“ Její jméno sice nevykřikl, ale neměl k tomu daleko. Konečně se zadívala na něho. „Máš mnohem větší problém, než jsou stuhy.“

Pustil ji, napřímil se a čekal, až se Kate uklidní. Slova, která pronesl, ji zbavila vzteku. Najednou byla ze svého výbuchu v rozpacích a začala se omlouvat. „Promiň. Neměla jsem tak křičet..., víš, byla jsem v takovém šoku. Snaží se mi ukrást firmu... Takový slizký...”

Dylan ji rychle zarazil, než se stačila znovu dostat do varu. „Ale ty jim to nedovolíš.“

„Ano, máš pravdu. Nepřipustím to.“

Konečně se uklidnila.

„Už jsi schopná mě poslouchat?“

„Ano, jsem. Co ti řekl Nate?“

„O bratrancích samé špatné zprávy. Bryce se silně zadlužil a všechny dluhy bude mít na krku jeho žena, až umře. Selhávají mu játra a doktoři mu dávají šest měsíců života.“

„To mě nepřekvapuje,“ řekla Kate. „Vypadal na to.“

„Je mu teprve pětatřicet, ale játra mu už zničil alkohol.“

Pak začal mluvit o Ewanovi. Ani tentokrát Kate nepřekvapil, jeho násilnické sklony také poznala. Všimla si jeho vznětlivosti v Andersonově kanceláři. Zdálo se, že Ewan je schopný rozzuřit se při sebemenší provokaci.

„Roger je gambler.“

„Ano,“ přisvědčila Kate. „Na videu Compton říkal, že Roger už prohrál v hazardu čtyři sta tisíc. Jistě přeháněl.“

„Ne, byl naprosto přesný,“ řekl Dylan. „Ani od té doby Roger zjevně nepřestal. Dnes dluží jednomu vyděrači asi sedm set tisíc.“

„Ne,“ zašeptala Kate. „Víš to jistě? Sedm set? To je šílené.“ Potřásla hlavou. „Už se nedivím, že plakal.“

„To nejhorší jsi ještě neslyšela. Roger si vypůjčil peníze od Johnnyho Jackmana. To je opravdový bandita. Má známosti, že bys neuvěřila, a taky hroznou pověst. Peníze je ochotný vymoci jakýmkoliv způsobem.“

„Mluvíš, jako bys Jackmana znal. Je to tak?“

„Nikdy jsem ho neviděl, ale slyšel jsem o něm. Federálové budou rádi, že se do toho zapletl. Už dlouho se ho snaží za něco dostat. Nate je už od toho nemůže držet dál. Potřebuje je. A my taky.“

„Co se stane teď?“

„Budeme tě chránit, abys to přežila.“

„Chci jet domů,“ zašeptala Kate.

Zlobil se na ni, ale chápal ji. „Víš, že domů jet nemůžeš.“

Neprotestovala. „Jak dlouho?“

„To je otázka.“

„Neměla jsem ty peníze brát,“ vyhrkla. „Nechtěla jsem je. Ale když jsem slyšela, jak říkají ty hrozné věci o mé rodině..., především o mamince, chtěla jsem jim to nějak vrátit. A peníze mi připadaly jako nejlepší způsob.“

„Na tom nezáleží. Ten, kdo tě chce zlikvidovat, by nemohl riskovat, že by sis to mohla rozmyslet. V sázce je příliš mnoho.“

„Takže všechno, co se mi stalo, souvisí s těmi penězi?“

„Musíme předpokládat, že ano. Slyšela jsi, co řekl Compton. Závěť změnil už před časem, ale podle data na videu svoji řeč nahrál až před několika týdny. Protože k

oběma výbuchům došlo až poté, co vznikla videonahrávka, otázka zní, kdo o ní věděl.“

„Viděl jsi, že bratři byli šokovaní a uražení a Vanessa vypadala ohromeně.“

„To je pravda. Takže buď je tady někdo, o kom nevíme, nebo je některý z tvých příbuzných zatraceně dobrý herec.“

Dvacátá sedmá kapitola

Kate nechtěla v Savannahu zůstat na noc. Přestože se jí město líbilo, chtěla se odtud co nejrychleji dostat, protože v něm žili její příbuzní.

Dylan ji chápal a souhlasil. Vyjel na severozápad, vyhnul se dálnici a zůstal na malebných vedlejších silničkách. Zdálo se, že si nedělá starosti, kde stráví noc. Také ho nijak nezajímalo, že jim dochází benzin.

„Neměli bychom zůstat bez benzínu kdesi v zapadákově,“ řekla Kate.

„Ne, to bychom neměli,“ souhlasil Dylan. Pohlédl na ni a zeptal se: „Bojíš se toho?“

„Ano, bojím.“

„Dobře, tak zastavíme. Vytáhni prosím z přední přihrádky mapu. Najdi Bucyrus. Podle značky, kterou jsme před chvílí minuli, bychom tam měli mít asi šestnáct kilometrů.“

Ukazatele si nevšimla. Poté co rozložila mapu a podívala se, kudy jet, mu sdělila směr. Malé městečko leželo v údolí a podle údaje na tabuli s nápisem VÍTÁME VÁS V BUCYRUSU mělo 828 obyvatel.

Na hlavní třídě našli restauraci. Parkovací místa se zařezávala do chodníku a Dylan stočil vůz před železářství. Vypnul motor a zeptal se. „Máš hlad? Určitě ano,“ odpověděl sám místo Kate, než stačila cokoli říct. „Já bych jedl jako vlk.“

Vyřídil si dva telefonní hovory, zatímco Kate si natáhla nohy a pokoušela se zbavit nepříjemného pocitu v žaludku. Nebylo to nic hrozného, ale pokaždé, když si vzpomněla na příbuzné, zmocnila se jí nevolnost.

Necítila hlad, dokud nevstoupili do restaurace. Uvítala je vůně čerstvého chleba, skořice a dalších výrazných koření, a než se Kate usadila, hlady umírala.

Majitel si dal záležet na výzdobě svého podniku a zjevně miloval proužky. Na oknech visely žlutobíle pruhované závěsy. Ubrusy byly také žlutobíle a zrovna takové byly i stoličky u baru. Ale do boxů se tento vzor nedostal. Tam trhlíny v modrém vinylovém čalounění zakrývaly pásy izolepy.

„Malebná“ nebo „okouzlující“ by možná bylo přehnané označení, ale restaurace každopádně patřila k útulným lokálům. Na stolech stály keramické solničky a pepřenky ve tvaru různých zvířat. Na stole, který si vybrali Dylan a Kate, měly podobu strakaté černobílé krávy.

Co restauraci chybělo na eleganci, vynahradila na jídle, jež bylo chutné, jako domácí. Oba si objednali garnáty s těstovinami a se salátem. Dylan snědl všechno a ještě polovinu Katiny porce.

V restauraci kromě nich nebyli žádní hosté, zdržovali se tu jen servírka a kuchař, kteří sledovali na obrazovce malého televizoru stojícího na konci barového pultu jakýsi seriál. Dylan se naklonil ke Kate, aby ho nikdo neslyšel, a potichu řekl: „Pověz mi něco o tom podvodníkovi a stuhách.“

Kate svraštila obočí a potřásla hlavou. „Víš jistě o půjčce, kterou si vzala matka a kde mimo jiné ručila mojí firmou.“

„Ano. A co...“

„Zdá se, že účetní, který spravuje finance mé matky, a jeho žena se chystají převzít moji firmu, jen co vyprší splatnost půjčky.“

„A co to má co dělat se stuhami?“ nechápal Dylan.

Kate mu vyličila obsah Haleina vzkazu, a až skončila, Dylan se napřímil v boxu a chvíli mlčel. Zdálo se, že soustředěně přemýšlí, a Kate usoudila, že situaci analyzuje.

„Myslím, že se ještě budeme muset podívat na spoustu věcí,“ řekl nakonec. Vstal, vzal ji za ruce a zvedl ze sedadla. Než vyšli z restaurace, zjistil, kde je nejbližší benzinová pumpa.

Zatímco plnil nádrž, Kate se pokusila zavolat Jordan, ale ozval se jí pouze záznamník. Nechala tedy vzkaz, aby jí zatelefonovala.

Jakmile byli zpátky v autě, Dylan se chvíli díval na mapu a řekl: „Tak dobře, pojedeme.“

„Máš na mysli určitý cíl?“

„Co kdybych tě překvapil?“

„Pokud tam budou mít čisté pokoje, budu ráda.“

„Ne pokoje,“ vysvětloval Dylan. „Jeden pokoj. Zůstaneš se mnou.“

Nic nenamítala. „Budu mít vlastní postel?“

„Pokud budeš chtít.“

Ale co když nevím, co chci? napadlo ji. Co potom? Přemýšlela o své hloupé řeči, co bylo tehdy a co je teď, kterou mu přednesla, a litovala, že jí něco takového vyšlo z úst.

„Jestli chceš ještě někam telefonovat, udělej to hned, protože až vyjedeme z Bucyrusu, nechci, abys někomu ze svého mobilu volala.“

„Proč ne?“

„Protože je lepší být opatrný.“

Nebylo to pořádné vysvětlení. „Měla bych zavolat Kieře a Isabel. Už jsem to odkládala dost dlouho. Snad tam budou mít záznamníky. Jinak budu muset jít do podrobností a to bych teď raději nedělala.“

Kate měla štěstí. Hned se jí ozvala hlasová schránka. Oběma sestrám nechala stejnou zprávu. „Příbuzní jsou příšerní,“ začala. „A mám video, ukáže vám prastrýčka, kterého jsme měli to štěstí nepoznat. Všechno vám vysvětlím

zítra. Ted' spěchám a nebudu dostupná. Pokud se mnou budete chtít mluvit, nechte mi vzkaz.“

„Jako to, že jsi jim neřekla o dědictví?“

Kate pokrčila rameny. „Není to důležité.“ Všimla si, že se usmívá, a zeptala se: „Proč ti to připadá zábavné?“

„Zábavné ne..., jen charakteristické.“

„Jak to myslíš, charakteristické?“

„Pro tebe.“

Najednou dostala strach. „A co Kiera a Isabel? Ty jsou v bezpečí, že? Dědictví už na ně bylo převedeno. A přece...“

„Advokát nás ujistil, že co se týče hlavního dědictví, nejsou v pořadí. Ale o tvých sestrách jsem už říkal Natovi a on se postará o jejich ochranu. Snad si žádná z nich nevšimne, že mají hlídače. Nemusíš se o ně bát. Ano?“

„Ano,“ odpověděla Kate. „Děkuji ti.“

„Jestli chceš ještě někomu zavolat, udělej to teď,“ vyzval ji Dylan.

Kate rychle zatelefonovala Haley a opět ji nezastihla. Nechala jí dlouhý vzkaz, kde vysvětlila, že je stále majitelkou firmy a všechno dá brzy do pořádku. Zároveň ji požádala, aby Simmonsové nic neříkala.

„Prosím tě, ať se nedoví, že jsme spolu mluvily. Chci ji a jejího manžela překvapit. Všechno ti brzo vysvětlím,“ slibovala Kate.

Pak ukončila hovor a znovu se pokusila zavolat Jordan. Nechala jí další zprávu a vypnula mobil.

„Pokoušela jsem se dovolat tvé sestře, a ona se mi neozývá. To nikdy nedělá,“ řekla.

„Nemohla ses s ní vlastně spojit od okamžiku, kdy jsem se ukázal u tvých dveří, že?“

„Ted' když o tom přemýšlím, tak ano, máš pravdu.“

„Zřejmě ti jenom dává čas, aby ses uklidnila. Jsem si jistý, že si myslíš, že se na ni zlobíš za to, že se ti plete do života.“

„Tím, že tě ke mně poslala?“

„Ano.“

„Přiznávám, že mě to chvíli zlobilo. Nelíbilo se mi, že by mě měl zachraňovat nějaký muž, a připadalo mi trochu neomalené, že Jordan, která je velmi emancipovaná, posílá bratra, aby se o mě staral. Já vím – poslala tě, protože jsi detektiv, který ví, jak si při takových problémech počínat, ale stejně jí chci říct, co si o tom myslím. Tím, že tě přiměla přijet...“

„Jordan by mě nemohla přimět k ničemu, co bych sám nechtěl.“

Ha. Samozřejmě že by mohla, ale Kate se nechystala říkat mu o svém přesvědčení nahlas. Jordan, stejně jako její sestra Sydney, byla schopná přimět své bratry udělat všechno, co si zámerala.

Když nezabíraly prosby, zkusila výčitky svědomí. Perfektně ovládala také jiné metody, ale výčitky svědomí vždycky zabíraly nejlépe.

Kate byla vděčná, že je Dylan u ní. Ach, věděla, že Nate a další detektivové v Charlestonu jsou také zdatní, ale s Dylanem... se cítila klidná a bezpečná. Jednalo se také o důvěru. V tomto případě byla absolutní.

Vtom zazvonil Dylanův mobil. Sotva zahlédl, kdo volá, usmál se. Jistě po něm touží některá z jeho dívek. To je logický závěr. Vždyť se culí jako pitomeček.

Kate nemohla uvěřit, jak ji to podráždilo. Co je jí vlastně do jeho milostných záležitostí?

Asi mnohem víc, než bych si přála, přiznala si.

„Ahoj, zlato. Co se děje?“ řekl do telefonu.

Zlato? Říkají zlato? Kate měla chuť vytrhnout mu telefon z ruky a vyhodit ho oknem ven. Napadlo ji, jak by se to asi zlatíčku líbilo.

Zkřížila ruce a předstírala, že neposlouchá, přitom vyhlížela bočním oknem. Většinou mluvila dívka, Dylan ji jen tu a tam přerušil slovíčkem povzbuzení nebo chvály.

„To rád slyším..., takže myslíš..., ano, jistěže mi můžeš kdykoliv zavolat..., ne, ne, děláš to skvěle. Brzo si promluvíme. Ted' dávej pozor...“

Kate se z toho všeho chtělo zvracet. Kolik žen takhle balamutil, kolik takových zoufale čekalo, až jim zavolá? *Brzo si promluvíme?* Kolikrát něco takového slíbil? Dodržel to někdy? Zavolal? Zřejmě ne. Byl to jenom telefonát na rozloučenou.

Přece jen si však všimla, že Dylan nepoužívá svůj okouzlující hlas, ten nádherný, smyslný tón, který ji zbavoval veškerých zábran. A podobně jistě působil i na hromadu jiných žen...

Panebože, vždyť já příšerně žárlím, pomyslela si.

„Kate?“

„Ano?“ vyrazila ostře. „Zdraví tě Isabel.“

„Cože?“ Kdyby neseděla, určitě by se jí podlomila kolena. „Co je...s Isabel?“

„Mám tě pozdravovat. Co je s tebou? Proč jsi tak nervózní?“

Kdyby jenom věděl! „Nic mi není.“

„Jsi celá červená.“

„Cože?“

„Řekl jsem, že jsi zčervenala.“

„Proč ti volala Isabel?“

„Má moje telefonní číslo,“ řekl. „A chtěla mi říct, že vyměnila zámek u dveří.“ Usmál se a dodal: „Řekla, že zámek nefungoval, tak zašla do železářství, koupila všechno,

co potřebovala, a ohromila svou spolubydlící tím, že všechno udělala sama.“

„Aha. Já jsem myslela...“

„Copak? Co sis myslela?“

Nehodlala mu nic vysvětlovat. „Proč nezavolala mně? Vždyť jsem jí před chvilkou nechala zprávu o našich příbuzných. Zmínila se o tom?“

„Ano, zmínila. Chtěla, abych ti řekl, že ji mrzí, že nebyli příjemnější.“

Kate se zasmála. „Příjemnější? Ano, přesně tak Isabel mluví. Zřejmě si myslí, že by byli vlídnější, kdybych jim nabídla něco k pití.“

„Nepodceňuj ji, Kate. V té blondáté hlavičce je chytrý mozek. Něco ti řeknu. Podaří se jí zlomit spoustu srdcí.“

„Bojím se o ni,“ přiznala Kate. „Je moc důvěřivá.“

„Chtěla bys, aby byla cyničtější?“

„Tak jako já?“

„Ty nejsi cynická. Ty se jenom bojíš.“

„Čeho se bojím?“

„Mě.“

„Ha!“ No jo, to byla inteligentní, promyšlená odpověď. „Proč jsi mi neřekl, že volá Isabel?“

Dylan se zazubil. „Protože jsem nechtěl.“

„A proč jsi nechtěl?“

„Ohromně jsem se bavil, když jsem viděl, jak jsi našťvaná.“ Copak bylo tak snadné číst v její tváři? Kate udělala chybu, že se pokusila neobratně blufovat. „Proč bych měla být našťvaná?“

„Myslela sis, že mluvím s nějakou svou přítelkyní.“ Uvědomila si, že udělala chybu, když předstírala lhostejnost. Lepší bude mlčet.

„Ty to nepopíráš?“

„Věřil bys mi, kdybych to popřela?“

„Ani nápad.“

„Tak to nebudu popírat.“

Rozhodla se, že ho bude ignorovat, dívala se z okna a snažila se soustředit na krásy krajiny. Asfaltová silnice, po níž ujížděli, se vinula krajinou hýřící nádhernými barvami. Minuli starý opuštěný stánek s ovocem a za pár minut se před nimi objevilo jezero s temnou vodou.

„Víš, co mi připadá moc zajímavé?“ zeptal se Dylan.
„Trváš na tom, že naše společná noc v Bostonu byla chyba.“

„To je pravda, byla to chyba. A už se nemůže opakovat. Byla to mimořádná shoda okolností, ale teď, když je všechno zas normální...“

„Tohle ti připadá normální?“

Musela počkat, až se přestane smát, než mohla pokračovat. „Zřejmě ti zas budu muset vysvětlit své jednání.“

Dylan zabručel. „Ale nebudeš mi dělat přednášku na téma Co bylo, bylo, a teď je všechno jinak, že ne?“

Začínala mít vztek. „Je to třeba?“

„Zdálo se, že ses přitom bavila,“ odpověděl. A než stačila něco říct, dodal: „Co mi na tom připadá zajímavé, je to, že nechceš, abych se tě dotýkal, ale když sis myslela, že mluvím s nějakou dívkou u nás doma, pořádně ses naštvála. V tom je rozpor, nemyslíš?“

Musí se přestat cítit zahnaná do kouta. „Ty rád flirtuješ,“ řekla. „Ale to nevádí. Stejně jako já dobře víš, že vztah se mnou by byl katastrofální. Vždyť nakonec odjedeš domů, a cítil by ses hrozně, žes mi ublížil, kdybys to skončil ty, a já bych cítila, že ti ubližuju, kdybych to ukončila já, a to za to prostě nestojí.“

„Tentokrát ses zapomněla zmínit o Jordan.“

Nejistě řekla: „Cože? Jak to myslíš, tentokrát?“

„Minule, když jsi mi řekla, že vztah s tebou by byl katastrofa, uvedla jsi jako nejpádňější důvod své kamarádství s Jordan.“

„Já už jsem ti to všechno říkala?“

„V podstatě ano.“

To jí vzalo řeč. „Takže se už nemusím opakovat, že? Vážím si Jordanina přátelství..., i to už jsem říkala?“

„Jistě. Taky jsi mi říkala, že nechceš, aby to bylo trapné.“

Mluvil trochu blahosklonným tónem. „Takže jsi o mých slovech přemýšlel a chápeš.“

„Ano,“ řekl. „A souhlasím. Příliš se angažovat není dobrý nápad.“

Věděla, že by měla být ráda, že s ní souhlasí, a v podstatě byla, ale proč musel souhlasit tak rychle?

Nechovala se logicky. Bohužel nevěděla, co s tím.

Vyčerpání a stres. Ano, to jsou naprosto logické důvody pro to, že si tak odporuje.

„Mám na to právo.“

„Prosím?“

Neuvěřitelné! Je v horším stavu, než si myslila. Teď dokonce uvažuje nahlas.

„Jsem ve stresu a mám plné právo být ve stresu, a víš proč?“ Pokračovala, než mohl něco říct. „Kdosi se mě pokouší zabít.“

„Katie...“

„Jsem unavená,“ řekla. „Od té doby, co jsem se vrátila z Bostonu, se cítím jako boxovací pytel. Myslím, že je načase, abych začala rány vracet.“

Dylan souhlasně přikývl. „To rád slyším. Jen bys měla vědět komu.“

„A, napadá mě pár lidí.“

Pár minut ujížděli mlčky a pak se Kate zeptala: „Proč nemám používat svůj mobil?“

„Jsem možná přehnaně opatrný, ale když jsem se dověděl, že by s tím mohl mít něco společného Jackman, a zřejmě opravdu má, nechtěl jsem nic riskovat. Každý mobil je snadné vysledovat a hovory se stejně jako u klasických telefonů dají odposlouchávat, pokud máš potřebné vybavení.“

„Říkal jsi, že Jackman je lichvář. Je schopný vydírat lidi bez jakéhokoliv ohledu?“

„Je mnohem nebezpečnější než obyčejný lichvář, a jestli nevydírá lidi sám, má spolehlivé pomocníky, kteří udělají cokoli.“

Ten člověk musí být netvor. V zádech ji zamrazilo. „Řekl jsi někomu, kde zůstaneme na noc?“

„Ne, vůbec nikomu. Myslel jsem, že zajedeme do Charlestonu. Najdu tam nějaký hotel, možná na předměstí.“

„Čím blíže budeme Silver Springs, tím větší radost budu mít.“

„Budeme si muset promyslet, co uděláme zítra. Do Savannahu se vrátit nemůžeme.“

„Ne, nemůžeme,“ souhlasila Kate. „Ale než podepíšu ty papíry...“

Dvacátá osmá kapitola

V hotelu bylo plno, ale Dylanovi se nakonec podařilo zajistit krásný pokoj – a všechno bez identifikace, jak si Kate všimla. Čekala na druhé straně halý a sledovala mistra při práci. Recepční byla mladá žena a Dylan si hrál na pana Charismatického. Netrvalo mu ani pět minut, a už se červenala a podávala mu klíč. Kate si pomyslela, že mu možná dala i své telefonní číslo.

Pokoj byl krásně zařízený a prostorný a poskytoval úchvatný výhled na oceán. Stály v něm dvě obrovské postele, které pokojské už rozesílaly na noc.

Sotva se vzdálil nosič zavazadel, zeptala se Kate Dylana: „Co jsi té recepční slíbil, že ti dala tak nádherný pokoj?“

„Nemůžu prozradit obchodní tajemství,“ odpověděl jí. Pak si rozeplnul tašku a oblečení pověsil do veliké skříně.

Kate se ušklíbla. „Ty si prostě nemůžeš pomoci, že?“

Myslela si, že ji neslyšel. Zamířil do koupelny, na mramorovou polici položil toaletní soupravu a zavolal: „Tenhle pokoj je ohromně velký. S čím si nemůžu pomoci?“

Takže ji slyšel. „Je ti to vrozené. Myslím, že ses s tím... nadáním už narodil. Teď když o tom přemýšlím, mají je všichni Buchananové. Musí je mít v genech,“ dodala a uvažovala o té možnosti.

Dylan stál ve dveřích a pozoroval ji. „Mám talent na spoustu věcí, Papričko.“

„Ano, máš.“

„A s kterým jsem se narodil?“

Už litovala, že se to takového tématu pustila, protože teď jí nedá pokoj. „Tygr se nezbaví svých pruhů a ty zas nemůžeš

existovat bez flirtování. Nic na tom není," dodala rychle. „Vzbuzuješ v každé ženě, kterou potkáš, pocit, že je výjimečná. Je to dar.“

„Dar, myslíš?“

Nemohla říct, jestli ho její postřeh potěšil, nebo rozzlobil. „Ano, to je pravda. Kterou postel chceš?“ zeptala se ve snaze změnit téma.

„Tu u dveří. Mluvíš, jako by se ti ten dar líbil.“

Líbil. To zrovna ne.

„Chápu ho," řekla. „A nevadí mi.“

„Takže kdybych na tebe chtěl zapůsobit nebo oslnit tě nebo s tebou flirtovat nebo co všechno myslíš, že dělám..."

„Vůbec by se mě to nedotklo. Jsem imunní, Dylan.“

No ne, s ní je ale legrace! „To je dobré vědět," prohodil.

V zoufalé touze přejít na jiné téma Kate vytáhla taštičku s toaletními potřebami, pyžamo a župan. „Ráda bych se osprchovala a šla spát.“

„Žádný problém," řekl.

Pohlédla na budík na nočním stolku a zděsila se, jak je pozdě. Jejich zastávka na večeri musela trvat déle, než si myslela.

Procházela kolem něho a poznamenala: „Byl to dlouhý den.“ Zdálo se jí, že něco odpověděl, a otočila se. „Prosím?“

„Jo, jasně.“

Naklopila hlavu. „Co..."

Udělal rychlý pohyb. Objal ji kolem krku a jeho ústa dopadla na její.

Ani ji nenapadlo, že by ho odstrčila nebo že by ustoupila. Ale možná mu vydechla do úst. Když ji začal laskat jazykem, ucítila rozechvělé vzrušení šířící se do celého těla.

Chtěla ho obejmout kolem krku, ale vtom Dylan ustoupil. Srdce jí bušilo a nemohla popadnout dech, ale on se tvářil

nevzrušeně. Natáhl ruku někam za ni a otevřel dveře koupelny. Kate stála jako přibitá.

„Proč jsi to udělal?“

„Myslíš, proč jsem tě políbil?“

„Ano.“

„Tys mě o to nepožádala?“ V jeho očích jiskřilo šibalství.

„Ovšemže ne.“

Lehce do ní strčil, aby ji přiměl k pohybu. „Přísahal bych, že ano. Asi jsem se spletl.“

Když odcházel, postřehla, že se zatvářil pobaveně.

Zavřela dveře, zamkla se a toaletní potřeby prudce postavila na polici. Byla tu dvě umývadla. Vybrala si bližší ke stěně, a když vytahovala zubní kartáček a ostatní drobnosti, snažila se na polibek nemyslet.

Zadívala se na sebe do zrcadla a trhla sebou. Vypadala příšerně. Vlasy jí zplihle rámovaly obličej a kruhy pod očima ještě ztmavly. A on ji v tomhle stavu políbil. Jsou dvě možnosti, pomyslela si. Buď má Dylan velmi nízká měřítka, nebo balí každou ženu bez ohledu na to, jak vypadá.

Po horké sprše se začala cítit zas jako člověk. Neuvědomovala si, v jakém napětí byla, ani kolik svalů v zátylku a v ramenou ji bolelo, dokud je horká voda neuvolnila.

Dělala si starost o Dylanovo rameno. Nějaký čas se neléčil. Tuhnou mu svaly? Bolí ho to? Kdyby nebyl tak citlivý a nedůtklivý při dotazech na své zranění, zeptala by se ho na to.

Umyla si vlasy a vysušila je, vyčistila si zuby a ošetřila obličej krémem. Pak uklidila koupelnu. Věděla, jak Dylan nesnáší nepořádek. Měl rád všechno srovnané na svém místě. Když skončila, ještě jednou se na sebe podívala do zrcadla a otevřela dveře.

„Můžeš jít.“

Vrhl na ni kritický pohled, když se k ní blížil. Pak se jí zadíval na nohy.

Polkla. Proč se cítí tak nervózní? Koneckonců, vždyť s ním spala. Viděl ji nahou a ona viděla jeho.

Nemysli na to. Prostě se zavrtej do postele, přetáhni peřinu přes hlavu a schovej se jako pštros.

Těsně před ní se Dylan zastavil. Jeho ruce jí sevřely boky a přitáhly si ji blíž k sobě. Sklonil se k ní a Kate si myslela, že ji znovu políbí. To nemůžu dovolit, neměla bych to dovolit, pomyslela si, když k němu nedočkavě natočila tvář.

„Dylane, nemyslím, že...“

„Co nemyslíš? Snažím se prohlédnout si zblízka ty podlitiny. Ta na čele už začíná blednout.“

Pustil ji a o kousek ustoupil. Cítila se jako husa. „Už je to lepší,“ zakoktala.

„Ještě něco,“ řekl, jakmile se snažila projít kolem něho.

„Ano?“

Zvedla hlavu, právě když jí jeho ruka přejela po tváři. A pak ji políbil. Byl to jen rychlý dotek jeho úst, a přesto jí nesmírně elektrizoval.

Přála si víc.

Přinutila se odstoupit. „Co se týče toho polibku...“

„Nelíbilo se ti to?“ Nedal jí čas na odpověď. „Jo,“ pokračoval, „ani mně se to nelíbilo.“

Než si mohla rozmyslet, co udělá na obranu, objal ji, zvedl jí hlavu a znovu ji políbil. Tentokrát to myslel vážně. Jeho ústa byla otevřená a horká. Jak by mohla zůstat chladná? Cítila se, jako by pod jeho dotekem roztávala, a byl to nádherný pocit.

Dylan polibek prudce ukončil a pustil ji. Málem se zapotácela, ale on ji zachytil a usmál se. „Teď to bylo mnohem lepší.“

Jeden polibek, a byla z něho celá pryč. „Nechápu, jak to děláš,“ zašeptala ochraptěle.

„To je jednoduché. Skloním se, přitisknu ústa na tvoje a jazykem...“

„Proboha. Na to se tě neptám. Myslím tím, že nechápu, jak snadno ve mně vyvoláš...“

Přiměl ji vyslovit pointu. „Chceš víc?“

„Zmatek.“ Málem to slovo vykřikla. „Vyvoláváš ve mně zmatek.“

„Jsem rád, že to vím.“

Tentokrát ho sledovala, jak vchází do koupelny a zavírá dveře. Pokusila se zamračit, předstírat, že se zlobí. Pud sebezáchovy. To je ono, pomyslela si. Kdyby se mohla skrýt za hněv, nemusela by čelit pravdě.

Bezděčně se usmála a najednou se jí roztřásla kolena. Posadila se na postel a opřela se o polštáře. Je zvláštní, jaké myšlenky člověku přicházejí do hlavy, když se jim nebrání. Představila si Dylana, jak poučuje Isabel. Jednal s ní tak starostlivě.

Ale i k ní byl starostlivý. Vzpomněla si, jak ji držel v náručí, když mu plakala na rameni..., jak se jí dotýkal.

Dylan měl v sobě mnohem víc, než co poznala při vzájemném škádlení během televizních fotbalových přenosů v Nathan's Bay. Byl silný, a přece se uměl chovat velmi něžně. Byl rozhodný, ale přesto si udělal čas na to, aby ji poslouchal. Byl laskavý a chytrý a sexy...

„Ne,“ zaúpěla. Jsem do něho zamilovaná, uvědomila si.

Pravda ji omráčila. Kdy se ta hrozná věc přihodila? Snažila se přijít na rozhodující okamžik, ale nedařilo se jí to. Měla pocit, že by potřebovala léta terapie, než na to přijde.

Ze všech mužů na světě, do nichž by se mohla zamilovat, si vybere zrovna toho, který pomiluje a opustí. Znovu

zaúpěla. Když se to tak vezme, napadlo ji, že ten fakt bere docela klidně. Neběhá po chodbách ani si nerve vlasy.

Samozřejmě ani neskáče radostí. Proč by taky měla? Vždyť kvůli němu ztratila zdravý rozum.

Vytáhla telefon, aby zavolala Jordan. Byla to automatická reakce, protože si chtěla promluvit s nejlepší kamarádkou a vylít si srdce. Pak si vzpomněla, že nemá nikomu telefonovat, a uvědomila si také to, že by se na Jordan neměla obracet, protože Dylan je její bratr. Nebylo by správné naříkat a svěřovat se jí.

Bude muset trpět sama. Otočila se na břicho a hlavu zavrtala do polštářů: myslela si, že jestli se rozpláče, polštář ten zvuk pohltí.

„Kate, chceš se udusit?“

To není špatný nápad. Rozesmála se a posadila se. „Vždycky si dávám polštář přes hlavu, když přemýšlím.“

Dylan měl na sobě bederní khaki šortky. Zapnul si u nich zip, ale ne knoflíky. Jeho břicho bylo ploché a pevné. Nenamáhal se obléknout si tričko. Byl sexy, o tom nepochybovala. Nechtěla mu pohlédnout do očí, bála se, že by poznal, jak na ni zapůsobil.

Zvedla z nočního stolku poznámkový blok a pero. „Půjdu sepsat seznam lidí, o kterých si myslím, že by mě rádi zabili.“

Dylan se natáhl na postel, natřásl polštáře a ruce založil za hlavou. „Nebylo by lepší napsat seznam lidí, kteří tě nechtějí zabít?“

„To není k smíchu,“ namítla Kate. „Lidem se líbí výrobky mé firmy. Opravdu,“ ujišťovala ho, protože se jí zdálo, že se tváří skepticky.

„Mně se zas líbíš ty.“

Neměla náladu na podobné žerty. Jediné rozumné řešení této situace bude ignorovat ho. Kate začala sepisovat jména a za chvíli měla plné dvě stránky a začínala třetí. Najednou

se zarazila. Uvědomila si, co dělá a proč. Pravda, zápisník byl malý, ale dvě a půl strany? Proboha!

„Co se děje, Kate?“

„Jenom mi došlo..., co vlastně dělám. Kdyby mi někdo před měsícem řekl, že budu dávat dohromady takovýhle seznam, nevěřila bych mu. Dobrotivé nebe, Dylan,“ vykřikla, „Jen se na ta jména podívej.“

Otočil se na bok a zadíval se na ni. „Nebudeš teď panikařit, že ne? Jsi v bezpečí. Tady jsi v bezpečí. Uvědom si to.“

Obrátila oči v sloup. „Já nepanikařím, tak na mě nemluv tím tónem, jakým lékaři uklidňují blázna, než mu nasadí svěrací kazajku. Na okamžik mě to všechno omráčilo, to je vše. Dva šoky za jeden večer...“

„Jak to myslíš, dva?“

Ten má ale postřeh! Zjištění, že ho miluje, byl pro ni větší šok než dlouhý seznam podezřelých. „Kate?“

„Ten druhý s tím souvisí,“ lhal. Otáčela pero v prstech a přitom se znovu soustředila na seznam. „Neusnu, dokud nevyškrtnu alespoň jedno jméno. Abych byla klidnější,“ vysvětlovala, než se mohl zeptat potřetí. „Můžeš mi pomoci.“

Dylan už zase ležel na zádech a hleděl na strop. Zdálo se, že skoro spí.

Myslela si, že ji neposlouchal, dokud neřekl: „Myslím, že bys mohla vyškrtnout tu umělkyni, Oregano.“

„Cinamon,“ opravila ho. „Jmenuje se Cinamon. Vsadím se, že bude celá bez sebe, až se doví, že výbuch neměl zabít ji. Měla z popularity ohromný prospěch.“ Povzddechla si a dodala: „Ale já jsem ji do svého seznamu nenapsala, takže ji nemůžu vyškrtnout.“ Pak začala číst jména, která napsala. Byli tam všichni bratři MacKennové, a dokonce i Anderson a jeho tajemník. Na jeho jméno si nemohla vzpomenout. „Terrance,“ napověděl jí Dylan.

„Vlastně si nemyslím, že je v tom Anderson nebo Terrance nebo Vanessa MacKennová, ale napsala jsem je do seznamu, protože byli v kanceláři, když se přehrávalo video. Taký jsem na seznam napsala Carla, ale jeho můžu jistě škrtnout, že?“

„Ne, nemůžeš. Je vinen, dokud svoji nevinu neprokáže.“

„Tak to přece není. Je to úplně naopak.“

„Není, pokud jde o tvůj život. Nějak se do toho zapletl,“ dodal Dylan. „Jenom ještě nevím jak.“

Zastrčila si pramen vlasů za ucho a ještě chvíli seznam studovala. Nechápala, jak mohla zapomenout na Jackmana. Napsala jeho jméno a chtěla odložit pero, ale vtom Dylan dodal: „A jeho společníci.“

Byla čím dál zoufalejší. „Chci napsat jméno a pak ho zas chci škrtnout, chápeš to? Co Reece? Měla bych ho taky připsat?“

Její hlas začal dostávat hysterický nádech. Věděla, že se musí uklidnit, než se hysterie projeví naplno. Jenom nevěděla jak.

„Proč jsi tak klidný?“ zeptala se.

„Čekání je vždycky těžké. Mám dobré lidi, kteří pro mě sbírají informace. Musím být trpělivý, a ty taky.“

„To se snadno řekne,“ namítla Kate. „Mrzí tě, že ses do toho zapletl?“

„Ne.“

Odpověď zněla stroze, skoro hněvivě. Kate napadlo, jestli se neurazil.

„Co manželka toho darebáka, která ti sebrala stuhý? Cítila by ses líp, kdybys ji napsala na seznam a pak vyškrtnla?“ zeptal se Dylan.

„Nevzala mi mé stuhý. Ona a její manžel se pokoušejí vzít mi firmu.“

„Ale ty máš plán, jak jim v tom zabránit, ne?“

Podařilo se jí znovu se usmát. „Ano, mám. A až s nimi budu hotová, ujišťuji tě, že pak mě budou chtít zabít.“

Zasmál se; mluvila tak škodolibě. „Šikovná holka.“

Odhodila blok a pero na stůl a zhasla lampičku. Pokoj se propadl do měsíčního světla, které pronikalo záclonami.

„Dobrou noc,“ zašeptala.

Neodpověděl. Že by už spal? Nebo to předstírá, aby přestala mluvit a dala mu pokoj?

Věděla, že si ani trochu neodpočine. Jediné, na co dokázala myslet, byl Dylan. Chtěla se s ním milovat a na okamžik se snažila předstírat, že jen chce, aby ji držel v náručí, ale klamala samu sebe a věděla to. Chtěla všechno. Chtěla cítit, jak se v ní pohybuje, dotýkat se každého kousku jeho těla. Myslela na jeho ústa, jeho horká, smyslná ústa, a na to, co s nimi uměl...

„Kate?“

Málem vyskočila z postele. „Ano?“

„Co se děje?“

„Nic se neděje.“

„Zdálo se mi, že jsi zasténala.“

„Aha. Možná. Nemůžu usnout.“

„Právě jsi zhasla. Nemyslíš, že bys mohla počkat pár minut, než dojdeš k názoru, že nemůžeš spát? Je něco, s čím bych ti mohl pomoci?“

Kdyby tak věděl! „Jako co?“

„To mi budeš muset říct.“

Byla si jistá, že slyší v jeho hlase smích. Ví, co s ní dělá jeho blízkost?

Moment. A co on? Působí na něho její blízkost stejně? On je přece sexuální maniak, ne ona..., až donedávna nebyla, nebo spíš dokud se s ním nevyspala. Zahrává si s ní?

„Ne. Nenapadá mě nic, s čím bys mi mohl pomoci.“

Čekala na reakci a byla zklamaná, když se nedočkala. Uplynulo několik dlouhých minut ticha. Neslyšela ho ani dýchat.

A pak dlouze povzdechl: „Katie?“

„Ano, Dylan?“

„Mám jít k tobě já, nebo ty půjdeš ke mně?“

Dvacátá devátá kapitola

Ráno přišlo až příliš brzy, a když se Kate probudila, nelitovala ničeho. Po společné noci se možná před ním trochu styděla, nebo, když pomyslela na všechno, co dělal on jí a ona jemu, připadalo jí těžké pohlédnout mu do očí. Ale lítost? Ne, žádnou lítost necítila.

Byla ráda, že se probudila dříve než on. Dylan spal na břiše a jednu ruku měl spuštěnou z postele. Polštáře i prostěradla a pokrývky se povalovaly po zemi. Byla to bouřlivá noc, to ano. A nádherná.

Kate si začala dělat starosti teprve ve sprše. Řekla v jednom z těch vášnivých okamžiků, kdy ji zbavoval rozumu, něco, co neměla? Přiznala, že ho miluje? Proboha, to snad ne, nebo ano? Nepamatovala si. Modlila se, aby to neudělala. Ale jestli ano..., co potom? Měla by předstírat, že ne?

Nenapadlo ji nic lepšího, a tak se rozhodla pro jistotu nic nepřiznávat. Senátoři to přece dělají pořád, a dokonce pod přísahou. Předstírají, že si nic nepamatují,... at' se jedná o cokoliv. A jestli je lež dost dobrá pro kongresmana, přísámbůh, bude dobrá i pro ni.

Tak dobře, konečně se to stalo. Dylan ji úplně připravil o rozum. Ale jestli o něm nepřestane přemýšlet, nevyjde snad nikdy ze sprchy. Je toho tolik, co dnes musí udělat. Slíbila Andersonovi, že si prostuduje jeho zprávy. Domnívala se, že si přeje, aby pochopila, jak strýček nashromáždil majetek. A jeho poradci a účetní budou po ruce, aby mohli odpovédět na její otázky. Nemám jinou možnost, usoudila. Budu se tím muset prokousat.

Ale jsou tu také otcovy fotografie. Včera večer byla příliš unavená, než aby si je prohlédla.

Kate se rychle oblékla. Sbalila si do tašky make-up a zubní kartáček a otevřela dveře.

Dylan právě vstával z postele. Ale zdálo se, že se ještě úplně neprobudil. Vlasy měl rozcuchané a byl nahý. Když vykročil k ní, sevřel se jí žaludek.

„Dobré ráno,“ řekla vesele.

Místo odpovědi něco zamručel. Zjevně nepatří k ranním ptáčatům, usoudila Kate.

Prošel kolem ní, chytil ji za ruku, a než se vzpamatovala, políbil ji. Zatoužila obejmout ho a opřít se o něho. Jeho tělo bylo tak teplé a...

Odtáhla se. V duchu se vrátila ke svým trampotám. „Musím toho moc přechíst a ty by ses měl probrat.“

Ani by ji nemusel příliš svádět, a vrátila by se s ním do postele. Raději rychle zamířila ke stolu a popadla složku a obálku s fotografiemi. Zaslechla, jak se zavřely dveře koupelny, a ulevilo se jí. Už nehrozí, že na ní pozná chlípné myšlenky, a doufala, že až vyjde z koupelny, bude oblečený.

Vrátila se k posteli, shodila boty a posadila se zády k jejímu čelu. Otevřela svazek a dala se do čtení... a velmi brzy se jí z něho udělalo zle. Ten hrozný stařec dokládal každý zisk vychloubačnými poznámkami na okraji. Poté, co Kate pozorně přečetla patnáct stran, pochopila jeho systém, takže zbytek jen přelétla očima.

Získal své jmění skupováním firem, následujícím rozdělením a dalším prodejem.

Když ji Anderson řekl, že Compton byl rafinovaný byznysmen a že systematicky budoval své portfolio tím, že kupoval a prodával reality, Kate by o tom zřejmě příliš nepřemýšlela a pochybovala, že by ji to naplnilo odporem. Spousta chytrých, ctižádostivých mužů a žen zbohatla

takovým obchodováním a Kate by mohla předpokládat, že Compton spadá do této kategorie. Ale když viděla černé na bílém, co udělal a jak to udělal, bylo to něco jiného. Uchyloval se k podvodům a falešným slibům, byl ochoten ke všemu, aby získal, co chtěl. Každopádně neměl žádné skrupule. Životy lidí, sny, které za ta léta zničil, pozice a zajištění věrných zaměstnanců, které vyhazoval, to všechno pro něho nic neznamenalo, nezajímaly ho ani rodiny těch, kdo byli závislí na příjmu firem, jež zavřel. Nic humánního mu nebylo blízké a soucit neměl v povaze.

Jediné, o co se Compton MacKenna kdy staral, byly peníze a jak jich vydělat co nejvíc.

To, co dělal, nebylo trestné. Ale bylo to nemorální. Odešel na věčnost s pýchou na svoje úspěchy. Napsal snad svoji poslední vůli oslavující to, čeho dosáhl, aby na ni zapůsobil?

Panebože, zdálo se jí, že by mu to bylo podobné.

Když si přečetla jeho finanční zprávy, potvrdila si správnost svého původního rozhodnutí. Nemohla by a nechtěla by utratit jediný dolar z jeho peněz pro sebe, pro svoji rodinu nebo pro svoji firmu.

Compton MacKenna byl sobecký, krutý člověk. Není přece jako on a teď mu to dokáže. To, co se rozhodne udělat s jeho penězi, musí být dokonalé, a až bude hotová, doufala, že se Compton obrátí v hrobě. Odsunula svazek stranou, sáhla po obálce a otevřela ji. Hned dostala lepší náladu. Bylo tam deset černobílých fotografií.

Její otec byl hezký chlapec. Ve školní uniformě vypadal švihácky. Každopádně byl privilegované dítě, pomyslela si, když si prohlížela fotku, na níž ve sportovním oděvu pyšně stál před jakýmsi koněm. Na dalším snímku měl asi čtyři nebo pět let, seděl na trávniku a usmíval se do fotoaparátu. Za

ním bylo vidět dům – ne, ta budova se spíš podobala zámku. Je možné, že tam bydlel?

Nenašla tu fotky, na nichž by ho mohla vidět s rodiči nebo jinými příbuznými. Napadlo ji, že je to zvláštní, a přemítala, jestli by se někde nenašly ještě další. Umínala si, že se na to musí zeptat Andersona.

Právě strkala poslední snímek zpátky do obálky, když se objevil Dylan.

„Jsi hotová?“ zeptal se.

„Skoro.“

Zastrčila svazek i obálku do cestovní tašky.

Dylan složil prostěradlo a urovňal je zpátky na postel spolu s polštáři, které už předtím zvedl ze země. Všiml si, co udělala, a zeptal se: „Nechceš odnést složku do auta, aby sis ji mohla prohlédnout?“

„Už jsem si ji prohlédla.“

„Ohromila tě. Napadlo mě, že ten, kdo ji dal dohromady, toho chtěl dosáhnout.“

„Nepodařilo se mu to.“

Kate zkontrolovala koupelnu a toaletu, aby se ujistila, že nic nezapomněla, ale Dylan tam už uklidil. Dokonce i vlhké ručníky v koupelně byly poskládané a ležely na toaletním stolku. Na snídani se zastavili v hotelové restauraci, ale ani jeden z nich neměl hlad. Sotva byli zpátky v autě, Dylan se znovu podíval do mapy, aby se cestou do Silver Springs mohl vyhnout dálnicím.

„Měla bych zavolat Andersonovi,“ řekla Kate. „Nechci, aby schůzku se mnou připravil na tři hodiny.“

„Ale možná by bylo dobré, aby ses s ním v tu dobu setkala,“ řekl Dylan. „Všechno bude záležet na tom, jak se nám teď bude dařit.“

„Musíme se vrátit do Savannahu? Nebude to nebezpečné? To je hrozná představa. Varuju tě. Jestli vejdemo do té

kanceláře a já někde v blízkosti uvidím koš s květinami, nebudu odpovědná za to, co udělám. A udělám něco strašného. To prostě vím. Nevím přesně, co to bude, ale ujišťuju tě, že nesnesu, aby v mé blízkosti znovu došlo k výbuchu, a nedovolím, aby se ti něco stalo. My se tam prostě nemůžeme vrátit. Už jsem se rozhodla.“

Dylan se během jejího vášnivého projevu pokusil skočit jí do řeči, ale Kate mluvila dál a dál a nedala se zastavit. Když se konečně musela nadechnout, řekl: „Ještě nevíme, jestli se budeme muset vrátit do Andersonovy kanceláře. Možná že by nám mohl papíry přinést.“

„Ach jo...“

„Ach jo? Co tím chceš říct?“

„Možná jsem to přehnala...“

„Možná?“

Natáhla se na zadní sedadlo pro kufřík. „Kdyby ses o tom zmínil dříve, asi bych se tak nerozčilila.“ Našla dokumenty, které hledala, a vytáhla je.

„Co je to?“ zeptal se Dylan.

„Papíry o půjčce, kterou podepsala moje matka. Chci si je znovu pročíst. Ta druhá složka je z jedné nemocnice. V posledním roce života tam strávila víc času než doma.“

Kate trvalo dalších dvacet minut, než přečetla každý list, každý účet a každý předpis a nakonec pochopila. Oči se jí zalily slzami. To malé pojištění, co matka měla, zdaleka nestačilo, a tak v zoufalství podepsala všechno, aby dcerám nenechala své dluhy. Účty z nemocnice dosahovaly astronomické výše. Jaký strach musela mít, ale mlčela, nikomu nic neřekla a držela bolest i obavy v sobě.

Po Katině tváři se kutálely slzy. Odvrátila se, aby si jich Dylan nevšiml. V kabelce našla papírový kapesníček a rychle si je otřela.

„Kate, nechceš mi říct, co se děje?“

„Potřebuju něco vědět,“ řekla. „A rychle.“

„Tak dobře.“

„Myslíš, že Anderson je morální? Jestli má být mým advokátem, potřebuju vědět, že má morální ohledy. Je nějaká možnost, jak to rychle poznat?“

„Už jsem si o něm dal leccos zjistit. Brzo se to dovíme.“

„Líbí se mi. Ale přece jenom zastupoval Comptona MacKennu, a to mi dělá starosti.“

„Je to právník a očividně dobrý, jinak by si ho tvůj strýc nenajal. Je naivní myslet si, že ho Anderson musel mít rád nebo že si ho musel vážit.“

„Jsou ještě další lidé, o kterých bych se ráda něco dověděla. Kdo by nám mohl opatřit nějakého dobrého detektiva?“

„O to se postarám já sám. Jde ti o tvoji firmu, že?“

„Ano,“ přisvědčila Kate. „Ale ty už máš dost starostí a já tu informaci potřebuju brzy.“

Dylan neprotestoval. „Promyslím si to,“ řekl.

Kate vložila složky do kufríku a opřela se o sedadlo. V mysli jí vířily podrobnosti, které bude muset zařídit.

„Až podepíšeš papíry, co uděláš s penězi?“ zeptal se Dylan.

Jeho otázka jí připomněla další úkol. „Musím zajít do některé banky v Silver Springs.“

Myslel si, že tam chce převést peníze. „To ti může zařídit Anderson.“

„Ty to nechápeš. Potřebuju si vzít půjčku.“

Třicátá kapitola

Dylan měl nepříjemný pocit, že na něco zapomněl. V duchu si znovu a znovu připomínal všechny rozhovory a procházel nejrůznější detaily, a přesto nemohl přijít na to, co ho znepokojuje.

Věděl, že mu něco ušlo, ale co? Co neviděl?

Kate si všimla, jak ustaraně a vyčerpaně vypadá. Netrvalo jí dlouho, než pochopila, že se mu nechce mluvit - jeho strohé, jednoslovné odpovědi to dávaly jasně najevo – a tak víc než hodinu ani jeden z nich nepromluvil. Ale nebylo to tíživé mlčení. Jak je možné, že se s ním cítím tak vyrovnaná, že ve mně vzbuzuje takový klid?

Dojeli na okraj Silver Springs. Dylan najednou nečekaně zahnul, a proto se ho zeptala, kam jedou.

„Někam, kde je bezpečí,“ odpověděl. „A klid.“

„Klid je u mě doma,“ řekla. „Mohli bychom zajet tam.“

Zavrtěl hlavou. Minul nejbližší okolí jejího domu a pokračoval po hlavní třídě k policejnímu oddělení v Silver Springs.

Ještě jednou zahnul za roh a zaparkoval za budovou.

„Co tady děláme?“

„Potřebuju se přihlásit,“ odpověděl Dylan.

Vystoupil z auta a předešel ji, aby otevřel dveře. „Tomu nerozumím,“ řekla Kate. „Proč se potřebuješ přihlásit?“

Nabídl jí ruku. „I když je to jen dočasné pověření, pracuju pro náčelníka Drummonda a zodpovídám se mu, takže mu musím podávat informace. Nechci to dělat telefonicky. Taký jsem si myslel, že Drummond by mohl pomoci s pátráním pro tvoji firmu.“

„Myslíš? A jak?“

„Říkala jsi, že by sis chtěla najmout detektiva, který by si posvítil na toho podvodníka. Drummond by ho mohl sehnat a vím, že to rád udělá. Budeš mu muset vysvětlit, proč takové informace potřebuješ, ale všechno, co mu řekneš, bude považovat za důvěrné. Víím, že ti to dělá velké starosti.“

„Bylo by skvělé, kdybych mohla aspoň něco dát do pořádku. Děkuji,“ řekla Kate a zaplavila ji vděčnost.

„Mně taky náčelník pomáhá,“ řekl Dylan. „Už několikrát jsem mu volal a sdělil jsem mu pár jmen, aby mi je prověřil. Snad už bude něco vědět.“

Kate se usmívala. „Zjevnější na něho silně zapůsobil. Vzpomínám si, co o svém šéfovi říkal Nate.“

„Jo? A co to bylo?“

„Říkal, že je nesnesitelný... nebo umíněný..., a protože brzo půjde do důchodu, je mu jedno, jestli někoho urazí.“

„Chystá se do důchodu,“ řekl Dylan. „Nevím, jak je starý nebo jak dlouho pracuje u policie, ale jedno ti řeknu. Neztratil svoji energii. Poté, co jsem se s ním setkal, abych mohl začít pracovat, a mluvili jsme spolu, jsem si o něm taky ledacos zjistil. Chtěl jsem vědět, jestli mu budu moct v případě potřeby důvěřovat.“

„A můžeš?“

„Ano,“ řekl Dylan důrazně. „Má vynikající pověst a je to dobrý člověk. Vážím si ho,“ dodal. „A stoprocentně mu věřím.“

„Dobře. Tak mu budu věřit i já.“

Začali přecházet parkoviště, ale Kate se otočila. „Budu potřebovat svůj kufřík. Drummond by se mohl chtít podívat na některé papíry z matčiných materiálů..., jestli se rozhodne udělat si na to čas.“

„Udělá si na to čas,“ ujistil ji Dylan a vrátil se pro kufřík. Když jí ho podával, zašeptala: „A víš jistě, že o tom nikomu nepoví?“

„Vím to jistě,“ odpověděl Dylan. „Neměla by ses cítit trapně kvůli...“

Přerušila ho. „Necítím se trapně. Jenom se snažím chránit matčinu pověst. Vím, že si myslíš, že jsem hloupá. Mé matce by to nevadilo. Jenom nechci, aby ji kdokoli znevažoval.“ Znovu vyšli k chodníčku. „Jsem ráda, že ti šéf policie pomáhá,“ řekla.

„Snažím se vzít na sebe část toho, co zjišťuje Nate,“ vysvětloval Dylan. „Udělá, o co ho požádám, ale je toho na něho moc. Pokouší se najít Jackmana, který zřejmě zmizel z Las Vegas, a taky sleduje Rogera a další dva bratry. Pochybuju, že žádal o pomoc odjinud. Je v charlesterském útvaru nový a vím, že se chce předvést. FBI se zaměřuje na toho grázla s bombami, a pokud vím, mají už pár solidních stop. I oni hledají Jackmana a podle Nata jeden zakopává o druhého. Natovi by velmi pomohlo v kariéře, kdyby se mu podařilo Jackmana objevit.“ Dylan se zadíval na budovu policie a řekl. „Tady bude méně zmatků.“

Drummond je musel vidět z okna. Najednou se otevřel zadní vchod a on na ně kývl, aby šli dál.

„Copak se nedíváte na svoje zprávy v mobilu?“ zeptal se místo pozdravu Dylana.

„Právě jsem to chtěl udělat,“ odpověděl Dylan.

„Až to uděláte, dovíte se, že jsem chtěl, abyste mi zavolal. Máme tady opravdu zajímavou situaci,“ oznámil Drummond.

Kývl na Kate a řekl: „Dobré ráno, slečno MacKennová.“

„Dobré ráno, pane Drummonde, a říkejte mi prosím Kate.“

„Tak dobře.“

Jižané, jak Dylan zjišťoval, jsou vždy zdvořilí bez ohledu na okolnosti.

„Jakou situaci tady máte?“ zeptal se Dylan ve snaze vrátit se k věci.

„Opravdu zajímavou,“ potvrdil náčelník. Ustoupil z cesty, aby mohli Dylan a Kate vejít jako první, pak se přesvědčil, že za sebou dobře zavřeli dveře.

„Před půlhodinou sem přišel nějaký člověk. Představil se jako Carl Bertolli.“

„Carl je tady?“ podivila se Kate.

Drummond přikývl. „Správně. Je tady.“ Vyšel před nimi a vedl je po schodech nahoru.

Kate netrpělivě čekala, co dodá, ale on nijak nespěchal a pokračoval v cestě do zadní části chodby. Tam otevřel dveře do své kanceláře.

Kate rychle vstoupila a pohlédla na něho. „Proč přišel?“ zeptala se.

„Říkal, že přijel, aby vás navštívil, Kate, ale nebyla jste doma, a tak se rozhodl zajít sem k nám. Posad'te se prosím.“

Kate se posadila na židli čelem k jeho stolu. „Ale proč sem Carl přišel?“ Zdálo se, že je úplně zmatená.

Drummond se uvelebil ve svém starém, rozvrzaném křesle. Složil ruce na stole a řekl: „Řekl mi, že za všechno může on.“

Kate pohlédla na Dylana, který už za sebou zavřel dveře a zůstal u nich stát s rukama zkříženýma na prsou. Zdálo se, že ho zpráva nijak nepřekvapila. Ona na tom byla jinak. Úplně ji vyvedla z míry.

Opatrně postavila kufřík i kabelku na zem vedle své židle a hlavu měla náhle plnou otázek.

„Proč Carl říká, že za všechno může?“ zeptala se.

Drummond poposedl a zhoupł se na židli, až stála jen na dvou nohách. „Správná otázka. Řekl jsem si, že by

potřeboval ještě pár minut, aby se uklidnil, a pak se z něho znovu pokusím dostat odpověď.“

„Aby se uklidnil?“ zeptal se Dylan.

Drummond přikývl. „Chci ho samozřejmě vyslechnout, a jen co dosáhnu toho, aby přestal plakat, začnu.“

Kate už chápala, proč se Drummond tvářil tak zmateně. Zřejmě se ještě nikdy nesetkal s nikým, jako je Carl.

„Je trochu... teatrální,“ řekla.

„Ano, to je,“ souhlasil velitel.

„A...umí být náladový. Je to umělec,“ dodala rychle a Drummond poznal, že to svému příteli nevyčítá. „Na univerzitě se specializoval na drama a režíroval v několika menších divadlech. A jak jistě víte, někteří umělci jsou přecitlivělí... a nervózní.“

„Přecitlivělý, to je.“

„Jak myslíte, že se dověděl, že ho hledáte?“ zeptal se Dylan.

„Řekl bych, že mu to prozradila jeho snoubenka,“ odpověděl Drummond. „Policie se jí na něho vyptávala. Musela s ním o tom mluvit.“

„Chcete se na něho podívat?“ zeptal se Drummond Dylana. „Snad se už uklidnil.“

„Promluvím s ním,“ řekla Kate.

„Nevím, jestli se vám to podaří,“ podotkl Drummond.

Dylan odmítavě zavrtěl hlavou, ale ona na něho nedbala, vstala, posbírala si věci, uhladila sukni a požádala náčelníka, aby ji odvedl ke Carlovi.

Když se k tomu nijak neměl, řekla: „Kde čeká? V návštěvní nebo ve společenské místnosti? Náčelníku, kdybych musela otevřít všechny dveře ve všech patrech, abych ho našla, udělám to.“

„Máme tady hezkou návštěvní místnost a ve společenské je i nápojový automat, ale Carl tam není. Je v cele.“

„Vy jste toho chudáka zavřeli do cely?“

Nedal jí čas, aby se rozčilila. „Jen klid. Nechtěl jsem ho tam dát. Nebyl to můj nápad.“

„Tak čím to byl nápad?“

„Jeho,“ odpověděl náčelník. „Naléhal, abych ho dal pod zámek.“

Kate to nechápala. „Ale proč jste ho zatkl?“

„Nic takového jsem neudělal.“

„Prosím?“

„Nezatkl jsem ho. Chtěl, abych ho někam zamkl, tak jsem to udělal. Řekl jsem si, že cela je docela dobré místo, kde by se mohl uklidnit.“

„Kde jsou cely?“

„Nahore.“

„Mohl byste mě tam prosím zavést? Musí být starostmi bez sebe.“

„Ne, do jeho cely vás neodvedu, ale udělám něco jiného. Přivedu Carla do přízemí do vyšetřovny. Tam si s ním budete moci promluvit.“

„Děkuji,“ řekla Kate.

„Zatím mi neděkujte. Kdoví, jestli se vám podaří přimět ho mluvit,“ řekl a kývl na Dylana.

„Promluví s ním já,“ ozval se Dylan. „A povím vám, co řekl.“

„Kate by mohla stát na druhé straně poloprůhledného zrcadla a poslouchat,“ navrhl Drummond. „Právě jsme ho instalovali,“ dodal pyšně.

Náčelník byl zjevně na její straně a o to víc jí byl sympatický.

„Kate má něco, o čem by se s vámi ráda poradila,“ řekl Dylan. „Teď by byl na to vhodný čas.“

„Ach, to může počkat, až si promluví s Carlem.“

„Budu tady celý den,“ řekl Drummond.

Kate udělala krok k Dylanovi. „Carl je můj kamarád. Bude se mnou mluvit. Neublíží mi, a jestli se toho bojíš, a proto nechceš, abych se s ním setkala, tak pojd' se mnou. Jenom ho ne...“

„Co nemám dělat?“

Povzdechla si. „Nevyděs ho.“

Dylan se zatvářil zmateně. „A nevyhrazuj mu.“

„Kolik tomu chlápku je? Deset?“

„Je to citlivý člověk,“ zamumlala Kate. „Na rozdíl od tebe.“

Dylan musel ustoupit z cesty, aby náčelník mohl otevřít dveře a vyjít ven. Kate využila příležitosti a proklouzla kolem Dylana za ním.

Drummond sundal z dřevěného věšáku na stěně velký kroužek, na němž visely pouze tři klíče, a zamířil ke schodišti. „Vyšetřovna je v přízemí vpravo. Počkejte tam a dohodněte se, kdo s ním bude mluvit a kdo bude poslouchat. Pak se do toho dejte, protože, Dylane, jistě víte, že musíte hlásit do Charlestonu, že je tady Carl, a dát to vědět detektivu Hallingerovi. A on to musí nahlásit FBI, což znamená, že budete mít asi hodinu, než sem vtrhnou a Carla odvedou.“

„Budou muset počkat,“ řekl Dylan. „Zavolám, až zjistím, co Carl ví. Taky chci probrat pár věcí s vámi,“ vysvětloval.

„Až si s Carlem *promluvíme*,“ opravila ho Kate.

Dylan nakonec ustoupil, ale měl podmínku. „Jestli si budu myslet, že na tebe něco hraje, jdeš od toho. Rozumíš?“ Než mohla cokoli říct, pokračoval: „A když se mi nebude líbit, jakým způsobem s tebou mluví, jdeš od toho.“ Nechal ji kráčet před sebou, a než došli k vyšetřovně, vyslovil ještě jednu podmínku. „A jakmile si budu myslet, že začíná být agresivní nebo hrubý...“

Kate se k němu otočila. „Počkej, budu hádat. Jdu od toho?“

„Správně.“

„Chceš vědět, co si myslím?“

Dylan se zazubil. „Ani ne.“

„Stejně ti to řeknu. Když to na mě bude hrát, poznám to a řeknu mu, aby toho nechal. A jestli se mi nebude líbit způsob, jakým se mnou mluví, řeknu mu, aby přestal. A pokud se pokusí mě zastrašovat, oplatím mu to.“

Vyšetřovna byla malá místnost. Stál v ní malý obdélníkový stůl a čtyři židle, po dvou po každé straně. Poloprůhledné zrcadlo pokrývalo stěnu proti dveřím. Dylan vytáhl Kate židli, ale ta během čekání zůstala stát.

Carl Dylana překvapil. Udělal si o něm jistou představu, ale jakmile vstoupil do dveří, poznal, že se mýlil.

Carl byl nesmírně rád, že vidí Kate, a než mu v tom Dylan mohl zabránit, objal ji.

„Chvála bohu, že jsi v pořádku. Všechno je moje chyba, miláčku. Moc mě to mrzí.“

Kate se rychle vyprostila a oba muže představila. Po několika zdvořilostních větách se posadila a Carl si sedl proti ní. Natáhla ruku a on ji sevřel.

„Vypadáš unaveně,“ řekla.

„Jsem unavený. Právě proto jsem odjel. Potřebuji si odpočinout a načerpat nové síly, ale dělal jsem si velké starosti.“

Kate ho zabylo líto. „Muselo tě rozčilit, když jsi zjistil, že tě hledá policie.“

„Ano, bylo to nesmírně stresující.“ Oči se mu zalily slzami. „Ale ne tak pro mě jako pro Delilah. Víš, moje snoubenka se o mě bojí,“ dodal. „Měl bych jí zatelefonovat. Smím si jednou zatelefonovat, že?“

Dylan si přitáhl židli vedle Kate a posadil se. „Můžete volat, kolikrát budete chtít. Nejste zatčeni.“

„Jsem podezřelý?“

„Ano.“

„Ne,“ řekla současně Kate.

„Záleží na tom, co mi řeknete,“ vysvětlil Dylan.

„Měl bych být zatčen. Nesu zodpovědnost za všechno, co se Kate stalo.“ Zadíval se na ni a chabě se usmál. „Jsem tak rád, že tě vidím.“

„I já tě ráda vidím,“ ujistila ho. „Nechceš si dát něco k pití?“ Ach bože, už jsem jako Isabel, uvědomila si.

„Nejraději bych si dal kávu s mlékem, ale nepředpokládám, že bych ji mohl dostat.“

„Ne, to bohužel nejde.“

Dylan už měl dost prázdných řečí. „Povězte mi, proč si myslíte, že je to vaše vina.“

„Protože to byl můj nápad.“

„Co byl váš nápad?“ Dylanův hlas začínal mít ostrý nádech. Chtěl se konečně dopracovat ke konkrétním informacím.

„Byl můj nápad ukázat Katiny výrobky na večírku, který jsem pořádal. Měla tam přijít celá charlestoneká elita. Nepřipustili by, aby jim něco takového ušlo,“ vysvětloval. „A myslel jsem si, že je to skvělá příležitost ji podpořit.“

„Podpořit ji?“

„Udělat jí reklamu.“

„Pořád nechápu.“

„I když vím, že to bude znít sobecky, je pravda, že když podpořím nějaký výrobek, poptávka po něm se prudce zvýší.“ Měl pravdu. Znělo to egoisticky.

„To znamená, že máte velikou moc, je to tak? Můžete podpořit nebo zničit něčí kariéru.“

Carl zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem se nesnažil někoho zničit. To by bylo podlé. Jestliže neschvaluji nějaký výrobek nebo osobu, mlčím.“

Takže využívá svou moc jen pro dobrou věc? Myslí si snad, že je Superman? Dylan měl co dělat, aby se nerozesmál. „A co z toho máte vy?“

„Uspokojení,“ odpověděl Carl.

„A co sklad? Proč jste nechtěl, aby Kate věděla, že patří vám?“

„Jsem jenom jedním z majitelů,“ ohradil se Carl. „Ale mám většinový podíl.“

„Odpovězte mi na otázku.“ Dylana už nebavilo jeho vykračování. Chtěl Kate říct, aby odešla, ale Carl ho překvapil tím, že ji o to požádal sám.

„Kate, drahoušku, nenechala bys nás prosím na chvílku o samotě?“

Nechtělo se jí odcházet; nejraději by zůstala, aby se ujistila, že Dylan neurazí Carlovo jemné cítění, ale věděla, že by bylo nezdvořilé odmítnout. „Ano, samozřejmě.“

Oba muži se zvedli, když vstala, a Dylan jí šel otevřít dveře. Prošla kolem něho, vrhla na něj varovný pohled a zašeptala: „Měj s ním trpělivost.“

Na stěně Dylan spatřil ovládání poslechu pro vyšetřovnu a rozhodl se ho vypnout.

Carl se opět posadil a vyzval gestem Dylana, aby učinil totéž.

„Kdyby Kate věděla, co vám chci říct, bylo by jí trapně, a tak bych ocenil vaši diskrétnost. Na oplátku k vám budu naprosto upřímný. Takže, nechtěl jsem, aby věděla, že mi sklad patří, protože jsem jí ho chtěl nabídnout – samozřejmě prostřednictvím nějakého realitního agenta – za mnohem nižší cenu. Snažil jsem se Kate pomoci,“ vysvětloval. „Je moc hodná a to, co se jí stalo během minulého roku, mi lámalo srdce. Byla na vzestupu, měla ohromné plány. Chtěla svou firmu přemístit do Bostonu. Má tam dost známých. Zaručuji vám, že během roku by se její firma stala gigantem

na trhu. Za pět let by se její výrobky prodávaly po celém světě. Dosáhla by závratného úspěchu.“

Pečlivě si uhladil límeček bílé košile a pokračoval: „Teď svoji firmu nikam nepřestěhuje. Je zodpovědná, víte. Vždycky je zodpovědná. Všechno přichází na řadu dříve než ona. Zůstane v Silver Springs, protože je to zodpovědné. Velmi dlouho žila u své matky a teď zůstane se svou sestrou. Isabel je nejmladší, ale to samozřejmě víte, že? Kate s ní bude bydlet ještě nejméně dva, možná tři roky.“

Byl bych rád, kdyby tady bydlela nastálo a rozšiřovala svoji firmu odtud. Mohla by dosáhnout toho, že by se Silver Springs trochu zviditelnilo. Zřejmě by trvalo dlouho, než by odtud dosáhla mezinárodního úspěchu, ale s jejím elánem a odhodláním nepochybuji, že by se jí to podařilo..., kdyby chtěla. Kate dělá úžasné věci, ať je kdekoliv, ale jsem přesvědčen, že patří právě sem.“

„Co si mysleli ostatní majitelé o snížení ceny skladu?“

„Nevím. Neptal jsem se jich. Rozhodující podíl mám já,“ vysvětloval Carl. „A ostatní udělají, co budu chtít. Jsme společnými vlastníky několika bloků a teď, když tam proběhnou rekonstrukce, vědí, že na nich vydělají jmění. Silver Springs je malé město, a protože nabízí lidem klidnější pobyt a bezpečnější prostředí, stává se zajímavým místem k životu. Chceme přilákat místní obchodníky, a tak snížení ceny, které pomůže Kate, bude chápáno jako projev dobré vůle.“

„Potřebuji jména dalších majitelů.“

„Samozřejmě.“

„Takže vy jste snížil cenu, protože to byl chytrý obchodní tah.“

„Ano, ale také proto, že jsem věděl, že Kate má finanční potíže.“

Dylan se napřímil. „Ano? A jak jste na to přišel?“

Carl přejel prsty po hladké desce stolu a uvažoval. „Nejsem si jistý, jak to vím,“ připustil. „Někdo mi to řekl. Ano,“ dodal a kývl hlavou. „Někdo mi to musel říct a vy jistě budete chtít vědět, kdo to byl, ale kdybyste mě zabil, nemůžu si vzpomenout. Pořádám tolik koktejlů a večírků a lidé mi říkají tolik věcí – samozřejmě velmi důvěrných. Dovídám se různé věci, často z druhé ruky, a všichni vědí, jak mi na Kate záleží. Chlubím se její firmou v jednom kuse, a tak často dosáhnou toho, že lidé začnou mluvit o jejích překrásných svíčkách a plet'ové kosmetice. Moje Delilah ji zbožňuje. Její značkové parfémy jsou úchvatné a má jeden nový, který přijde na trh v prosinci, a ten, myslím, je absolutně dokonalý. Jmenuje se Sassy.“ Skousl spodní ret, aby nedal najevo dojetí.

Dylan ještě nikdy nevyslychal nikoho, jako byl Carl. Měl sklon odbíhat od tématu, ale Dylan byl odhodlaný nedovolit mu to. „Kdybych vás požádal, abyste sepsal jména lidí, kteří věděli, že jste majitelem skladu...“

„To není možné,“ řekl Carl. „Všude jsem ho propagoval. Přisahám, že jsem to řekl polovině Charlestonu a Silver Springs a Savannahu...“

„Proč Savannahu?“

„Mám tam spoustu přátel,“ vysvětloval Carl. „Často tam jezdívám.“

„Setkal jste se někdy v Savannahu s MacKennovými?“

„Nevzpomínám si. Myslím, že Kate a její sestry jsou jediná z rodiny MacKennů, které znám, ale setkávám se s tolika lidmi a vždycky si nezapamatuji jejich jména.“

„Ještě jste mi nevysvětlil, proč si myslíte, že nesete vinu na za ty exploze.“

„Vzhledem k okolnostem,“ řekl Carl. „Pozval jsem Kate do svého domu a naléhal jsem, aby přivezla své výrobky, a *bum*, málem ji zabili. A přes realitního agenta jsem ji vybízel,

aby si prohlédla můj sklad, a *bum*, zase ji málem zabili. Obě nemovitosti mi patří, víte. Nesu za to zodpovědnost. Jenom nevím jak, ani proč. Doufám, že na to přijdete vy.“

Jedinou věc, kterou snad Carl zavínil, bylo to, že říkal všechno, co věděl, všem, kdo ho poslouchali. Někdo jeho informaci využil.

„Jaká je vaše finanční situace?“ zeptal se Dylan.

„Momentálně neutěšená. Zoufalá. Jsem úplně na dně. Ale to je dočasné,“ ujišťoval Dylana. „Stavím na svém pozemku galerii – která bude fantastická, až bude hotová – a zbytek peněz jsem utopil v posledním projektu. Ale nepochybuji, že návratnost bude stát za to.“

Dylana Carlova otevřenost překvapovala. Měl neobvyklou, zcela rozporuplnou povahu. Na jedné straně byl pompézní a domýšlivý, na druhé přímočarý a ohleduplný. Jedno bylo jisté, nosil srdce na dlani, kde si je každý mohl prohlédnout, takže sotva mohl něco předstírat, pokud šlo o city.

„Jak jste se seznámil s Kate?“ zeptal se Dylan. Připadalo mu to jako velmi zvláštní přátelství.

Carl se usmál. „Potkal jsem ji v nemocnici. Bylo to před několika lety. Byla tam se svou matkou a já jsem navštěvoval svoji sestru Susannah. Kate tehdy studovala na střední škole, ale už tehdy byla krasavice. A měla úžasné vystupování. Víte, co tím myslím.“

„Ale ano.“ Dylan ho plně chápal.

„Už tehdy dokázala člověku zrychlit tep. Vlastně nás seznámila moje sestra. Kate čekala, až matku přivedou z rentgenu, a moje sestra zas čekala, až přijde na řadu, tak si začaly povídat. Brzo se skamarádily. Susannah byla o dva roky mladší než Kate,“ dodal. „Kate jí vyprávěla o svíčkách se všemi těmi zvláštními vůněmi, které vyrábí, a požádala

Susannah, aby jí řekla, co si o některých myslí. Moje sestra byla nadšená. Kate jí dala pocit důležitosti.

Susannah byla dlouho nemocná – ležela v nemocnici tak často, že jí říkala druhý domov.“ Odmlčel se a při vzpomínce se melancholicky usmál. „U Katiny matky došlo k vymizení příznaků nemoci, takže Kate s ní už do nemocnice nemusela, ale na Susannah nezapomněla. Často ji navštěvovala, a dokonce když začala studovat na vysoké, udělala si čas na návštěvu u ní, jakmile přijela domů na prázdniny. A bez ohledu na to, kde byla, každý týden posílala Susannah nějakou maličkost. Svíčku, speciální vodu, květinu... Malý dárek, kterým jí dávala najevo, že na ni myslí. Pokaždé, když Kate začala pracovat na novém výrobku, zavolala jí, aby se zeptala na její názor. Vím, že ve skutečnosti ho nepotřebovala, ale stejně se jí na to ptala. Susannah tak měla něco, na co se mohla těšit, zvlášť v posledních dnech, když byla tak slabá.“ Carlovi se zlomil hlas a řekl: „V září Susannah zemřela. Ale Kate, ach bože, Kate na ni nezapomněla. Řekla mi, že chce na její památku vyrobit něco speciálního, a tak vyvinula jedinečný parfém, který pojmenovala po mé sestře. Byla křtěná Susannah, ale říkali jsme jí Sassy.“

Třicátá první kapitola

Dylan nechtěl, aby Kate vstoupila do sídla Smith and Wesson a podepisovala tam dokumenty, dokud nebude mít jistotu, že je v naprostém bezpečí. Ke zvážení všech detailů a koordinaci bezpečnostních opatření s Natem a charlesterským policejním oddělením, FBI a savannažským policejním oddělením je zapotřebí dostatek času a znamená to také obtížný úkol z hlediska organizace, proto schůzku plánovanou na tři hodiny odpoledne bude rozhodně nutné odsunout na později.

Bylo by také možné, aby právník přinesl materiály pro Kate jinam. Vhodným místem předání by mohla být policejní stanice v Silver Springs, ale dalo by se dohodnout i jiné místo – někde dál od Savannahu a bratrů MacKennových.

Ukázalo se však, že místo schůzky se bohužel změnit nedá. Když Dylan zatelefonoval Andersonovi a navrhl jiné uspořádání, advokát se velice omlouval a vysvětlil mu, že změna místa jednání není možná.

„Musím dodržet instrukce Comptona MacKenny. Trval na tom, že schůzka se musí konat v sídle Smith and Wesson. Rád organizoval své záležitosti do poslední podrobnosti. Novou závěť podepsal v jednací místnosti v prvním patře a přál si, aby právě tam proběhl převod jeho majetku. Šel dokonce tak daleko, že určil, kde kdo bude sedět. Kate musí nejprve vyslechnout jeho poradce a účetní, kteří vysvětlí, jak Compton přišel ke svému majetku, a teprve až skončí, může Kate podepsat papíry.“

„Je to závazná podmínka?“

„Obávám se, že ano.“

„Jaký měl důvod k tomu, že to tak nařídil?“

„Vedlo ho k tomu několik důvodů,“ řekl Anderson. „Očekával, že Kate půjde v jeho stopách, věřil, že v budoucnu se bude řídit názory jeho poradců a bude dále zvyšovat hodnotu daného majetku. Není však podmínkou závěti, že je Kate musí zaměstnávat, a já jako její právní zástupce jí důrazně doporučím, aby všechny vyhodila.“

Než se Dylan mohl zeptat proč, Anderson pokračoval: „Také věřím, že Compton na ni chtěl udělat dojem, pochlubit se, řekl bych. Podle jeho názoru je Kate jeho zářnou následnicí.“

„To se jí nebude líbit.“

„Přestože jsem s ní strávil jen velmi krátký čas, poznal jsem, že nebude jako Compton... nebo jeho poradci,“ dodal advokát.

„Člověk by si myslel, že někdo, kdo se rozhodne tak velké množství peněz věnovat jedné osobě, ji bude chtít poznat,“ uvažoval Dylan.

„Přesně to jsem mu řekl před několika měsíci, ale on se při mém návrhu rozčilil. Měl dojem, že mu jeho průzkum zjistil o Kate a jejích sestrách všechno, co potřeboval vědět. Někdy býval dost zvláštní – asi by se dal označit za podivína. Měl problém vybudovat si jakýkoli osobní vztah. Myslím, že pokud prováděl své transakce na čistě pracovní úrovni, uměl je řídit. Působil jsem jako jeho právní zástupce posledních sedm let a zjistil jsem, že byl mimořádně nepružný. Dával přednost práci prostřednictvím svých finančních poradců.“

„Kolik jich je?“

„Celkem šest,“ odpověděl advokát. „Čtyři poradci a dva účetní. Jejich jména jsem už sdělil detektivu Hallingerovi.“

Zatímco telefonoval s Andersonem, Dylan přecházel po chodbě policejní budovy sem a tam. Dveře do společenské místnosti byly otevřené. V malém prostoru stála koženková

pohovka a nápojový automat. Dylan vešel dovnitř. Požádal právníka, aby mu e-mailem poslal všechna jména a telefonní čísla, protože se na ně také chtěl podívat. Pro jistotu. Kdo ví, třeba objeví něco, co Natovi uniklo. Není to moc pravděpodobné..., ale přece jen.

„Chtěl Compton z hrobu také určovat dobu konání schůzky, nebo tu je možné změnit?“ zeptal se a pak si na otázku sám odpověděl. „Je nutné ji změnit. V žádném případě se nemůže konat dnes odpoledne.“

„Chápu,“ odpověděl Anderson. „Co se týče času, byl Compton tolerantnější. Uvědomoval si, že lidé mohou onemocnět a že mohou nastat mimořádné situace. Jsem přesvědčen, že jediný důvod, proč chtěl, aby se schůzka uskutečnila dva dny po jeho smrti, byl ten, že si přál, aby se jeho poradci a účetní dostali do Savannahu včas na jeho pohřeb. Takovým způsobem si zajistil, že se tam ukáže i někdo jiný kromě mě. Co třeba zítra večer v sedm? Bude to Kate vyhovovat?“ zeptal se Anderson. „Nebo pozítří? Ostatní, kdo se jí zúčastní, nejsou odtud. Zdrží se v Savannahu, jak dlouho bude třeba. Ale, víte, čím dříve budou ty papíry podepsané, tím lépe pro klid všech.“

A lépe pro Katinu šanci přežít, pomyslel si Dylan. „Jak dlouho předem to potřebujete vědět?“

„Jak se vám to podaří.“

„Co MacKennové? Říkal jste, že musí být pozváni, je to tak?“

„Až budu vědět přesný čas, pozvu je, i když pochybuji, že se některý z nich ukáže.“

„Proč je Compton chtěl mít na schůzce?“

„To mi neřekl, ale myslím si, že ze škodolibosti. Možná chtěl, aby se tloukli do hlavy, o co všechno přišli.“

„Zkusme to domluvit na zítřek na sedm, a jestli se mi nepodaří všechno vyřídit, zavolám vám, abyste schůzku přesunul.“

Dylan si uvědomoval, že činí rozhodnutí bez Kate. Měl s ní své plány probrat předem a získat její souhlas.

Ukončil hovor a pak si poslechl vzkazy v hlasové schránce. Čtyřikrát se s ním snažil spojit Nate. Při každém telefonátu byl rozladěnější a rozladěnější. Dylan chápal proč. Nate se cítil zodpovědný za Katinu bezpečnost, a to, že nevěděl, kde je, ho přirozeně rozčilovalo. Dylanovi bylo celkem jedno, jestli se zlobí nebo ne. Čím méně lidí o ní vědělo, tím lépe.

Věděl, že se Natovi nemůže moc dlouho vyhýbat. Koupil si v automatu dvě limonády, odtrhl víčko jedné z nich a napil se. Pak zavolal Natovi.

Ozvala se jeho hlasová schránka. „Volám ti zpátky. Ozvi se mi na mobil.“

To by ho mělo pořádně naštvat, pomyslel si Dylan.

Kate byla v kanceláři policejního šéfa. Dylan usoudil, že měla dost času probrat s Drummondem svůj problém, a tak tam okamžitě vešel.

Když vstoupil a podával jí plechovku s limonádou, strkala právě papíry do kufříku. Drummond si něco zapisoval do záznamníku.

„Postarám se o to,“ sliboval. Pohlédl na Dylana a řekl: „Kate chce zůstat na noc doma. Myslím, že bychom jí to mohli dovolit. Co říkáte? Mohl bych poslat pár lidí, aby prohledali dům, a pár dalších, aby hlídali pozemek. Bydlí ve slepé ulici, takže to bude jednodušší.“

„Přemluvilajsi ho k tomu?“ zeptal se jí Dylan vyčítavě. „Možná jsem nadhodila, že by se mi líbilo vyspat se dnes ve své posteli.“

„Udělal jste mnohem víc, než že jste to nadhodila,“ namítl náčelník. „Prosila jste mě, abych přesvědčil Dylana.“

Kate zavřela kufřík a postavila ho na podlahu. „Neprosila jsem,“ řekla. Otočila se k Dylanovi a zeptala se: „Věděl jsi, že náčelník Drummond byl vyšetřovatelem v Los Angeles? Po dvaceti letech služby odtamtud odešel a přestěhoval se sem, protože už měl dost tamějšího náporu práce.“

„Zdá se mi, že se vás snaží přesvědčit, že mám pro tuhle práci schopnosti.“

„Už jsme o tom mluvili, Kate,“ odpověděl Dylan. „Vím všechno o mé praxi a já toho vím dost o něm. Myslím, že náčelník ví, jak velmi si vážím jeho zkušeností.“

Kate vstala. „Takže můžu jít domů.“

„Teď se ještě posaďte,“ vyzval ji náčelník. „Nepůjdete nikam, dokud neprohledáme váš dům. A ulici,“ dodal. „Přinese sem ten advokát papíry k podpisu?“

Dylan o té možnosti s Drummondem mluvil. „Ne. Nebylo možné to tak dohodnout. Jestli bude Kate souhlasit, zkusíme tam zajet zítra v sedm večer. To by mělo stačit, abychom předtím zorganizovali všechno, co je třeba.“

„Do Savannahu?“ zeptal se náčelník.

„Ano.“

„To není dobré. Tam se o vás budou starat všichni kromě mě.“

„Všichni?“ zeptala se Kate.

„Savannah je v jiném státu,“ připomněl jí Drummond. „FBI se z toho nedá vypustit. Vlastně by to měl být jejich případ. A pak u toho bude chtít zůstat charlesterská policie, protože první výbuch patřil do jejich jurisdikce. Teď do toho budete muset taky přibrat savannažskou policii, zvláště jestli si myslíte, že by se v noci mohlo něco stát.“

„Savannažskou policii? Proč byste chtěl, abych je do toho zatahoval?“

„Protože budete na jejich půdě,“ řekl náčelník. Pohlédl na Dylana a dodal: „Uvědomte si, jak by se cítili, kdyby se tam střílelo nebo došlo k výbuchu, a vy byste s nimi předtím nejednal.“

Dylan přikývl. „To by nám pak věčně předhazovali.“

Určitě si dělají legraci... Nebo ne? přemítala Kate. Jestli tam přijde tolik lidí, nebude v budově Smith and Wesson dost místa.

A pak ji to napadlo. Jestli dojde ke střelbě nebo vybuchne bomba – což je zřejmě v tomto případě oblíbený ničící prostředek – někdo z těch lidí by mohl zemřít.

„Ne,“ vyhrkla. „Nechci, aby se mnou do Savannahu někdo jezdil. Pojedu tam sama.“

„Nechám vás, abyste to zařídil, jak chcete,“ řekl náčelník Dylanovi a odsunul židli. „Mám na starosti dost jiných věcí.“

Když se Drummond vzdálil, Dylan se opřel o stůl a čekal na Katino vysvětlení.

Ona čekala, že se s ní začne hádat. Protože mlčel, zeptala se ho: „Slyšel jsi, co jsem řekla?“

„Slyšel.“

„A?“ zamračila se na něho.

Co ji rozzlobilo? „Jasně,“ řekl. „Jestli chceš jet sama, můžeš.“

Okamžitě ho začala podezírat. Souhlasil až příliš hladce. „Děkuji.“

„Jak se tam dostaneš?“

„Pojedu autem.“

„Nevyhodili je už jednou do vzduchu?“

Jak na to mohla zapomenout? „Nepojedu ve svém.“

„To jsem si myslel.“

„Nějaké si půjčím.“

„Kate, o co ti jde?“

Ty zabedněnce. Přece o tebe. Mohli by tě zabít. Ach bože, na to ani nemohla pomyslet. A co další detektivové a policisté? Při pořádném výbuchu by mohli zemřít všichni. Potřásla hlavou, čímž se mu snažila dát najevo, že nehodlá nic vysvětlovat.

Nepochopil. „O co ti jde?“ opakoval.

Vzdala to. „Jenom mě to napadlo. Mohli by umřít lidé, kteří se budou starat o moji ochranu...“

V očích se jí objevily slzy. Dylan je nejspíš viděl, protože ji zvedl ze židle a objal. „To je v pořádku. Je toho na tebe moc.“

„Asi ano,“ připustila Kate. Čekala, že jí řekne pár slov na uklidnění, že prohodí aspoň něco, aby se cítila lépe.

Ale nezdálo se, že by měl chuť dělat něco jiného, než držet ji v náručí, a za okamžik si uvědomila, že je to to jediné, co opravdu potřebuje.

Třicátá druhá kapitola

Kate zvedla hlavu z Dylanovy hrudi. „Co Carl?“

„Co s ním má být?“

Trochu se od něho odtáhla. „Myslíš si, že s ničím z toho nemá nic společného?“

„Ano, jsem si tím jistý.“

„Takže může jít domů?“

„Ne, ještě ne. Napřed o tom bude muset přesvědčit i pár dalších lidí.“

Dva agenti FBI a další vyšetřovatel z charlesterské policie, kteří pomáhali venku Natovi, přijeli na policejní oddělení o hodinu později a střídavě Carla vyslýkali. Když skončili, dovolili mu odjet domů.

Carl před odchodem políbil Kate na tvář, stiskl jí ruku a zašeptal: „Drž se, miláčku.“

Pak začali vyslýchat ji. Vyčerpávalo ji, že musí znovu a znovu líčit každý detail od první exploze, ale vyhověla jim a odpověděla na každou otázku, jak nejlépe dovedla. Než byli u konce s otázkami, byla u konce i Katina trpělivost.

Pak k ní přistoupil Drummond. „Tak pojdte, Kate. Je načase vrátit se domů. Prohledali jsme váš dům od základů až na půdu a je čistý.“

„Kde je Dylan?“

„Čeká na vás vzadu.“

Kate si v jeho pracovně vzala kabelku a kufřík a vykročila za ním k zadnímu vchodu.

Položil jí ruku na rameno. „Budete to prostě muset vydržet,“ řekl. Kdyby si nebyla jistá jeho dobrým úmyslem, myslela by si, že ji svým strohým tónem kárá.

„Zastavím se později a přinesu večeři,“ dodal.

„Nemusíte si dělat tolik starostí...“

„Ale ano. Nahlížel jsem do vaší ledničky. Něco vám přinesu,“ řekl úsečně.

Byla ráda, že neprotestovala, když přijela domů a podívala se do ledničky sama. Nebylo tam skutečně nic, na co by měla chuť.

V žaludku jí kručelo. Ani ona, ani Dylan od snídaně nic nejedli a bylo už po šesté večer.

„Čas běží, i když se člověk nebaví,“ poznamenala, jakmile vyšla na chodbu.

Dylan kráčel za ní po schodech a nesl její zavazadla.

„Ty se nebavíš? Myslím, že bychom s tím měli něco dělat.“

Nezeptal se jí, jestli chce, aby si lehl do postele k ní. Svě zavazadlo postavil do pokoje pro hosty a Katinu tašku odložil na její postel.

Kate ho nemínila žádat, aby s ní spal. V žádném případě. Odešla do koupelny, zamkla dveře a dlouho se sprchovala, protože se domnívala, že ji to vzpruží.

Sprchají však moc nepomohla. Natáhla si své oblíbené staré džíny a tričko a teprve pak se začala cítit o něco lépe. Učesala se a vrátila se dolů.

Dylan stál vzadu na zahrádce a mluvil s nějakým policistou. Dívala se na něho kuchyňským oknem a přitom uždibovala zvadlou snítku celeru. Vypadá unaveně, napadlo ji. A nádherně. Rozhodně se zdálo, že se s celou situací vyrovnává lépe než ona.

V některých okamžicích si o sobě myslela, že se zhroutí. Nechtěla, aby ji přistihl, že ho pozoruje, a přinutila se odstoupit od okna. Poslechla si vzkazy na záznamníku domácího telefonu. Většina z nich byla určena Isabel a žádný jí nepřipadal důležitý.

Cítila se rozladěná a neklidná. Vytáhla ze spíže sáček bramborových lupínků a zase ho uložila zpátky, aniž ho otevřela.

Věděla, co se s ní děje. Dylan. Jak dlouho asi bude trvat, než ho přestanu milovat, uvažovala. A dokážu to vůbec, nebo budu odsouzená soužit se kvůli němu až do smrti? Za své trápení nemohla dávat vinu nikomu jinému než sobě. Od samého začátku věděla, co ji s ním čeká – miloval dnes tu, zítra jinou. Nijak se neomlouval za život, jaký vedl. Byl, jaký byl.

A ona taky – naprostý blázen, protože se do něho zamilovala.

Usoudila, že dnešní večer bude smutný. Stres ji pořádně rozjitřil. To je ono. Stres. A pocit naprosté bezmoci. Vtom zazvonil domovní zvonek a Kate byla nucena přestat se litovat. Domnívala se, že je to Drummond s večeří, a najednou dostala hlad. Ale Drummond to nebyl. Přišel Nate, a když mu otevřela, zdálo se, že ho překvapuje, že ji vidí.

Rychle se vzpamatoval. „Jak to že otevíráš dveře?“ obořil se na ni.

Při jeho zlostném tónu sebou trhla. „Zvonil jsi. Zdálo se mi, že se sluší otevřít. Prosím pojd' dál.“

„Jsi tu sama?“ vyptával se a hnal se kolem ní. „Co se s tebou sakra děje? Copak nevíš, že tě někdo chce zabít? Nebo je ti to jedno?“

„Ano, vím, a není mi to jedno,“ řekla tiše. „Nekřič na mě. Zaléhá mi v uších.“

Nate se zhluboka nadechl a pak pokračoval. „Na někoho jsem musel zakřičet. Kde je Dylan?“

„Vzadu na zahradě. Vpředu i vzadu jsou policejní hlídky,“ řekla Kate. „Takže mi nepřípadalo nebezpečné otevřít dveře.“

„Proto se nezlobím,“ odsekl Nate.

Rychle za ním šla do kuchyně. „Tak proč?“

„Protože jsem kruci nevěděl, kde jsi byla včera v noci. To nebylo dobré,“ ucedil. „Vy dva jste prostě... zmizeli. Co kdybych měl důležité informace? Co pak? Dylan nebral mobil a ty taky ne... Co s ním sakra je! Ale to mi vysvětlí on sám. Kde je?“

Nate zuřil čím dál víc. „Právě jsem ti to řekla,“ odpověděla Kate.

„Tak mi to řekni ještě jednou,“ vyzval ji.

„Vzadu na zahradě. Pojď za ním.“

„Neopovaž se ještě jednou otevřít domovní dveře. Rozumíš?“

Nečekal na odpověď, ale prudce otevřel dveře kuchyně a vyšel ven. Dveře se za ním hlasitě zabouchly.

Toho tedy na večeři nepozvu, řekla si Kate. Jak se opovažuje na mě křičet? Nejsem přece malé dítě, které by mohl kárat.

Ale má pravdu, uvědomila si neochotně. Měli ho informovat o tom, co dělají. Neudělali to však záměrně; nesnažili se před ním ukrýt. Nebyli si jistí, kde stráví noc, a jakmile se ubytovali v hotelu, jedno vedlo k druhému a najednou neměli čas.

No, to je skvělá výmluva. Mrzí nás, že jsme nezavolali. Zajímal nás jenom sex. Nate by to pochopil. Určitě.

Za pár minut se objevil Drummond s takovou hromadou jídla, že by jím nakrmil polovinu města.

„Co se tam venku děje?“ zeptal se, když postavil sáčky na kuchyňský stůl a vyhlédl z okna. „Vypadá to, že Hallinger křičí na Dylana.“

Kate mu rychle všechno vysvětlila.

Náčelník znovu vyhlédl z okna. „Dylan se nezdá být nijak zkroušený. Teď zas křičí on na Hallingera.“ Pokrčil rameny a dodal: „Oni už se nějak domluví. Pojďme se najíst.“

Měl pravdu; domluvili se. Nate se nezeptal, může-li zůstat na večeři. Vzal si talíř a pustil se do jídla.

„Za hodinu sem přivedu nějaké lidi a můžete jít od toho,“ navrhl.

„K tomu není důvod,“ odpověděl Drummond. „Už jsme si rozdělili úkoly i stanoviště. Máte dost práce, abyste všechno zorganizoval na zítřejší jednání.“

„Je to jistá věc?“ zeptal se Nate. „Zítra Kate podepíše ty papíry? Už nebudou žádné změny?“

„Zítra večer v sedm, pokud ten plán nezměníte vy,“ řekl Dylan. „Právě jsme se na tom dohodli.“

„Jenom se ujišťuju. Nikdo mi už nezmizí. Jasně?“

„Už toho nechej.“

„A ty nechej...,“ začal Nate.

Drummond zvedl ruku, aby je umlčel. „To stačí. Kate potřebuje veškerou pomoc, jakou může dostat, tak se přestaňte hádat a držte se programu.“

Nate přikývl. „Ano, pane.“

Všichni tři pak u jídla probrali strategii na příští den. „Co jsi zjistil o tom videu?“ zeptal se Dylan Nate. „Víš, kdo to natáčel?“

„Ne. Víme, že video a balíček fotografií dodal do kanceláře Andersona Smithe nějaký kurýr. Smith tvrdí, že nikdo ani nevěděl, že video existuje, dokud se spolu s instrukcemi Comptona MacKenny neobjevilo na jeho stole.“

„Někdo o něm přece jen věděl,“ namítl Dylan. „Když Compton mluvil do kamery, velmi často se díval za ni. Z toho vyplývá, že v místnosti byla ještě další osoba. Co třeba někdo ze služebnictva?“

„Ne, opravdu jsme nezjistili, že by o něm někdo věděl.“

Dylan pohlédl na Kate, které se zavíraly oči.

„Kate, co kdybys šla spát?“ navrhl. „Už budeme končit.“

Ráda poslechla. Byl to velmi dlouhý den. Když se nahoře oblékala, slyšela ještě, že muži spolu hovoří, a o pár minut později zaslechla, jak Nate a Drummond odcházejí.

Byla unavená, ale rozhodla se zatelefonovat Isabel, aby zjistila, co s ní je. Překvapilo ji, že sestra zvedla telefon. Kate se zmohla jen na pozdrav a pak snad patnáct minut mlčela. Isabel se musela domnívat, že čtení poslední vůle byla jen bezvýznamná maličkost, protože se na ni ani nezeptala. Zdálo se, že jediné, co ji zajímá, je její vlastní společenský život, a Kate jí nakonec musela připomenout, že jejím hlavním úkolem je studium. Přesto byla ráda, že Isabel je šťastná... a v pořádku.

„Máš nějaké zprávy o Reecem Crowellovi?“ zeptala se Kate.

„Měl by být ještě v Evropě, ale nedělej si starosti. Jestli se vrátí a bude mě zas otravovat, vyřídím si to s ním sama,“ odpověděla Isabel a pak začala mluvit o aktuálnějších věcech.

Zatímco Kate poslouchala, jak jí Isabel popisuje mladíka, který sedí vedle ní na přednáškách ze sociologie, jejich hovor byl přerušen. Kate napadlo, že to mohou být důležité zprávy, a tak vpadla do Isabelina štěbetání.

„Isabel,“ řekla. „Někdo mi volá. Musím zavěsit. Dávej na sebe pozor, ano?“

Hlas, který se ozval, když přepnula hovor, ji překvapil.

„Kate, tady je Vanessa MacKennová.“

Kate chvíli trvalo, než zareagovala, protože si nebyla jistá, co má říct. Po chvíli nepříjemného ticha začala mluvit: „Dobrý den, Vanesso, co potřebujete?“

Vanessa byla zpočátku trochu rozpačitá, ale rychle se uvolnila a nakonec hovořila docela mile.

„Volal mi Anderson a říkal, jak moc ráda byste měla fotky svého otce,“ řekla. „Požádal mě, jestli bych se nechtěla porozhlédnout po Comptonově domě – vlastně teď už po

mém domě – a zjistit, jestli tam ještě nějaké nezůstaly. Na půdě je plno krabic a já jsem se rozhodla, že ji hned vyklidím. A přitom jsem našla krabici plnou věcí, o nichž si myslím, že patřily vašemu otci. Jsou tam fotky, ale taky diplomy a materiály ze školy a pár vysvědčení. Zabalím to a všechno vám to pošlu, nebo bych to mohla nechat v Andersonově kanceláři, kdybyste chtěla. A podívám se po dalším,“ slibovala. „Bydlím teď v tom domě, protože Bryce se včera večer vrátil do nemocnice a odtud budu mít za ním kratší cestu. Víte, mohla byste se zastavit a podívat se na dům..., kdybyste chtěla. Ráda bych vás tu provedla.“

„Ano, někdy bych se tam ráda podívala,“ odpověděla Kate.

„Jenom mi dejte vědět, kdy vám to bude vyhovovat. Třeba příští týden nebo až ten další? Ráda bych vás poznala, Kate. Zdáte se mi tak... jiná, než jsou Bryce a jeho bratři, příjemně jiná.“

Kate ucítila bodnutí viny, když hovor skončil a ona zavěsila. Nezeptala se Vanessy, jak vážný je Bryceův stav, ale pak si uvědomila, že projev soucitu nebo starostí by byl pokrytecký.

Do ložnice vstoupil Dylan a posadil se na její postel se zkříženýma nohama a s telefonem v ruce.

„Právě mi volala Vanessa MacKennová,“ oznámila Kate. „Pozvala mě do Comptonova domu. Řekla, že má další věci, které patřily mému otci.“

Dylan vstal a zamračil se. „K tomu domu ani k žádnému ze savannažských MacKennů se nepřiblížíš, dokud nedostaneme toho, kdo tě chtěl zabít,“ řekl stroze.

„Ne, samozřejmě že ne,“ ujišťovala ho. Neměla náladu na jeho přednášku. Za celý den toho zažila málem jako za celý život, a tak raději začala mluvit o něčem jiném než o bombách, vrazích a penězích.

„Taky jsem mluvila s Isabel,“ řekla. „Zdá se, že je spokojená. Neřekla jsem jí, že jsi tady. Nechtěla jsem, aby věděla..., však víš...“

„Co aby věděla?“ nadhodil.

„Řekla jsem jí, že všechno je v pořádku. Kdyby věděla, že jsi tady, začala by mi klást otázky. Co děláš?“

„Co myslíš, že dělám? Svlékám se a pak se půjdu osprchovat.“

„V pokoji pro hosty je sprcha...“

Ztichla, když za sebou zavřel dveře koupelny. Za okamžik uslyšela sprchu.

Mohla víc naléhat a poslat ho spát do pokoje pro hosty, ale nechtěla, a v tom byl problém. V srdci věděla, že vyskočí a obejmě ho, sotva vyjde z koupelny.

„Potřebuju pomoc,“ zamumlala si pro sebe. Byla naprosto znechucená sama sebou. Odhrnula pokrývku a natáhla se na postel. Za to všechno může Jordan, říkala si. Jordan poslala Dylana a věděla..., samozřejmě že věděla, co se stane.

Obrátila se na bok a zvedla telefon. Jordan se jí nemůže vyhýbat donekonečna a rozhodla se, že jí zanechá takovou zprávu, která ji přinutí zavolat zpátky.

Ozvala se hlasová schránka. Kate počkala na pípnutí a pak řekla: „Jenom jsem si myslela, že bys mohla vědět, že jsem...“ Zarazila se. Co kdyby její sdělení, že spala s Dylanem, vyslechl někdo jiný? „Na tom nezáleží,“ řekla.

Chtěla zavěsit, a vtom uslyšela hlas: „Co by měla vědět?“

Byl to mužský hlas. „S kým mluvím?“

„Tady Michael Buchanan. To je Kate?“

Ještě že v posledním okamžiku dostala rozum. „Co děláš v Bostonu?“

„Jsem na dovolené. Napřed jsem zajel sem a zůstanu u Jordan do konce příštího týdne. Pak pojedou do Nathan's Bay. V té době už budou doma naši.“

Michael ukončil vysokou v Annapolisu a právě absolvoval výcvik před přijetím do námořnictva. Byl velmi odvážný a ze všech bratrů Buchananových nejraději soutěžil.

„Kdy zas přijedeš do Bostonu?“ zeptal se. „Chci odvetu.“

„Proč? Zase prohraješ.“

Smál se úplně stejně jako Dylan. „Uvidíme.“

„Víš, že je tady Dylan?“

„Ano. Jordan mi říkala, že ti pomáhá řešit nějaký menší problém.“

„Menší problém? Ano, to je pravda.“

Mluvili spolu ještě asi minutu. Kate slíbila, že řekne Dylanovi, že Michael je doma, a Michael slíbil, že vyřídí Jordan, aby Kate zavolala.

Sotva zavěsila, vyšel Dylan z koupelny. Měl na sobě khaki šortky a chystal se zajít dolů a podívat se na policisty, aby se ujistil, že jsou tam, kde mají být. Kate si myslela, že to se starostí o bezpečnost trochu přehání.

Dlouho se nevracel. Kate se snažila usnout, ale v mysli neměla klid. Neustále myslela na „menší“ problém související s tím, kdo se ji pokoušel zabít. Musel to být někdo z MacKennů, ale který? Možná všichni. I to je koneckonců možné. Mohla by k nim patřit i Vanessa. V této situaci bylo možné cokoli.

Třicátá třetí kapitola

Kate se převalovala a obracela z boku na bok snad celé hodiny, než Dylan konečně přišel do postele. Bylo dost dlouho po půlnoci.

Nezeptal se, jestli si může lehnout vedle ní. Prostě si svlékl šortky a vklouzl za ní. Byl si strašlivě jistý sám sebou a ona mu to hodlala říct, když si ji přitáhl do náruče.

„Nespíš, Papričko?“

„Jsem moc nervózní kvůli zítřku, než abych mohla spát.“

„To je dobře,“ řekl. Zvedl jí vlasy na krku a drobnými polibky začal posévat hebkou kůže.

Roztřásla se od hlavy až ke špičkám prstů a neklidně se o něho otřela. „Proč je to dobře?“ vydechla.

„Protože tě nemusím budit, abych se s tebou mohl milovat.“

Možná jí řekl ještě něco; už si nepamatovala. To, jak se jí dotýkal, vyžadovalo její plnou pozornost a formulovat jasnou myšlenku bylo prostě nemožné.

Jejich milování bylo tu noc jiné, vášnivější a mnohem intenzivnější. A když oba dospěli k vyvrcholení, neustále ji držel v objetí a hladil po zádech. Bradu si opřel o temeno její hlavy a každou chvíli ji políbil.

Sotva vášnivé omámení pominulo, začala se Kate cítit mizerně. Chtěla mu to říct, ale nemohla. Proč? Protože nejrychlejší způsob, jak dosáhnout toho, aby zmizel, by bylo přiznat, že s ním chce zůstat napořád.

Přála si tu nemožnou věc z celého srdce. Co by jí řekl, kdyby mu svěřila, že ho chce mít navěky? Nejspíš by od ní

utekl. Dokonce se jí podařilo vyloudit úsměv, když pomyslela, jak by z těch několika slov šlel.

Dylan se obrátil na záda a zadíval se ke stropu. „Kate proč si chceš vzít půjčku? Říkala jsi přece, že to chceš udělat. Nebo to byl vtip?“

„Ne, myslela jsem to vážně. Potřebuju půjčku, abych mohla splatit tu předchozí. Je to prozatímní řešení, které mi získá čas.“

„Uvědomuješ si, že až zítra podepíšeš ty papíry, bude z tebe milionářka, že?“

„Ano, to vím,“ řekla. „Ale ne nadlouho. Až přijdu do banky a budu vyplňovat žádost, budu muset uvést ty peníze jako majetek..., prozatímní majetek,“ zdůraznila.

Dylan zívá. „Budou si myslet, že jsi cvok.“

Přitulila se k němu a zašeptala: „Možná jsem.“

Nezdálo se mu, že by si dělala příliš velké starosti, co se bude říkat o jejím psychickém stavu, protože ani ne za minutu usnula. Dylan přes oba přetáhl pokrývku a snažil se vyčistit si hlavu, aby i on mohl spát. Ukázalo se, že je to nemožné. Nemohl přestat myslet na zítřejší den a na všechny věci, které by se mohly zhatit.

Kate té noci spala tvrdě, ale když ráno vstávala z postele, necítila se odpočatá. Tolik se děsila dne, který měla před sebou. Doufala, že nikdo z MacKennů na schůzku nepřijde. Bryce je pravděpodobně ještě v nemocnici a ona se cítila trochu provinile, protože doufala, že ho ještě nepropustili. Největší starost jí dělali Roger a Ewan. Zdálo se jí, že by neměla sílu snášet jejich vulgárnost, kdyby znovu začali urážet její matku, a nevěděla, co by udělala.

Dylan byl dole v kuchyni a s někým mluvil. Připadalo jí, že slyší Drummondův hlas, ale nebyla si tím jistá.

Devět hodin. Nemohla uvěřit, že už je tolik. Tak dlouho ještě nikdy nespala. Pak usoudila, že není třeba spěchat.

Jednání u Andersona začne až v sedm večer a předpokládala, že s Dylanem vyjedou ze Silver Springs někdy odpoledne.

Anderson se z pohřbu vrátí nejspíš v pět, možná později. Z jakéhosi záhadného důvodu trval Compton MacKenna na tom, aby jeho pohřeb začal přesně ve dvě hodiny odpoledne. Sepsal celý harmonogram této „události“, a dokonce uvedl i jména truchlících, kteří by o něm měli promluvit. Kate napadlo, jestli si Compton sepsal i svůj pohřební projev plný chvály.

Přemýšlela o bláznivém starci, zatímco se sprchovala a oblékala na cestu. Pro případ, že by museli v Savannahu přenocovat, sbalila si i noční košili.

Odnesla tašku dolů, postavila ji do chodby a vešla do kuchyně.

„Dobré ráno,“ řekla.

Dylan si právě utíral ruce. Přehodil si ručník přes rameno a vykročil k ní. S chutí ji políbil, a když ustoupil, potěšila ho její odezva. Nádherně se začervenala.

Vytáhl židli od stolu, znovu ji políbil, ale tentokrát tak rychle, že nebyla vůbec připravená. Pak ji jemně usadil na židli.

„Co chceš k snídani?“ zeptal se. „Udělám ti to.“

„Ráda bych toast. S kým jsi tu mluvil? Zdálo s mi, že slyším Drummonda.“

„Zdálo se ti správně. Právě odešel. Bílý, nebo celozrnný?“

„Snídani si umím udělat sama.“

„Dostaneš celozrnný.“

Nezeptal se jí, jestli chce pomerančový džus. Nalil jí sklenku a postavil ji na stůl před ni.

„Až se najíš, měli bychom vyjet.“

Opíral se o kuchyňský pracovní stůl čelem k ní, nohy přehozené přes sebe. Vypadal prostě úžasně a Kate najednou cítila, jak ji uchvacuje.

Z topinkovače vyskočil toast. „A je to tady.“

Dylan položil suchý toast na talíř a podal jí ho. Vaření očividně nepatřilo k jeho silným stránkám. Kate uchopila krajíček a kousek odtrhla.

„Proč tak spěcháš?“ zeptala se. „Máme spoustu času.“

„Může dojít ke změně plánu.“

„K jaké změně v jakém plánu?“

„Měli jsme plán a změnili jsme ho,“ vysvětloval. „No tak, Kate. Najez se. Už sis sbalila věci?“

„Ano. Tašku mám na chodbě.“

„Dám ji do auta,“ řekl Dylan, a než vyšel z kuchyně, připomněl jí, „Jez.“

Sotva zmizel, vyhodila toast do koše, napila se džusu a umyla talíř i sklenici.

Kuchyňský dřez vypadal jako nový. Dylan ho zjevně pořádně vyčistil. Kuchař zrovna moc dobrý není, ale na čistotu si potrpí. Mít vedle sebe takového muže by nebylo špatné... z mnoha důvodů.

Vyběhla nahoru pro kabelku a notebook. Už dlouho neměla možnost odpovědět na své e-maily a doufala, že se k tomu konečně dostane dnes odpoledne nebo večer po schůzce. Vložila notebook do přepážky v kufříku a sešla zas dolů.

Venku už nastupoval do vozu Drummond. Se svým džípem parkoval hned za Dylanovým vypůjčeným autem.

„Měl jsi mi říct, že tady čeká. Pospíšila bych si.“

„Řekl jsem ti, že máš spěchat,“ odpověděl Dylan.

„To je rozdíl.“

Nepokoušel se zjišťovat, jak to myslí. „Náčelník chtěl prohledat auto pro případ, že by na nás čekalo nějaké překvapení.“

„Myslíš třeba bomba?“ zeptala se, ale nečekala na odpověď. „Našel něco?“

„Ne. Všechno je v pořádku.“

„Pojede s námi?“

„Ne,“ odpověděl Dylan. „Ale sepsal nám instrukce. Pojedeme po silnicích, které nejsou na mapě.“

Kate vyrostla v Silver Springs a do Savannahu jela autem tolikrát, že se to nedalo spočítat, ale musela přiznat, že několik vedlejších silnic, kterými se vydal Dylan, vůbec neznala. Někdy se vlastně ani nejednalo o silnice. Byly to jen štěrkové cesty.

Kolem sebe měli malebnou krajinu a Dylan občas ukázal na něco, co mu připadalo pozoruhodné. Líbily se mu smuteční vrby a luční květiny, jež v trsech rostly na neobdělávaných polích. Nevěděl, jak se která rostlina jmenuje, a byl uchvácen tím, že Kate je zná.

„Jak jsi to tu někdy mohla chtít opustit?“ zeptal se. „Je tady tak krásně.“

„Neodjela bych nadlouho..., jestli bych vůbec odjela. Myslím, že je mým osudem zůstat tady.“

„Já bych zůstal. Mohl bych tu žít.“

Nechtěla se chytat naděje, že by mohl zůstat v jejím životě, a tak se snažila přijít na co nejvíc důvodů, proč by měl odjet. „Nudil by ses tady.“

„To si nemyslím.“

„Boston by ti chyběl. Je tam jiný život.“

„Ano, Boston by mi chyběl,“ souhlasil Dylan. „Ale jsem připravený na změnu. Kromě toho kousek cesty ze Silver Springs je Charleston a ten má všechny výhody velkoměsta – i jeho problémy. Když ti bude chybět ruch, zajedeš tam. Ale dopravní ruch by mi určitě nechyběl,“ dodal. „Zajímalo by mě, jaká je v Silver Springs zločinnost.“

„Než se vrátím domů, nebo potom?“

„Tak už jsme tady,“ řekl. „Přečti ukazatel. Dojeli jsme do Savannahu.“

Kate se domnívala, že se setkají na jednom ze savannažských předměstí.

„Nechci sedět celou dobu před jednáním na policii,“ řekla. „Nemohli bychom zajet do Andersonovy kanceláře? Mohla bych si tam něco vyřídit, zatímco budeme čekat.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Dylan.

Za čtvrt hodiny zatácel na parkoviště před sídlem Smith and Wesson. „Stejně jsi sem chtěl zajet, ne? Ví o tom Nate?“

„Ano, ví.“

„Můžeme jít dovnitř?“

Když vyslovila otázku, vyšli z budovy dva policisté a čekali, až Dylan a Kate vystoupí z vozu. A další policista se objevil na druhé straně ulice. „Auto můžete nechat tady,“ řekl. „Postarám se, aby se ho nikdo ani nedotkl.“

Dylan vypnul motor, ale klíč nechal v zapalování. Vešel za Kate, a jakmile se za nimi zavřely dveře, řekl: „Kdo z vás zkontroloval budovu?“

„Pátrací jednotka právě odešla. Prostor je čistý,“ řekl jeden z policistů. „Máme člověka, který hlídá dveře, a pár lidí od ochranky, jednoho uvnitř a jednoho venku vzadu. My dva jsme přiděleni k vám. Kde chcete, abychom byli?“

„Hned tady v chodbě. Kdo je teď uvnitř?“

„Skoro všichni jsou na pohřbu nebo mají dovolenou. Je tady recepční a taky Smithův asistent Terrance. Je nahoře v Smithově kanceláři. Jestli chcete, aby odtamtud odešel, vyvedeme ho.“

„Může zůstat.“

Terrance musel slyšet ruch. Seběhl ze schodů. „Slečno MacKennová, obávám se, že pan Smith se ještě nevrátil. Pohřeb...“

„Já vím,“ přerušila ho Kate. „Jsme tu brzo. Chtěla bych se zeptat, jestli bych se tu mohla posadit a spustit si notebook.“

Potřebovala bych vyřídit nějakou práci, než se Anderson vrátí.“

Zdál se být nervózní a ani její úsměv ho neuklidnil. Nakonec zjistila, proč je tak nesvůj. Znervózňoval ho Dylan. Terrance po něm pokradmu pokukoval a choval se, jako by si myslel, že ho Dylan každou chvíli napadne.

„Rád bych viděl jednací místnost,“ řekl Dylan.

Terrance je vedl po schodech nahoru a po dlouhé chodbě vpravo. Jednací místnost byla vedle Andersonovy kanceláře.

„Právě jsem dával na každé místo jmenovku,“ řekl Terrance.

„Nevadilo by vám, kdybych se usadila tady?“ zeptala se Kate. „Kdybych si tady mohla zapnout počítač...“

„Ano, samozřejmě.“ Vytáhl židli v čele stolu a ukázal jí, kde je zásuvka.

Dylan nechal otevřené dveře a kráčel dál až na konec chodby. Na levé straně byl výklenek se dveřmi připojenými k alarmu. Svítilo malé červené světélko a oznamovalo, že systém je zapnutý. Uprostřed křížila dveře široká železná tyč. Dylan se domníval, že na druhé straně dveří je nouzové schodiště do přízemí.

Zadní schodiště pokryté kobercem měl po pravé ruce. Sestoupil po jenom křídle dolů do přízemí, kde před východem na parkoviště stál jeden strážný. Dylan mu ukázal svůj průkaz, chvíli s ním hovořil a pak se vrátil nahoru. Spokojený s bezpečnostními opatřeními se vrátil ke Kate, která už seděla před notebookem a odpovídala na e-maily. Jakmile uslyšel, že ho někdo volá jménem, jeho ruka ihned sklouzla k pistoli a udělal krok k ní.

Když se volání ozvalo podruhé, Dylan poznal hlas a uklidnil se. Za pár vteřin vběhl do místnosti Nate. Tvář měl červenou a usmíval se.

„Je po všem,“ oznamoval nadšeně.

„Po všem?“ podivila se Kate. „Opravdu?“

„Ano. Už zas můžeš klidně dýchat a žít jako předtím. Případ je uzavřen,“ dodal. „Nebo brzo bude,“ opravil se. „Jenom co se všechno sepíše.“

„Tak povídej,“ vyzval ho Dylan.

Nate si ten okamžik vychutnával. Oči mu zářily vzrušením. „Roger MacKenna. Jak jsem si myslel. Ten mizera byl za tím vším. Když jsem si prohlédl video, byl jsem si jistý, že je to podezřelý číslo jedna. Získal jsem povolení k prohlídce, ale teď už není nutné. Máme všechny důkazy, které potřebujeme. Roger to docela šikovně naplánoval. Měl samozřejmě pomocníka.“

„Jackmana.“

„Ano,“ přisvědčil Nate. „A Jackman měl všechno, co potřeboval, aby tu práci provedl. Ten vydrhiduch neměl jinou možnost. Musel Rogerovi pomoci. Byl to jediný způsob, jak dostat peníze, které mu dlužil.“

„Jak se ti podařilo přimět Rogera, aby se přiznal?“ zeptala se Kate. „Nevypadal na člověka, který vyjde vstříc policii.“

„Nepřiznal se. Zabil se.“

Tohle nečekala. Užasle řekla: „Cože?“

„Zabil se,“ opakoval Nate. Pohlédl na Dylana a pokračoval: „Dali jsme ho sledovat, ale náš člověk neslyšel výstřel. Roger bydlel v horním poschodí,“ vysvětloval. „Náš detektiv seděl v zaparkovaném voze a viděl ho, jak vešel do domu. Řekl mi, že se to pak dověděl z vysílačky, protože nějaká žena zavolala na policii, že slyšela výstřel. Pak šel dovnitř a našel Rogera na zemi. Měl prostřelenou hlavu,“ dodal. „Nalezl také patřičné důkazy, byla jich spousta. Ničeho se samozřejmě nedotkl. Tvrdil, že všechno leželo na stole v dohledu. Myslím, že si Roger přál, aby policie věděla, že v tom jel i Jackman. Nemůžu se dočkat, až se tam podívám sám.“

„Je tam ještě výjezdovka?“ chtěl vědět Dylan.

„Jsou na cestě. Nechceš se tam se mnou podívat? Jeho byt je jenom osm kilometrů odtud. Můžu vás vzít s sebou, ale napřed se musím stavit na savannažské policii. Pak pojedu tam.“

„Ano, rád bych všechno viděl a nechci, aby se s něčím hýbalo, než se tam dostanu. Postarej se o to.“

Nate se usmál. „FBI říkala totéž. CSU bude mít ovšem přednost. Čím dřív se tam dostaneme, tím líp.“

„Jo, jasně. Kde vzal Roger zbraň?“

„To zatím nevím.“

„Měl zbraň i tehdy, když přišel ke čtení poslední vůle,“ řekla Kate. „Vzpomínáš si?“

„Policie by mu ji nevrátila,“ namítl Nate. „Roger musel složit kauci. Měl u sebe zbraň bez povolení.“

„Řekl policii, jak k ní přišel?“

„Ano,“ přisvědčil Nate. „Řekl, že mu ji dal Ewan a ten že ji koupil někde na ulici.“

„Kde je Ewan teď?“

„Dobrovolně se vzdává policii. Je na cestě na oddělení, nejspíš s advokátem, který za něho zaplatí kauci. Právě proto se tam chystám. Řekne nám všechno o Rogerovi, až přijede. Podíval jsem se i na Bryce. O Rogerovi nic neví. Střídavě upadá do bezvědomí. Je u něho jeho manželka a zůstane tam až do smutného konce, což bude opravdu brzo.“

„A co Jackman?“

„FBI v Las Vegas ho sebrala a chce ho vyslechnout. Ted' je to jejich problém.“ Nate se zadíval ke dveřím a řekl: „Uvidíme se tam.“

„Už to opravdu skončilo? Pořád tomu nemůžu uvěřit,“ řekla Kate. Dylan přikyvoval, ale nezdálo se jí, že by jí věnoval pozornost. „Něco není v pořádku?“

„Ne, ale chci, aby tady policisté zůstali, dokud nepodepíšeš ty papíry.“

Sešel dolů s Natem a společně zkontrolovali policisty ve službě, kteří je ujistili, že zůstanou tak dlouho, jak dlouho bude Kate v budově.

Když se Dylan vrátil do jednací místnosti, řekla: „Myslela sem, že si chceš poslechnout výpověď.“

„Jo, to chci.“

„Tak jed’“, vyzvala ho. „Zvládnou to sama.“

„Jo, ale...“

„Jen jdi a zavři za sebou dveře. Zůstanu tady, neboj se.“

Třicátá čtvrtá kapitola

Kate ještě nedokázala vstřebat nové zprávy. Muž, který se pokoušel ji zabít, už nežije a jeho komplic je ve vazbě. A ona tu sedí a horlivě vyřizuje e-maily, jako by se nic zvláštního nestalo.

Zřejmě se sesype večer, až zůstane sama. Dylan v té době už bude asi na cestě do Bostonu. Pocítila náhlý nápor paniky a začala se zlobit sama na sebe. Proč by se tím měla trápit? Vždycky přece věděla, že odjede. Žádné překvapení nenastane. A ona se s tím vyrovná stejně jako se vším bolestným, co ji dosud v životě potkalo.

Ale Dylan možná zůstane alespoň do zítřka, usoudila. Zaveze ji zpátky do Silver Springs, stráví s ní noc, a ráno, zatímco ona bude ještě spát, odjede.

Věděla, že mu na ní záleží. Musela vynaložit značné úsilí, aby ho přesvědčila, že ji může nechat samotnou pracovat na počítači a sám odejít s Natem na místo činu. Vždyť jí dokonce navrhl, aby se tam vypravila s ním.

Uvědomila si, že moc práce neudělá, bude-li na Dylana pořád myslet. Sotva odešel, už jí začal chybět.

Přinutila se soustředit na práci. Odpověděla na pár e-mailů, ale potom ji vyrušil Andersonův tajemník. Nesměle zaklepal na dveře a pak vstoupil.

„Slečno MacKennová, na lince číslo jedna máte hovor. Ten pán, co volá, mi nechtěl říct jméno, ale tvrdil, že je váš známý.“

Kdo by jí mohl volat do advokátní kanceláře? Lidé, kteří věděli, kde je, měli číslo jejího mobilu.

„Měl bych mu říct, že nejste k dispozici?“

„Ne, vezmu si ten hovor,“ odpověděla. Terrance uchopil telefon stojící na polici a přenesl ho na stůl. „Mám vám s něčím pomoci? Nepotřebujete něco přinést?“

„Ne, ale děkuji vám za ochotu.“

„Kdybyste mě potřebovala, jsem v knihovně. Stačí jen stisknout domácí linku.“

Znovu mu poděkovala, a když za sebou zavíral dveře, ohlásila se do telefonu.

„Je to Kate MacKennová?“ zeptal se mužský hlas.

Nepoznala, kdo volá. Ale hlas měl příjemný.

„Ano, to jsem já,“ řekla. „S kým mluvím?“

„Myslím, že by nebylo dobré, kdybych vám řekl své jméno. Chci vám pomoci,“ řekl. „A myslím to s vámi dobře. Mám pro vás informaci,“ vysvětlil rychle. „Budete poslouchat, co vám teď povím?“

„Ano,“ odpověděla trochu nedůvěřivě. „Poslechnu si to, ale napřed mi prosím povězte, proč si myslíte, že není dobré říct mi své jméno.“

„Jde po mně policie,“ odpověděl. Pak rychle dodal: „Nikdy jsem nikoho nezabil..., aspoň ne úmyslně.“ Zasmál se a pak pokračoval: „To byl vtip..., vážně, nikdy jsem nikoho nezabil.“

Kate nevěděla, co si o tom má myslet, ale hovor ji začínal znervózňovat. Rozhlédla se. Byla sama a dveře konferenční místnosti byly zavřené.

Než se ho mohla zeptat, proč ho hledá policie, začal znovu: „Policie nezná moje pravé jméno a já bych byl rád, kdyby se ho nikdy nedověděli. Slíbíte mi, že zůstanete klidná? Chci vám pomoci, a aby to bylo možné, musíte vyslechnout všechno, co vám musím říct. Ne abyste dostala hysterický záchvat.“

„Samozřejmě že budu klidná,“ řekla Kate. „Jenom mi řekněte, kdo jste.“ Uvědomila si, že její hlas zní stísněně.

Zasmál se. „Marně se snažíte, jméno vám neřeknu. Ale něco vám přece jenom povím: jak mi říká policie.“

„Jak?“

„Květinář.“

Kate telefon málem vypadl z ruky. Nevěřicně řekla: „Nedělejte si legraci..., nevěřím vám..., proč byste...“

„Teď mi slibte, že zachováte klid...“

Kate znovu pohlédla na zavřené dveře a přála si, aby je někdo otevřel, aby sem přišel Terrance – nebo někdo jiný – a ona mu mohla dát znamení. Možná by dokázali hovor vysledovat.

„To je špatný vtip,“ řekla.

„To není vtip,“ namítl. „Nikdy jsem s vámi nežertoval. Opravdu mi říkají Květinář a opravdu vám chci pomoci.“

„Pomoci? Jestli jste ten, kdo říkáte, vaše bomby mě dvakrát málem zabily.“ Stiskla tlačítko domácího telefonu a doufala, že je snad někdo uslyší, ale během hovoru nebylo možné propojit se s domácí linkou.

„Nepokoušel jsem se vás zabít,“ řekl dotčeně. „Jenom jsem vyrobil výbušniny.“

„To je šílené,“ vydechla.

„Dobře poslouvejte, co vám řeknu.“ Nemluvil vůbec jako blázen. Zdálo se, že ví, co říká. Chce se jí snad omluvit? „Poslouchám. Začněte.“

„Rád vyhazuju věci do vzduchu.“

Aha, tak je to přece jenom blázen. Pomyslela si, že by na to měla nějak zareagovat. „Nechcete mi říct proč?“ Jestli ho udrží na lince, možná se jí přece jen podaří přivolat pomoc.

„Proč, na tom nezáleží,“ řekl. „Mám z toho docela slušný příjem. Minulý měsíc jsem si koupil velkoplošný televizor a domácí kino. Nevěřila byste, jak živě pak zní zvuky z přírody..., ale teď jsem odbočil. Pravda je, že se mi peníze navíc líbí a umožňují mi dělat to, co dělám rád.“

„Vyhazovat věci do vzduchu.“

„Líbí se mi, když vybuchne budova, a v minulosti jsem nikdy nepřipustil, aby byl nablízku člověk. Až do nedávna. Kamarád jednoho kamaráda..., však víte, jak to chodí. Lákaly mě peníze a oni mě podvedli. Řekli mi, že výbušniny použijí v poušti. Namluvili spoustu řečí o podzemních prostorách a zařízení v nich. No ano, rafinovaně mi lhali a já jsem naletěl. Byl jsem hrozně naivní a šlo mi o ty prachy.

Vzal jsem peníze a vrátil se ke své běžné práci. Přestal jsem na to myslet, dokud jsem neotevřel noviny a neuviděl fotky z výbuchu v galerii. Dostalo se to do celostátních zpráv. Okamžitě jsem poznal svoje dílo. Rozčílilo mě to, protože mě podvedli, a až jsem si přečetl článek o tom, jak jste o chlup unikla smrti, zděsil jsem se a cítil jsem se kvůli vám hrozně.“ Znovu zafuněl. „Vážně jsem... é... myslel jsem, že vám pošlu kytku.

Pokusil jsem se dovolat tomu známému, ale nepodařilo se mi to. Pak jsem se dočetl o dalším výbuchu, který zničil sklad a zase vás málem zabil. To už mi bylo jasné, že to není náhoda, že cílem jste vy.“

Kate uslyšela, jak se dlouze nadechl a vydechl.

„To je moc nebezpečná věc.“

Že by na to konečně přišel? „Ano,“ přisvědčila.

„Rozhodl jsem se toho nechat.“

„A to jste mi chtěl říct?“ zeptala se podezíravě.

Na její otázku neodpověděl. „Jeden člověk po mně jde už několik let. Jmenuje se Sutherland a pracuje pro ATF. Byl bych rád, kdybyste mu zavolala a řekla mu, ať to zabalí.“

„Protože toho necháváte.“

„Ano.“

Tohle byla nejabsurdnější konverzace, jakou kdy vedla. „Já myslím, že tohle byste mu měl říct vy. Jsem si jistá, že by vás rád poznal, třeba jen v telefonu.“

„No, my už jsme se vlastně párkrát setkali. Ale on o tom neví.“

Vsadila by se, že tohle by Sutherland rád slyšel. Uvědomila si, že na židli u okna leží její odložená kabelka. V ní měla svůj mobil. Kdyby se k ní dostala, mohla by se s někým spojit.

Potřebovala, aby pokračoval v hovoru.

„Můžu se vás na něco zeptat?“ řekla, vstala a posunula telefon tak daleko, jak jí to kabel dovolil, aby dosáhla na svoji kabelku.

„Samozřejmě. Jestli vám budu moct odpovédět, udělám to... A ne, ve skutečnosti nejsem žádný květinář. Kdybyste viděla moji zahradu, zjistila byste...“

„Na to se nechci zeptat. Řekli mi, že výbušniny dáváte vždycky do košíku. Zajímaloby mě proč.“

„Tohle je rozšířený omyl. Já je nedávám do koše. Jsou to přímo ty koše. Je to velmi náročná práce. Myslím, že jsem v tom oboru mistr. Beethoven velkého třesku, jestli chcete,“ vyprskl.

„Proč jste mi vlastně zavolal?“

„Budu mluvit naprosto vážně,“ řekl s povzdechem, když se přestal smát. „Chci vám zachránit život.“

„Jak to chcete udělat?“

„Dám vám důležitou informaci. První výbuch utrhł kus kopce.“

„Ano.“ Kate se podařilo uchopit kabelku a přitáhnout si ji k sobě.

„Byla jste tam a utrpěla jen pár škrábnutí. Víte, jaká je pravděpodobnost záchrany podle statistiky?“ Nečekal na její odpověď. „Druhý výbuch rozmetal budovu, a vy jste taky přežila. To je něco mimořádného, naprosto mimořádného.“

„Ano,“ opakovala. Kam tím míří? Sáhla do kabelky a začala hledat mobil.

„Vaše vyhlídky jsou vysloveně mizivé. Mám o vás velké obavy. Další výbuch už prostě nemůžete přežít.“

„Další výbuch?“

„Ano. Víte, vyrobil jsem tři.“

„Cože?“ Zarazila se. „Co jste říkal?“

„Někde je ještě jedna bomba a teď dobře poslouchajte...“

Kate se tak usilovně soustředila na to, co jí muž říká, že neslyšela, jak se za ní otevřely dveře.

Třicátá pátá kapitola

Byt Rogera MacKenny páchl jako skládka odpadků. A Roger byl cítit, jako by se v ní před smrtí vyválně. Ležel roztažený na zádech na zemi v obývacím pokoji, v ruce stále svíral zbraň. Kolem hlavy a ramen se rozlévala kaluž krve a vytvářela obrys jakoby nakreslený černou křídou. Ve smrti zůstal na jeho tváři výraz zoufalství. Jedno oko měl zavřené, druhé se zdálo zatlačené do lebky.

Nebyl to hezký pohled.

Všude bylo plno příslušníků FBI a agent, který je vedl, Joel Kline, projevil překvapivou vstřícnost. Byl asi v Dylanově věku, ale v koutcích úst měl hluboké vrásky. Ramena jeho vysoké, hubené postavy se neustále hrbila, jako by si na to zvykla při zkoumání nesčetných míst činu.

Jakmile mu dal Dylan diplomaticky najevo, že si v žádném případě nechce dělat právo na jeho práci, Kline mu podal rukavice a řekl, aby se tu porozhlédl. Že bude rád, když získá jeho názor.

Soudní lékař Luke Parrish byl muž středního věku a zrovna klečel u těla. Dylan si dřepel vedle něho, představil se a ukázal mu svůj odznak.

Parrish si s ním rád popovídal. „Kdysi jsem žil nedaleko Silver Springs,“ řekl. „Opravdu hezký kraj. Moc se tam nevraždilo, to znamená, že jsem měl málo práce, a tak jsem se přesunul sem. V Savannahu je taky hezky,“ dodal. „Podle vašeho přízvuku bych řekl, že jste odněkud ze severovýchodu. Mám pravdu?“

„Ano,“ potvrdil Dylan. „Z Bostonu.“

„A teď jste se přestěhoval sem?“

„Ne, tohle je jenom krátkodobá práce.“

Pak se oba obrátili k mrtvému tělu. „Ten člověk věděl, co dělá,“ řekl Parrish. „Stačila jedna rána. Většina lidí neví, kam mají mířit.“

Roger se zastřelil pistolí Glock. Parrish ji uložil do pytle a podal agentovi stojícímu opodál. „Krucí, to je smrad. Ten se snad v životě nekoupal. Nemůže být mrtvý dlouho. Takhle musel páchnout už zaživa. Jak tak může někdo žít? Jen se podívejte. Tenhle byt mi připomíná žumpu. Člověk by si myslel, že někdo, kdo si může dovolit drahý nábytek, jako je tady, by se mohl snažit aspoň trochu kolem sebe udržovat pořádek. Vždyť jenom tahle kožená sedačka musela stát pár tisíc.“

Co se týče bytu, Parrish nepřeháněl. Skutečně se podobal žumpě. Na stolech a křeslech stálo několik přeplněných popelníků a na zemi se povalovaly prázdné láhve od whisky. Pohovka vypadala, jako by měla být odvezena na městskou skládku. Všechny polštáře byly potrhané a na opěrkách bylo vidět díry propálené cigaretami.

Zdálo se, že jediná čistá plocha v bytě je na konferenčním stolku. Na něm ležely úhledně srovnané papíry.

„Našli jste dopis o sebevraždě?“ zeptal se Dylan.

Kline přešel k němu. „Ne, zatím ne. Ale nechal tu tyhle papíry. Myslím, že nám chtěl pomoci, abychom dostali Jackmana.“

„Stačí to k zahájení stíhání?“

„Ještě jsme to neprostudovali.“

Jinak řečeno nestačí, pomyslel si Dylan. „Tak mi řekněte, co máte.“

„Porovnali jsme to, co jsme tu našli, s informacemi, které máme od Nata Hallingera. Bude se mu to líbit, až sem přijde. Vypadá to, že Roger věděl o Kate MacKennové všechno, co

mohl zjistit. Měl všechna její telefonní čísla, adresu do práce i domů, znal model a typ jejího auta, poznávací značku, telefony jejích obchodních partnerů, telefonní čísla jejích sester. Znal dokonce jméno a telefonní číslo bývalého přítele Isabel MacKennové.“

„On znal jméno Reeceho Crowella?“

„A měl zatrženou adresu Carla Bertolliho a datum a čas slavnosti v galerii. Měl i adresu toho skladu.“

„Panebože, to všechno jste našli?“

„To zdaleka není všechno. Už jsme zabalili kalendář, který jsme našli v kuchyni u telefonu. Byla na něm spousta otisků. Vypadá to, že si do něho dělal poznámky ještě někdo kromě Rogera. Viděli jsme tam dva odlišné rukopisy. Před hodinou jsem ho poslal do laboratoře, aby to urgentně zpracovali. Každou chvilku bychom měli dostat předběžnou zprávu. Kromě časů a míst tam byla čísla letů. Katiných letů. Věděl, kdy odlétá do Bostonu, a věděl, kdy se vrací.“

Dylan měl co dělat, aby ovládl vztek. Jak dlouho ten hajzl Kate sledoval? Dostal se i do jejího domu? Bylo by to snadné. Kate nikdy nezamykala ty zatracené dveře.

„Prohlídli jste už jeho auto?“

„Ano,“ odpověděl Kline. „Je to bílý ford s tónovanými skly. Musí to být auto, které Kate popsala Hallingerovi, to, které se ji snažilo srazit.“

„Aby získal všechny informace, to vyžadovalo spoustu času a starostí.“ Dylan se poškrábal na krku. „Co ještě?“

„V kalendáři byla dvě data výrazně zakroužkovaná.“

„Data výbuchů.“

„Správně,“ potvrdil Kline. „Roger si dělal plno poznámek. Jedna byla opravdu zajímavá. ‚Jackman dostal koše‘. Vedle toho bylo napsáno ‚dvě stě tisíc‘. Nejspíš částka, kterou za výbušniny zaplatil.“

„Nate mi řekl, že Jackmana už sebrali.“

„Ano,“ odpověděl agent. „Právě teď sedí ve vyšetřovně ve Vegas a čeká na svého právníka.“

„Rogerovy poznámky nestačí na to, aby ho tam drželi dlouho, a pořád nevíte, kdo stál u kamery, když Compton MacKenna natáčel své poslední sbohem.“

„Víme, že to nebyl nikdo ze synovců, protože žádnému z nich nevěřil a nechtěl, aby věděli, co chystá.“ řekl. „To z videa jasně vyplývalo. Ale pár lidí by mohlo připadat v úvahu. Například hospodyně. Zjistili jsme, že před půl rokem jí na účet přibyla pěkná suma. Předvedeme si ji a promluvíme s ní.“ Pak dodal: „A také nás zajímá právník Comptona MacKennya. Nedělám si starosti. Toho člověka najdeme.“

Dylan rozvážně procházel po bytě a zkoumal papíry a poznámky psané rukou. Pěkná, úhledná hromádka, pomyslel si. Roger jim nemohl posloužit lépe, i kdyby se o to snažil. Nechal právě tolik stop, aby je přivedl k Jackmanovi, ale dost málo důkazů, které by ho usvědčily.

Něco tu nehraje. Dylan podruhé prozkoumal informace, které agenti sebrali, ale pokaždé, když našel odpověď na jednu otázku, vynořila se další. Proč se v Rogerových poznámkách vyskytovalo Reeceho jméno? Proč jim nechal tolik informací, a přitom žádný dopis o sebevraždě? Kde tak rychle sehnal další zbraň? Rogerův život neměl žádný řád, jak je tedy možné, že dokázal všechno tak uspořádat?

Jedna dobrá rána..., věděl přesně, kam zamířit.

Sanitáři přišli zabalit a odnést mrtvého. Agent Kline jim ustoupil z cesty, a když si všiml, že Dylan studuje papíry, zamračil se. „Něco vás trápí?“ zeptal se.

Dylan přikývl. „Nemám z toho dobrý pocit. Nějak mi to nehraje.“

Oba se dívali, jak odvázejí tělo. „Co se tu našlo, je opravdu pěkně naservírováno,“ řekl Dylan.

Kline pokrčil rameny. „Někdy se to může stát..., všechno do sebe zapadá...”

„Ano? A odkdy se to takhle stává? Všechno pěkně předložené, abyste to měli jednoduché? Jediná věc, která tu chybí, jsou šipky ukazující na důkazy v těch papírech.“ Zavrtěl hlavou. „Nemám rád hezké a úhledné hromádky, a víte proč? Protože to ve mně vzbuzuje dojem, že všechno je nastrčené.“

Třicátá šestá kapitola

Dylan zůstal na místě činu mnohem déle, než měl původně v úmyslu, a už se nemohl dočkat, až se dostane zpátky ke Kate. Sestupoval ze schodů Rogerova domu a cestou vytukával číslo jejího mobilu, aby jí řekl, že se vrací do advokátní kanceláře. Věděl, že u ní bude za pouhých deset minut, ale toužil slyšet její hlas. Místo něho se mu ozvala hlasová schránka. Co to ksakru má znamenat? Proč se neozývá? Snažil se zachovat klid a rychle zavolal kancelář Smith and Wesson.

„Slečna MacKennová hovoří na jiné lince. Počkáte, nebo jí mám zanechat zprávu?“ tázala se recepční.

Nenechal jí zprávu, ale oddechl si. Všechno je v pořádku. Kate je tam, kde má být.

Přecházel rušnou ulici směrem ke svému vozu, a vtom zazvonil jeho telefon. Ozval se Nate.

„Máme problém. Ewan MacKenna nedorazil na oddělení. Právnický na něho pořád čeká a přísahá, že neví, kde jeho klient je. A navíc nemůžeme najít Ewanovo auto. Poslali jsme pár lidí k němu domů. Není tam ani vůz, ani on. A musel odcházet ve spěchu, protože domovní dveře zůstaly otevřené. Policie vešla dovnitř a všechno prohledala. Nic.“

„Co se stalo s člověkem, který Ewana sledoval?“

„Zřejmě ho nějaký idiot odvolal, když našli Rogera se všemi těmi důkazy. Poslal jsem pár chlápů, aby prohledali Ewanova oblíbená fit centra.“

„Radši bys měl někoho poslat do nemocnice, aby nezmizeli taky Bryce a Vanessa.“

„Právě jsem se k tomu chystal. Zavolám ti za chvíli.“

Dylan vytáhl z kapsy klíč od auta a chtěl ho zasunout do zámku, ale vtom si všiml, že se k němu přes ulici žene agent Kline a mává na něho.

„Jsem rád, že jsem vás chytil. Zmizel Ewan MacKenna,“ řekl Kline, když k němu doběhl.

„Jo, slyšel jsem,“ odpověděl Dylan.

„Je toho ještě víc. Právě mi volali z laborky. Našli shodné otisky prstů s těmi na kalendáři a všechny patří Ewanu MacKennovi. Možná máte pravdu. Možná to všechno bylo nastražené. Takže teď hádám, že máme nový problém, s kterým si budeme muset poradit.“

Kline zkrřížil ruce, na okamžik se zamyšleně zadíval k zemi a pak řekl: „Moje původní teorie byla asi taková: někdo, komu starý pán věřil, natočí video a udělá si kopii pro sebe. Prodají Rogerovi. Roger se na ni podívá a ví, že se musí zbavit Kate, jinak nedostane ani vindru. Co udělá? Zavolá Jackmanovi a zatáhne ho do toho, protože potřebuje jeho kontakty. To všechno dává smysl, ne? Ale teď musím vzít v úvahu, že buď v tom s Rogerem a Jackmanem jede Ewan, nebo video někdo prodal Ewanovi. A Roger o něm nic neví. Ewan si je prohlídne, spojí se s Jackmanem a oba se rozhodnou shodit to na Rogera. Mohlo by to tak být, protože, to vám říkám, v té rodině neexistuje žádná bratrská láska.“

Dylan se opíral o dveře auta a poslouchal agentovu hypotézu.

Kline pokračoval ve svých úvahách. „Pořád až moc úhledné, že?“ podotkl. „Teď se dostávám k otázkám načasování. Proč se Roger zabil právě v tu dobu?“

„Já si nemyslím, že se zabil sám,“ řekl Dylan.

Kline trochu víc nahrbil ramena. „Jo, možná.“

Dylan nastoupil do auta a stáhl okno. „Doufejme, že to důkazy potvrdí.“

„Pokud Rogera někdo zavraždil, podezřelým číslo jedna se stává Ewan. Je schopný všeho.“

„V té rodině... jsou všichni schopní vraždit.“

„Dám vám vědět, až Ewana najdeme,“ řekl Kline. Pak přeběhl zpátky ulici a vstoupil do budovy.

Dylan se nemohl zbavit nepříjemného pocitu, že tu něco chybí. Něco, co má před sebou, a přitom to nevidí. Soustředil se na Klinovu poznámku o načasování. Možná je to ono. Načasování není v pořádku. Jo, zřejmě ho trápí tohle.

Na první světelné křižovatce zalovil v kapse, našel číslo Andersonova mobilu a zavolal mu.

Právník, který zapomněl vypnout mobil, mu odpověděl šeptem. „Můžu vám zavolat za chvíli?“

„Ne, to nepůjde,“ řekl energicky Dylan. „Musíte mi odpovědět na pár otázek, a to hned.“

„Musím brát ohled...“

„To nemůže počkat.“

„Tak počkejte, jen co vyjdu ven...“ Pak se jeho hlas ozval hlasitěji. „Dobře. Co chcete vědět?“

„Chybí mi pár kousků skládačky,“ řekl Dylan. „Potřebuju, abyste mi pomohl vytvořit časový průběh.“

Třicátá sedmá kapitola

Načasování bylo opravdu velmi důležité a telefonní záznamy Smith and Wesson potvrdily to, na co Dylan přišel už předtím.

Pravda ho neuklidnila; rozzuřila ho. Jak mohl být tak slepý? A proč mu trvalo tak dlouho, než si všiml toho, co měl dávno před nosem?

Uvědomil si, že jede jako šílenec. Bylo mu to jedno. Narůstala v něm panika a jediné, na co dokázal myslet, bylo, jak se co nejrychleji dostal ke Kate. Potřeboval ji vidět a vědět, že je v pořádku. Neuvědomovala si, že jí hrozí nebezpečí, a byla tak důvěřivá. A přitom seděla uprostřed vosího hnízda. Vrah ví, kde je, a přijde si pro ni.

Zatáčku bral po dvou kolech, dupl na brzdy, pak vyskočil a rozběhl se. Měl plán. Až se přesvědčí, že je Kate v pořádku, bude zabíjet on.

Dylan se řítí do budovy. Po schodech se k němu hnali dva policisté. Když viděl, jak se tváří, uvědomil si, že se stalo něco zlého.

„Kde je Kate?“ vychrlil na ně.

„Pryč..., je pryč,“ odpověděl jeden z nich.

Druhý rychle dodal: „Prohledali jsme celou budovu. Odešla ve spěchu.“

Pak začali oba mluvit najednou.

„Telefon byl vyvěšený, kabelka i kufřík tam zůstaly...“

„Alarm na zadních dveřích někdo odpojil..., to nemohla udělat ona...“

Přihnal se k nim viditelně otřesený člen ochranky. „Všechno je moje chyba. Vyšla ven zadními dveřmi. Měl

jsem hovor na domácím telefonu, někdo mě vyzval, abych šel k přednímu vchodu, a já jsem se nezeptal proč. Myslel jsem, že mi volá někdo od policie.“

„Volali jsme, jen co jsme si uvědomili... Jede sem FBI. Agent Kline říká, že tu máme počkat,“ řekl první policista.

Dylan přijel pozdě. Vrah se k ní dostal dřív.

Třicátá osmá kapitola

Do temné prázdnoty pomalu začalo pronikat světlo. Kate se snažila otevřít oči. Bylo to těžké, a když se jí to konečně podařilo, místnost kolem sebe stále viděla rozmazaně. Hlavou jí proudily útržky myšlenek a zase se vytrácely, a nic z toho nedávalo smysl.

Ležela na něčem tvrdém a studeném. Co to může být? Stůl? Deska v márnici? Ne, v márnici být nemůže, není přece mrtvá. Slyší vlastní dech. Měla nehodu? Nepamatovala si. Nic ji nebolelo a nezdálo se jí, že by měla něco zlomeného. Opatrně zkoušela hýbat rukama i nohama, aby se přesvědčila. Výborně, může se hýbat, i když jen s námahou. Cítila se slabá a otupená, a nevěděla proč. Co se jí mohlo stát?

Snad se nestala obětí dalšího výbuchu, nebo ano?

Panika ji vytrhla z letargie. Isabel. Ach bože, Isabel má problém. Někdo ji unesl. Kate si vzpomínala, že chtěla běžet. Byla přesvědčená, že se k ní musí dostat, než jí někdo ublíží...

Kde je její sestra? Kate se pokusila zavolat ji jménem, ale selhal jí hlas.

Uspávací prostředek. Někdo ji omámil. Vzpomněla si, že se jí k tváři přitiskla divně páchnoucí látka. A pak bodnutí. Ano, někdo jí dal injekci do paže.

Nevěděla, jak dlouho byla v bezvědomí. Teď už však dokázala jasně myslet a cítila, že se jí vrací síla. Podařilo se jí posadit se. Na okamžik jí zabylo zle, ale pocit nevolnosti rychle zmizel.

Konečně viděla ostře. Seděla na dřevěné podlaze. Kolem stěn stály police s knihami a před sebou měla stůl – je tedy v

knihovně. Proč jí připadá tak povědomá? Video. Ano, tento stůl znala z videozáznamu. Seděl za ním Compton MacKenna. Je v jeho knihovně. Obraz, který viděla tehdy viset na stěně za ním, byl stále na svém místě. Výjev z lovu..., muži v kiltech. Venkovská krajina někde ve Skotsku. Co tady dělá ona?

Chabě se pokusila vstát a ztratila rovnováhu. Přidržela se židle, aby neupadla, a zkusila to znovu, a vtom zaslechla bouchnutí dveře. Pak uslyšela blížící se hlasy.

„Určitě jsi jí dal dost silnou dávku? Bojím se, že se probudí, než všechno připravím.“

Kate strnula. Poznala Vanessin hlas.

S kým mluví? Kate slyšela i další hlas, ale byl příliš vzdálený a tlumený.

Vanessa pokračovala: „Potřebuju alespoň patnáct minut. Lepší bude dvacet. A je dost času? Dobře, přestanu si dělat starosti. Ale každopádně si musíme pospíšet. Odtáhni ho do knihovny.“ Opět se ozvalo bouchnutí dveří. „A pospěš si. Musíš se vrátit, než tě někdo začne postrádat.“

Vanessa už byla těsně za dveřmi. Kate se rychle znovu uložila na zem a obrátila se na záda. Srdce jí bušilo. Uslyšela třeskot. Znělo to, jako když se rozbíjí sklo. Pak následoval smích.

„Neboj se,“ řekla Vanessa. „Ta barabizna za nic nestojí. Dovedeš si představit, že ten senilní dědek si myslel, že se spokojím s tímhle domem a mizerným statisícem dolarů? A myslel si, že všechno může dát nějaké cizí ženské. Řeknu ti, že jsem ho kamerou málem zabila. Takový idiot! Nezůstala jsem s tím opilcem pro nic za nic. Mimochodem, miláčku, Bryce by měl každou chvilku zhasnout. Byl příliš opilý, než aby věděl, kolik prášků proti bolesti dostal. Řekla jsem doktorům, že se bojím, aby se omylem nepředávkoval.“

Následoval zvuk kroků a pak další slova: „Mám plné ruce. Mohl bys mi otevřít dveře?“

Kate ucítila slabý průvan, když se dveře otevřely. Uslyšela zašustění sukne. Vanessa kráčela k ní. Zastavila se a Kate věděla, že se na ni dívá. A pak ji Vanessa kopla do stehna. Silně. Kate si byla jistá, že Vanessa pozoruje její tvář. Musela se velmi přemáhat, ale ani se nezachvěla.

„Ještě se neprobrála,“ řekla Vanessa spokojeně. Pak zamířila ke stolu.

Co tam dělá? A kde je ten „miláček?“

Pak ho uslyšela. Něco vlekl. Těžké břemeno pak zjevně pustil na podlahu, protože se ozvalo silné zadunění.

Vzápětí zazvonil telefon a Vanessa tiše zasykla: „To je určitě tvůj mobil. Já mám svůj v autě. Musíme spěchat. Rychle. Rychle. Jdu za tebou. Á, málem bych zapomněla. Tu máš, vezmi s sebou telefon ze stolu. Zamknu dveře..., pro jistotu.“

Následovaly rychlé kroky a dveře knihovny se opět zavřely. Pak zazněl zvuk zavírání dalších dveří. Kate napadlo, že to asi byly domovní. Skutečně tedy odešli? Nebo je to léčka? Zavládlo naprosté ticho. Ještě chvíli ležela nehybně. Pak se odvážila otevřít oči.

Byli pryč. Ale nezůstala tu sama. O kousek dál ležel na podlaze Ewan MacKenna. Oči měl zavřené. Je mrtvý, nebo živý? Kate se k němu připlížila a položila mu ruku na prsa. Dýchal. Že by ho také uspali?

Musí přivolat pomoc. Zvedla se na kolena a chytila se stolu, aby se mohla zvednout. Pak spatřila tu věc. Koš s květinami.

Třicátá devátá kapitola

Výtahy byly zoufale pomalé. Nate se hnál po schodišti na jednotku intenzivní péče. Rozrazil dvoukřídlé dveře, po své pravici spatřil pokoj sester a vstoupil.

Za stolem seděli sanitář a sestra. „Kde je Vanessa MacKennová?“ vychrlil ze sebe Nate a lapal po dechu.

„Vy jste z rodiny, pane?“ zeptala se sestra. Hlas měla konejšivý, jako by utěšovala zoufalého příbuzného.

„Ne, já jsem detektiv Hallinger,“ řekl Nate a ukázal jí odznak. „Odpovězte mi na otázku.“

„Paní MacKennová tu není,“ řekla sestra, ale už nikoho nekonejšila. Nasadila věcný tón. „Někdo jí sem telefonoval.“

Sanitář přikývl. „Bral jsem ten hovor. Volal nějaký muž. Řekl, že je bratr Bryce MacKenny, Ewan. Pamatuju si to jméno, protože je několikrát opakoval. Byl rozčilený a říkal, že musí nutně mluvit s paní MacKennovou. Šel jsem za ní a přivedl jsem ji sem a ona s ním mluvila. To, co říkal, ji rozrušilo. Slyšel jsem, že mu několikrát říká, aby se uklidnil, a když zavěsila, byla velmi rozčilená. Že je to tak, LeeAnne?“

„Ano, byla.“

„Říkala, že došlo k nějaké mimořádné události a že musí odejít.“

„Řekla vám, kam jde?“ vyptával se Nate. Sledoval minutovou ručičku na hodinách za stolem. Věděl, že musí spěchat. „Snažte se vzpomenout si,“ vybídl je.

„Ne, neřekla mi, kam jde,“ odpověděl sanitář.

„Asi nešla daleko,“ ozvala se LeeAnne. „Řekla mi, že kdybychom ji potřebovali, dostane se sem za chvíli.“

„Taky slibovala, že nebude dlouho pryč,“ dodal ochotně sanitář.

„Nedaleko odtud je dům Comptona MacKenny,“ řekl Nate. „O něm se náhodou nezmínila?“

„Ne, nezmínila.“

„Zavolejte jí,“ vyzval je Nate. „Máte její číslo. Zavolejte jí a zjistěte, jestli tam je.“

„Pokoušeli jsme se jí volat, ale nebere to. Dokonce jsem dával vyvolat, jestli není někde tady v nemocnici...“

„Zkuste to znovu,“ přikazoval Nate. Strčil ruce do kapes a čekal.

Sestra neprotestovala. Našla telefonní číslo a vytočila je. „Zvoní,“ zašeptala.

„Jak se daří jejím manželovi?“ zeptal se Nate sanitáře.

„Pan MacKenna před několika minutami zemřel. Právě proto jsme se pokoušeli paní MacKennovou sehnat. Chtěla být v poslední chvíli u manžela. Byla to moc obětavá paní. A on se sám ničil. Ona věděla, že umírá – byla na to připravená.“

„Po čtvrtém zazvonění se ozvala hlasová schránka,“ řekla sestra. „Mám jí nechat zprávu?“

Nate zavrtěl hlavou a sáhl po telefonu. „Přepojte mě ven. Musím něco zařídit.“

Čtyřicátá kapitola

Vanessa se chystala sehrát vyděšenou ženu utíkající o život.

Musí si dát záležet, aby vypadala věrohodně. Seběhla do poloviny kopce, otočila se k příjezdové cestě, pak se prudce spustila na levé koleno a narazila do betonu. Seděla si kůži tak, jak doufala, a rána začala krváčet. Vrávoravě se zvedla, shodila střevíc a úmyslně se vrhla do houští. Tvář si instinktivně chránila rukama, ale když na sebe pohlédla, měla na sobě řadu škrábanců. Párkrát se převalila v trávě a ujistila se, že má ve vlasech pár větviček a stébel a na obličeji špínu. Koleno ji bolelo – nepatrná oběť za miliony, které zdědí. Znovu pohlédla na hodinky, aby zjistila, kolik času jí zbývá.

Původněji nenapadlo, že by si měla roztrhnout šaty, ale když se zvedala, zaslechla, že jí praská sukně. To se taky hodí, pomyslela si a natrhla ji ještě o kousek víc.

Bylo načase zatelefonovat. Před chvílí přemístila Ewanovo auto na konec příjezdové cesty na úpatí kopce a svůj vůz zaparkovala za ním. Musí být mimo dosah výbuchu, až dům vyletí do vzduchu, aby mohla sdělit policii, že Ewan zablokoval příjezd a ona se nemohla dostat blíž. Záleželo na každé maličkosti v plánu. Nemohla si dovolit nic zanedbat.

Ironií bylo, že když doběhla téměř k autu, skutečně upadla. Dokonce se uhodila o nárazník, až jí na čele naskočila boule.

Otevřela dveře vozu a vklouzla za volant. Pohlédla na hodinky a sledovala ubíhající vteřiny. Zbývají necelé tři minuty. Perfektní. Zadívala se na staré viktoriánské cihlové sídlo nahoře na kopci a v duchu se zasmála. Jak si někdo

mohl myslet, že jí může záležet na tak hrozně barabizně! Ten starý za celých třicet let neudělal nic pro její modernizaci nebo údržbu. Byl to obrovský, ošklivý monument připomínající jeho opovržením hodný a sobecký život.

Věděla, že by měla počkat, až dům exploduje, než zavolá, ale napadlo ji, že bude přesvědčivější, když začne hovořit v okamžiku, kdy se ozve výbuch.

Zbývaly dvě minuty. Ted', řekla si. Vyt'ukala 9-1-1.

Po prvním zazvonění se ozvala spojovatelka.

„Co potřebujete?“

„Prosím, prosím, pomozte mi,“ vykřikla Vanessa. „Má bombu a chce ji zabít. Dostala jsem se ven, ale ona je v domě s ním a já nemůžu..., ach prosím...“

„Jakou máte adresu?“ zeptala se klidně operátorka.

„Barkley Road čtyři sta sedmnáct. Pospěšte si prosím,“ kvílela Vanessa.

„Ve vaší blízkosti máme dva vozy, madam. Už k vám jedou. Jen zůstaňte se mnou ve spojení, než k vám dorazí. Jak se jmenujete?“

Vanessa vzlykala a lapala po dechu a doufala, že všechno zní patřičně hystericky. „Vanessa MacKennová. Dostali se k ní. Copak to nechápete? A on ji teď zabije.“

„Kdo, madam? O kom mluvíte?“

„O Kate MacKennové. Ohrožuje ji můj švagr Ewan.“

Už jenom minuta.

Operátorka se vyptávala dál.

„Kde jste teď, madam? Je to daleko od toho domu?“

„Ano. Když se chvíli nedíval, utekla jsem. Jsem u brány na konci příjezdové cesty – u svého auta. Ach, už slyším sirény. Už jedou.“

„Nepokládejte, dokud nebudou u vás, ano?“

„Ano. Ach prosím, musí s ním něco rychle udělat.“
Vanessa odtrhla telefon od ucha a otočila ho k domu. Pět...,
čtyři..., tři..., dva..., jedna. Čas vypršel... a nic se nestalo.

Čtyřicátá první kapitola

Dylan měl srdce až v krku. Jak mohl připustit, aby se něco takového stalo? Kate..., ach bože, Kate...

Sotva plně pochopil, co znamená, že zmizela, uslyšel před budovou zaskřípat brzdy. Agent Kline mu už předtím řekl, že se s ním setká u sídla Smith and Wesson, ale nevystoupil z vozu. Jen zatroubil.

Clen ochranky, který opustil své stanoviště, uskočil v posledním okamžiku z cesty, jinak by ho Dylan srazil, jak se řítit ze dveří. Začal myslet a jednat zcela automaticky.

Kline měl stažené okénko a zakřičel na něho: „Nastupte! Jedeme!“ Pak se natáhl a otevřel mu dveře.

Dylan nasedl do vozu. Ještě za sebou ani nezavřel, když Kline šlápl na plyn. Auto se prudce rozjelo.

„Kate je pryč,“ zařval Dylan.

„Já vím,“ odpověděl Kline. „Hlásili mi to z dispečinku. Ví, kde je,“ chrtil ze sebe a přál si, aby měl pravdu. „Savannažská policie vysledovala hovor. Vanessa odešla z nemocnice, řekla, že se jedná o naléhavý problém. Setkala se v Comptonově domě s Ewanem. Je tam dosud a předpokládám, že je s nimi i Kate. Logicky to vyplývá ze situace,“ dodal.

Projel křižovatku na červenou, zahnul doleva a vyrazil po další ulici.

„Vanessa někomu řekla, kam jede? Může to být past.“

„Jo, to si taky myslím,“ řekl Dylan a usilovně o tom všem přemýšlel.

Oba věděli, že Kate může být mrtvá, ale nikdo z nich se neodvážil říct to nahlas.

„Kate tam *musí* být s Vanessou,“ řekl Dylan. „Jestli není, pak nevím, kam ji mohli odvézt. Neměl jsem ji nechávat samotnou. Měl jsem zůstat u ní.“

„Už jsme blízko,“ řekl Kline. „Jedou tam všichni, koho máme k dispozici. Dostaneme se k ní včas.“ Další zatáčku bral po dvou kolech, pak vyrovnal vůz, až zaskřípěly pneumatiky, a hnal se dál.

Dylan vytáhl z pouzdra pistoli, vytáhl zásobník, zkontroloval ho a pak ho dlaní srazil zpátky. „Jestli Kate ublíží, zabiju je. A nebudou mít rychlou smrt.“

Dylanovy hrozby Klina znervózňovaly. „Uvědomte si, že jsem federální agent, ano? Nevykřikujte, že někoho zabijete. Tomu se říká úkladná vražda. Jste detektiv. To snad víte.“

Dylan zastrčil pistoli zpátky do pouzdra. „Nemůžete jet rychleji?“

Vysílačka v Klínově voze zapraskala a dispečink odvysílal Vanessin telefonát na linku 911.

Dylan uslyšel slovo „bomba“. Cítil se, jako by ho někdo tvrdě udeřil do žaludku.

Dispečink naváděl policejní vozy, sanitky a hasiče k místu činu. Kline se s ním spojil a ohlásil, kde se přibližně nachází.

Vjel na čtyřproudovku s hustým provozem a prosvištěl kolem ostatních aut. Většina řidičů uhýbala, když uslyšela sirénu, ale pár jich buď nevnímalo, nebo dělalo, že neslyší. Kline kličkoval s vozem s bravurou závodního řidiče.

Ale Dylan si myslel, že by mohl řídit ještě lépe a rychleji.

„Vanessa říkala, že Ewan má bombu, rozumíte?“ prohodil Kline.

„Ewan ji nemá,“ zařval Dylan.

„Já vím, já vím,“ řekl Kline. „Přesvědčil jste mě, ale já chci říct, že si nemyslím, že vybuchla. Jestli je to něco takového jako ty dvě předchozí, slyšeli bychom ji.“

„Jo, to je fakt.“ Dylan přece jen ucítil záblesk naděje.
„Neřekl jsem jí...“

„Co jste jí neřekl?“

Dylan neodpověděl. „Zpomalil jste.“

„Nesmysl. Už jsme skoro tam. Protivýbuchová jednotka by měla být těsně za námi. Kruci, další bomba. Takže potřetí? Musíme je dostat.“

Kline ve zpětném zrcátku spatřil mezi auty za sebou sanitku. „Ještě jednou zahneme a pak nám zbývá asi kilometr a půl,“ řekl. „V téhle nóbl čtvrti jsou domy daleko od sebe – což je dobře, protože bych nerad viděl...“ Zarazil se, ale bylo pozdě.

Dylan dopověděl místo něho. „Kdyby tu stály domy jeden vedle druhého a bomba vybuchla, počet obětí byl narostl. Vy myslíte, že si to neuvědomuju?“ odsekl.

Kline vyštěkl stejně ostře: „Nechci, abych měl problém ještě i s *vámi*, rozumíte? Jste do Kate zamilovaný, že? Slyšel jsem vám to v hlase a vidím to na vás. Když se citově angažujete, hrozí vám větší nebezpečí. Musíte to pustit z hlavy, jinak nebudete k ničemu.“

Ani v poslední zatáčce Kline nezpomalil a málem dostal smyk. Rychle srovnal kola a zase měl vůz pod kontrolou.

„Až to skončí, Kline, měli byste si znovu udělat řidičák. Jedete jako stará baba.“

„Ve městě nemůžu jet rychleji.“

Před sebou měli vjezd na hlavní ulici. Dva policejní vozy se hnaly ke křižovatce z opačných směrů. Kline šlápl na plyn a bleskurychle projel ještě před nimi.

K MacKennovu domu se sjížděla auta ze všech stran. Příčně přes cestu stály dva policejní vozy a ulice se hemžila uniformami. Jeden policista dal Klinovi znamení, aby zastavil, ale agent příkaz ignoroval a po chodníku se řítíl dál k železné bráně. Dylan mezi stromy zahlédl dům. Vedle

dalšího auta, které mu bránilo ve výhledu na hlouček lidí, parkovala sanitka.

Kline viděl o něco lépe. „Je tam Hallinger. To je jeho vůz, že?“

„Nevidím Kate. Vy ano?“ zeptal se Dylan a sáhl na kliku.

„Počkejte! Za bránu půjdu sám. Vy zůstaňte tady,“ přikazoval Kline. „Á, tam je Vanessa. Kousek dál vpravo. Tu si vezmu na starost já, rozumíte?“

„Nevidím Kate. Nevidím ji.“

„Je tam protivýbuchová jednotka. Už se připravují. Dylane, co sakra...“

Kline dupl na brzdy, ale Dylan už byl venku a hnal se k bráně. Kline zaklel a zaparkoval auto, pak vyskočil a běžel za ním. „Dylane, stůjte..., počkejte,“ křičel.

Dylan neposlouchal. Zoufale pátral očima po Kate, zatímco se ho Kline ze všech sil snažil dostihnout, než udělá nějakou hloupost.

Dylan proklouzl kolem vozu protivýbuchové jednotky. U Vanessy, která vzlykala a ukazovala na dům, stáli dva policisté. Jeden z nich upozoroval, že se k nim žene Dylan, a rozběhl se k němu.

„Viděl jste Kate MacKennovou?“ vyrazil ze sebe Dylan.

„Právě jsme přijeli a byli jsme tu první. Za námi jela sanitka a detektiv Hallinger.“

Vtom se u nich objevil Kline a lapal po dechu.

Policista pokračoval: „Vanessa MacKennová nám řekla, že v domě jsou nějakí lidé. Detektiv Hallinger tam před okamžikem vyrazil. Chce se pokusit dostat je, než bomba vybuchne. Nedal se zastavit.“

Dylan na nic nečekal. Utíkal na druhou stranu příjezdové cesty, přehoupl se přes kapotu vozu, který měl v cestě, a rozběhl se do kopce.

Kate je uvnitř..., jestli bomba vybuchne..., něco se muselo pokazit, protože dům dosud stál. Možná ji Vanessa nenačasovala, jak původně chtěla..., nebo zatelefonovala příliš brzy. Co sakra měla v plánu? Usilovně přemýšlel. Musí existovat náhradní plán.

Doběhl ke dveřím domu a vtom se ozval výstřel.

Vytáhl zbraň, odjistil ji a neslyšně vstoupil. Zatím nikoho neviděl.

Nate stál u dveří knihovny v zadní části domu. Zasekl se mu zámek, když se ve spěchu pokoušel otevřít, a tak ho musel odstřelit a vykopnout dveře, aby se dostal dál. Rychle přelétl očima celou místnost. Na podlaze ležel na zádech Ewan, oči měl zavřené. Nate hledal Kate, ale nemohl ji najít. Na stole spatřil květinový koš a prudce se otočil, protože věděl, že každou vteřinu může explodovat. Otevřel ústa, aby zavolal Kate, ale vyšel z nich pouze přiškrcený zvuk. Vzápětí ucítil, že se mu do týla tiskne chladná hlaveň.

„Odhod' zbraň, nebo budu střílet.“

Za ním stál Dylan.

Nate sebou trhl. „Co děláš? Zbláznil ses? Dej tu pistoli pryč! Pokouším se odtud dostat Kate a Ewana, než...“

„Odhod' zbraň, ty hajzle.“

„Co se s tebou kruci děje?“ zařval Nate.

„Kde je Kate?“

„Nevím. Přišel jsem ji zachránit,“ zněla odpověď.

„Chtěl jsi říct ‚zabít‘, je to tak? Chystal ses použít Ewanovu zbraň, nebo svoji? Hezky a úhledně, že? Aby se zdálo, že to udělal Ewan. Pak bys byl hrdina, který ho dostal.“

„Co to plácáš? Proč bych...“

Dylan ho přerušil. „Udělal jsi velkou chybu. Věděl jsi o penězích, a přitom jsi ještě ani nemluvil s právníkem.“ Dylan přitiskl hlaveň pistole k Natově hlavě a vykřikl: „Kde je?“

„Říkám ti, že to všechno je...“

„Tady jsem.“ Dveře za nimi se pootevřely a vstoupila Kate. V pravici držela velké nůžky. Spustila ruku a udiveně řekla: „Myslela jsem, že se vrací Vanessa, a tak jsem...“

Natova pistole mířila na Ewana, ale teď se stočila ke koši na stole. „Tohle nevzdám, Dylane. Stisknu spoušť a zůstaneme tu všichni. Podej mi svou zbraň a nikomu se nic nestane. Kate si vezmu jako rukojmí. Vyjde se mnou ven a všichni zůstanou naživu. Nemám co ztratit. Tak si pospěš a rozhodni se. Bomba může vybuchnout každý okamžik.“

Dylan neuhnul hlavní ani o milimetr. „Kate, jdi odtud. A rychle.“

„Ale Dylane...“

„Běž! Okamžitě!“

Kate se nehýbala. „Dylane...“

V přední části domu se s rachotem rozlétly dveře. Nate na zlomek vteřiny pootočil hlavu. Dylan ho volnou rukou bleskurychle udeřil do paže, až mu pistole vylétla z ruky. Pak mu jediným pohybem podrazil nohy a poslal ho k zemi. Nakonec na něho šlápl a přitom stále dbal na to, aby mířil na jeho hlavu.

Do knihovny vtrhla protivýbuchová jednotka a Dylan na ně zakřičel: „Napřed vyved'te Kate. A Ewana vezměte taky. Rychle!“ Vzápětí zvedl Nata na kolena.

Kate byla konečně schopná promluvit. Jakmile k ní přistoupili policisté, zvedla ruku. „To není zapotřebí, já...“

Dylan pevně držel už stojícího Nata a postrkoval ho ke dveřím.

„Kate, poslechni!“ vyzval ji.

„Ty to nechápeš...“ Kate zamířila ke stolu, položila na něj nůžky, pak natáhla druhou ruku a ukázala dlaň. Měla v ní modrý drát. „Bomba už nevybuchne.“

„Ale jak jsi věděla...“ začal Dylan.

Na Katině tváři zazářil spokojený úsměv a řekla:
„Neuhádl bys, kdo mi volal.“

Čtyřicátá druhá kapitola

Kate, opírající se o kapotu jakéhosi policejního auta, příliš unavená, než aby se mohla pohnout, tiše pozorovala ruch kolem sebe.

Dylan mluvil s nějakým nadporučíkem savannažské policie, ale neustále ji pokradmu sledoval – zřejmě chtěl mít jistotu, že mu zas nezmizí.

Záchranáři vynesli z domu na nosítkách Ewana. Byl stále v bezvědomí, ale Kate slyšela, jak jeden z policistů říká, že se z toho dostane. Když konečně otevřel oči, zjistil, že je připoután k nemocniční posteli. Bylo proti němu vzneseno několik obvinění. To, že půjčil bratrovi kradenou zbraň, která byla použita ke zločinu, bylo ve výčtu jeho trestných činů na prvním místě.

Sjeli se reportéři a kameramani ze všech televizních stanic, které sledovaly telefonáty na linku 911, ale za bránu je nepustili.

Většina kameramanů se zaměřovala na dům a dychtivě čekala, až podezřelý vyjde ven, ale i Vanessa se těšila jejich pozornosti. Chovala se hystericky, a tentokrát to nehrála.

„Děláte velkou chybu,“ naříkala. „Já jsem *oběť*! Snažila jsem se zachránit životy lidí, když jsem volala devětsetjedenáctku. Neudělala jsem nic špatného. Jsem *oběť*!“ ječela.

Pak jí jeden z agentů nasadil pouta a sdělil, že má právo nevypovídat. Když ji informoval o všech jejích právech, zeptal se jí, zda rozuměla. Zmohla se na to, že řekla ano, že rozumí, ale vzápětí znovu začala ječet. Její výkřiky byly tak pronikavé, až se zadíraly do uší.

„Paní, skutečně máte právo mlčet. Důrazně vás žádám, abyste toho práva využila.“

Ke Kate přistoupil nějaký detektiv, který jí před chvílí půjčil svůj mobil. Vrátila mu ho a poděkovala a vtom se u ní objevil Dylan.

„Mluvila jsi s Isabel?“ zeptal se jí.

Usmála se. „Ano, je v naprostém pořádku. Věděla jsem to, ale potřebovala jsem ji slyšet. Taky jsem volala Kieře a i ona je v pořádku,“ ujistila ho. „Když Nate přiběhl do jednacích místností Smith and Wesson a řekl mi, že Reece unesl Isabel a že je zraněná, zpanikařila jsem. Vůbec jsem neuvažovala a šla jsem za ním k zadnímu vchodu. Jediné, na co si vzpomínám, je, že jsem nastoupila do jeho vozu..., a pak jsem se probudila na zemi v knihovně.“

„Rád slyším, že tvoje sestry jsou v pořádku, ale co ty? Jak se cítíš?“ Objal ji kolem ramen a přitáhl k sobě.

„Dobře,“ ujistila ho. Pak pohlédla na dům a zeptala se: „Proč jim trvá tak dlouho, než vyvedou Nata?“

„Dělají všechno podle předpisů.“ vysvětlil jí Dylan. „A není to zas tak dlouho. Ty se jenom nemůžeš dočkat, až budeš odtud pryč, že?“

„Nemohli bychom už jet?“

„Ne.“

Dva záchranáři rychle kráčeli přes cestu ke Kate. Dylan si jich všiml. „Budou se na tebe chtít podívat,“ řekl.

„Opravdu se mi nic nestalo,“ namítla.

Jeden ze záchranářů slyšel její protest a řekl: „Měli bychom vás prohlédnout, vyšetřit, jak na tom jste.“ Posvítil jí do očí. „Zornice nejsou zvětšené.“

„Kate, jdi s nimi, ať máme jistotu. Já počkám tady,“ řekl Dylan.

Přestože Kate namítala, že to není nutné, odešla s nimi do sanitky a nechala je, aby jí změřili tlak a tep. Musela sama sobě přiznat, že se zas tak skvěle necítí.

Byla přesvědčená, že její nevolnost způsobil uspávací prostředek, který jí podali. Když poznala pravdu o Natu Hallingerovi, udělalo se jí vysloveně zle. Ale lékařům o svém zvedajícím se žaludku neřekla.

Jakmile prohlásili, že je v pořádku, jeden z nich jí podal ruku a pomohl vystoupit ze sanitky. Pak pohlédl k domu na kopci a zjistil, že z něho vychází několik mužů.

„Podívejte se, už přivádějí podezřelého. Ale, ale. Vypadá to, že na něho čeká detektiv, který tady byl s vámi, a podívejte se, jak se tváří.“ Otočil se ke kolegovi. „Možná že jsme tady ještě neskončili.“

Dylan se odvrátil a Kate mu neviděla do tváře. Rozběhla se k němu a modlila se, aby neudělal nějakou hloupost. Ne, jistěže neudělá. Ruku nedržel na zbrani. To je přece dobré znamení. A paže měl založené na prsou. Stál docela uvolněně.

Tohle už jí dobré nepřipadalo. Litovala, že mu nevidí do obličeje. Poznala by, na co myslí.

„Dylane,“ zvolala.

„Zůstaň, kde jsi, Kate.“

Doběhla k němu. Ani se na ni nepodíval a řekl: „Říkal jsem ti, ať sem nechodíš.“

Položila mu ruku na rameno. „Odkdy dělám, co mi řekneš?“

„Kate...“ začal varovným hlasem.

Asi deset kroků za ní stála sanitka. Dylan jí pevně sevřel ruku a doslova ji táhl k ní. „Nastup si.“

Kate se ani nehnula. „Neuděláš nějakou hloupost, že ne?“

„Ne.“

Pochybovala, jestli mu může věřit. „Vůbec s ním nemluv.“

„Chtěl tě zabít,“ připomněl jí Dylan.

Agent Kline na Dylana něco zakřičel.

„Zůstaň tady, Kate,“ řekl Dylan. „Prosím.“

„Tak dobře,“ souhlasila nakonec.

Díval se na ni jako by jí nevěřil. „Myslím to vážně.“

Pak se otočil a zamířil k Natovi a pár kroků od něho se zastavil. Kline pevně držel Nata za paži, když ho vedl dolů z kopce. Předtím s velkým potěšením detektivovi nasadil pouta. Dole se k nim seběhli policisté a obklopili je, zatímco kráčeli k služebnímu autu.

Nate vztekle pohlédl na Dylana. „Za to mě nedostanete. Nic na mě nemáte.“

„Ale máme,“ řekl vesele Kline.

„Jestli ano, nebude to stačit.“

Dylan se usmál, ale jeho oči zůstaly vážné. „Zřejmě jsi měl nějaké problémy, že? A vsadím se, že sis myslel, že všechno půjde jednoduše. Jedna bomba a *bum*, problém je vyřešený. Kate bude mrtvá, než zjistí, že existuje nějaká závěť.“

„Ne, to se mýlíš.“

„Jak dlouho pracujete u savannažské policie?“ zeptal se Nata Kline.

Místo něho mu odpověděl Dylan. „Dost dlouho, aby se seznámil s Vanessou a stal se jejím milencem. Všichni věděli, že někoho má. Stačilo zjistit – a já jsem na to přišel – koho.“

„Hezky jste to naplánoval a pak jste přešel k charlesterské policii,“ řekl Kline. „Musel jste se dostat od Vanessy dál a taky jste chtěl zjistit co nejvíc informací o Kate.“

„Přešel jsem tam, protože tam měli místo a já jsem chtěl změnu,“ namítl Nate.

„Chtěl jsi především osmdesát milionů dolarů, ty syčáku,“ řekl Dylan. „Vanessa natáčela pro Comptona MacKennu video. Starý pán jí věřil a požádal ji o to. Musela být vzteky bez sebe, když se Compton díval do kamery a říkal, že všechno odkazuje Kate. Už předtím změnil poslední vůli, takže by jí nepomohlo, kdyby ho po tom zjištění zabila.“

„Ona vám o tom všechno řekla, že?“ řekl Kline.

„Nemůžete dokázat...“ začal Nate.

„Prověřoval jsi její alibi na den, kdy se video natáčelo. Říkal jsi, že je dokonalé. Proč jsem si myslel, že lžeš?“ řekl Dylan.

Nate neodpověděl, ale Dylan to ani nečekal. „Měl jsi spojení s Květinářem nebo jsi šel za Jackmanem a nabídl mu dohodu, kterou nemohl odmítnout?“

„Nic z toho nemůžete dokázat. Všechno jsou jen vaše spekulace.“

„Zkomplikovalo se to, že?“ řekl Kline a nedbal na jeho protesty. „S Kate vám to nevyšlo. Dvě exploze, a pořád žila. Měla štěstí, a vy smůlu. Koupil jste všechny tři bomby najednou, nebo jste pro ně chodil postupně?“

„Věděl jsi, že Kate bude na večírku u Carla,“ řekl Dylan. „Věděl jsi to, protože to bylo v novinách. Carl ti posloužil jako zdroj informací, i když o tom nevěděl. Rád dělal reklamu Katině firmě a pořádal v Savannahu dost charitativních akcí. Compton se zmínil, že Vanessina dobročinná práce pomáhala zachovat MacKennům dobré jméno. Vanessa byla tak chytrá, že se nesetkala s Carlem, ale vždycky se vyskytovala někde nablízku a poslouchala, že? O všem ses dověděl dost brzo, a tak jsi měl čas důkladně to naplánovat.“

„Náhodou jste byl na místě, když vybuchla bomba,“ dodal Kline. „První na scéně, první, kdo našel Kate. Musel jste být zklamaný, když jste zjistil, že dýchá.“

„To je nesmysl,“ řekl Nate.

Kline a Dylan ho opět ignorovali.

„Napsat jméno Reeceho Crowella do kalendáře v Rogerově bytu bylo přehnané, nemyslíš? Pokoušel ses nás zmást, nebo to měla být stopa?“ řekl Dylan.

Pak pokračoval: „Musel jsi pořád měnit plán, že? Zabil jsi Rogera a zmanipuloval důkazy, aby to vypadalo na Ewana. Poslední bomba měla zabít Kate a samozřejmě i Ewana, ale ta potvora nevybuchla. Tak ses tam musel dostat a o všechno se postarat sám.“

„V kapse jste měl Ewanovu pistoli a mobil,“ řekl Kline.

„To vám můžu vysvětlit,“ řekl Nate.

„Můžete mi vysvětlit, proč jste řekl, že Reece unesl její sestru?“

„Myslel jsem si, že to udělal..., volal mi Ewan...“

Kline pohlédl na Dylana. „Hovadina. Žvaní, že? Co říkáte?“

„Šel jsi po penězích, Nate,“ řekl Dylan. „Ale udělal jsi velkou chybu. Pamatuješ si, co jsi mi řekl? ‚Slyšel jsem, že to odmítla.‘ V tom okamžiku jsem začal uvažovat. Jak jsi to mohl vědět? Vanessa odešla ještě předtím, než Kate změnila názor a než dědictví přijala. Takže jsi to slyšel od Vanessy.“

„Řekl mi to Anderson.“

„Jo, to jsem si taky chvílku myslel. Ale ukázalo se, že Anderson má dobrou paměť. Tehdy s tebou vůbec nemluvil. Víš, Nate, hodinky mi jdou opravdu přesně, takže jsem si jistý, že mezi tím, co jsme opustili kancelář a co jsem s tebou mluvil, neuplynulo víc než deset minut. Anderson si vzpomněl na tvůj telefonát, to ano, ale přísahal, že trvalo nejméně patnáct minut, než vyřídil všechny záležitosti s policií, která přišla zkonfiskovat Rogerovu zbraň, a teprve pak ho povolali zpátky do kanceláře, aby přijal tvůj hovor. A ještě něco. Anderson má záznamy hovorů, které to dokazují.“

„Hezká hypotéza, Dylane, ale nic z toho neobstojí.“

„Myslím, že obstojí,“ řekl Dylan. „Vanessa tě praskne.“
Kývl hlavou směrem k ní. „Podívej se na ni. Pozoruje tě, a kdyby pohledy mohly zabíjet... No, řekněme, že teď nevypadá jako tvoje obdivovatelka. Až si uvědomí, co ji čeká, udělá to.“

A měl pravdu.

Když Vanessu usazovali na zadní sedadlo policejného vozu, vybuchla: „Já jsem nic neprovedla! Všechno byl *jeho* nápad! Jsem nevinná!“

Všichni ji slyšeli.

Ted' už se Dylan usmíval upřímně. „Tak půjdeme.“

Čtyřicátá třetí kapitola

Kate seděla v kapitánově kanceláři. Po jednom boku měla Klina, po druhém Dylana a všichni jí kladli otázky.

Jak věděla, který drát má přestřihnout? Řekl jí to. Kdo? Květinář. Jak věděla, že výstřel na košík nezpůsobí explozi? To je prosté. Demontovala výbušninu. Přestříhla modrý drát, pak opatrně odstranila spodní desku a uložila ji do zásuvky stolu. *Proč to udělala?* Vyzval ji, aby to udělala. Nevěděla proč.

Pak chtěli, aby si připomněla každé slovo, které jí Květinář řekl. Jeden vyšetřovatel po druhém ji žádali, aby všechno vylíčila od počátku. Telefonní rozhovor opakovala nejméně pětkrát, ale zdálo se, že vůbec neztrácí trpělivost.

Dylana udivovalo, jak je klidná. Zdálo se, že se se vším snadno vyrovnává.

Pokusila se dostat z knihovny? Samozřejmě že ano, ale nepodařilo se jí otevřít zamčené dveře. Zkoušela je vyrazit, ale byly pevné a nestačila na to. Napadlo ji, že uteče oknem a dostane se odtamtud, než bomba vybuchne, ale věděla, že by nedokázala zvednout Ewana na parapet. Vážil jistě přes osmdesát kilogramů. Nemohla by ho odnést do bezpečí a pokusit se ho táhnout nebylo možné.

Blížil se kritický okamžik. Kate cítila, že nemá jinou možnost. Musela rozebrat košík.

Všichni věděli, že měla jinou možnost. Mohla utéct, zachránit samu sebe a to, že ji nenapadlo nechat Ewana na místě, jasně svědčilo o jejím charakteru.

Dylan u ní zůstal celou dobu a snažil se otázky omezit na minimum. Jakmile se mu zdálo, že policie a FBI mají

všechny informace, které potřebují, požádal o konec výsledku a Kate mu za to byla vděčná. Dnešní den jí až dosud připadal strašlivý..., a ještě nebylo po všem.

Přesně v sedm hodin vstoupila Kate s Dylanem do advokátní kanceláře Smith and Wesson. Další dvě hodiny Kate zdvořile poslouchala Comptonovy naduté a blahosklonné poradce a účetní, kteří podávali své zprávy. Dylan seděl vedle ní se založenýma rukama a mlčel, zatímco si dával dohromady další souvislosti.

Přístup mužů v tmavých oblecích, bílých košilích a klasických kravatách Kate mátl. Chovali se, jako by peníze patřily jim všem, a Kate bylo k smíchu, když jí říkali, co dělali a co budou dělat – s jejím dědictvím – v budoucnu. Vytáhli formuláře, které chtěli, aby podepsala, a dala jim tak svolení pokračovat s finančním poradenstvím, a zároveň ji ujistovali, že dostane výroční zprávu, v níž ji budou patřičně informovat.

Jakmile skončili s chvástáním, ověřili, jak Kate podepsala papíry, které připravil Anderson a jimiž dědictví oficiálně přijala. Po provedení transakce jim právník oznámil, že už nejsou žádné další podmínky a že všechna Comptonova přání byla splněna.

Muži si začali balit věci a chystat se k odchodu, ale Kate je vyzvala, aby zůstali sedět, a sama se zvedla, aby k nim promluvila. Napřed jim laskavě poděkovala za jejich práci a oddanost a sdělila jim, že jejich služby už nebude potřebovat.

Téměř všichni zůstali civět s otevřenými ústy.

Anderson zachoval klid, i když vypadal, že by nejraději jásal.

Jeden z poradců vyskočil: „Co budete dělat se všemi těmi penězi?“

Pak vstal další a namítl: „Compton nechtěl, abyste rozházela, co shromažďoval celý život, a já jsem... poněkud,

my jsme..., obáváme se vašeho nedostatku zkušeností ve finanční oblasti – neuděláte to? Nerozházíte je?“

Anderson zvedl ruku, když všichni poradci začali mluvit najednou. „Co se slečna MacKennová rozhodne udělat se svým dědictvím, už není vaše starost. Můžete poslat vyúčtování a já je přezkoumám.“

Jeden muž se zoufale otočil k Dylanovi: „Jistě chápete, jaká je to chyba. Promluvte s ní,“ vyzval ho.

Dylan se se založenýma rukama opřel o opěradlo židle a s pobaveným úsměvem jen pokrčil rameny.

Tvář rozzlobeného muže dostala barvu rudých proužků na jeho kravatě. „Ale má vůbec nějakou představu, co udělá s...“

„Ano,“ přerušila ho Kate. „Vím to.“ Posbírala papíry ze stolu a začala vysvětlovat. „Věnuju to na dobročinné účely.“

„Všechno?“ zeptal se nevěřícně.

„Ale... ale...,“ koktal další z mužů.

„Komu to dáte?“ zeptal se třetí. Vypadal, jako by se mu udělalo zle.

„Mám několik nápadů,“ odpověděla Kate. „A proberu je se svými sestrami, než se definitivně rozhodnu, ale nejspíš půjdou na lékařský výzkum. Moje matka zemřela na hroznou chorobu,“ řekla. „Také přemýšlím o výstavbě nového pavilonu s onkologickým pracovištěm pro nemocnici v Silver Springs. Ale jedno vím,“ dodala. „Ať už peníze půjdou na cokoliv, bude u toho jméno mé matky. Leah MacKennová.“

Zatvářili se zděšeně.

„Compton se bude převracet v hrobě,“ zamručel muž s proužkovanou kravatou. „Vždyť ji ani nepovažoval za součást rodiny.“

Kate zamířila ke dveřím, ale při poslední poznámce se zastavila. Na okamžik se zamyslela a pak prohlásila: „Děkuji. To, co říkáte, je velmi milé.“

Čtyřicátá čtvrtá kapitola

Domov nikdy nepřipadal Kate tak příjemný. Dům byl starý a zchátralý, zoufale potřeboval nový nátěr a nové okenice, jí ale přesto připadal krásný.

Kolem jedné hodiny ráno odhrnula pokrývku a vklouzla do postele vedle Dylana, který už tvrdě spal. Předtím si dala dlouhou uklidňující sprchu. Teď byla vyčerpaná a přesvědčená, že jen co se její hlava dotkne polštáře, usne.

Napřed však musela polštář vytáhnout zpod něho. Na okamžik se cítila příjemně, ale pak se začala chvět. Během několika vteřin se roztřásla velmi prudce. Nemohla pochopit, co se děje. Otřásala se i postel pod ní. Kdyby ji měla na kolečkách, určitě by jezdila sem a tam po celém pokoji.

Dylan sebou trhl a probudil se. Zvedl se, zadíval se na ni a přitáhl si ji k sobě.

Kate se mu schoulila do náruče a hlavu si opřela pod jeho bradou. Jeho tělo bylo teplé a příjemné.

„Nezlob se, že jsem tě probudila,“ řekla. „Pořád se třesu. A není mi zima.“

Začal ji hladit po zádech. „Dolehly na tebe události dnešního dne,“ řekl. „Působí na tebe adrenalin a strach.“

Uplynula asi minuta a pak Kate zašeptala: „Bojíš se vůbec někdy?“

„Ano, bojím.“ Dylan si vzpomněl, jak byla Kate v domě s bombou a s chladnokrevnou vražedkyní. Tehdy měl nesmírný strach.

„Dylane?“

„Ano, Papričko.“

Zaslechla, že zívá. „Přemýšlela jsem...“

„To nedělej.“

„Věřila jsem mu.“ Hlas se jí chvěl. „Musela jsem mu věřit. Musela jsem věřit tomu, co mi řekl...“

„Proč bys taky Natovi nevěřila? Ten gauner byl přece polda. Je samozřejmé, že jsi mu důvěřovala.“

„Ne, nemyslím Nata,“ řekla Kate. „Mluvím o Květináři. Musela jsem mu věřit.“

Dylan se opřel o loket, sklonil se nad ní a čekal, že bude pokračovat.

„Řídila jsem se instrukcemi člověka, který přiznal, že rád vyhazuje věci do vzduchu..., ach bože...“

Zakryla si dlaní oči. Postupněji docházela celá absurdní situace.

„Neměla jsi jinou možnost. Copak jsi mi to právě neřekla? Musela jsi mu věřit.“

Ještě nebyla schopná uvažovat rozumně. „Ano, vzpomínám si, že jsem všem říkala, že jsem neměla jinou možnost. Víš, co jsem jim o Květináři neřekla?“

Vzal ji záruku a odsunul jí ji z tváře. „Copak?“

„Že mi ho bylo trochu líto,“ řekla. „Nejsem blázen?“

Políbil ji na čelo. „Jo, možná trochu jsi.“

Přemýšlela o květinovém koši a o tom, jaký měla strach, když přestříhovala modrý drátek. Myšlenky jí těkaly hlavou jedna za druhou a najednou dostala na Dylana vztek.

Pokusil se ji políbit. Odtáhla se. „Ty jsi vběhl do domu a přitom jsi věděl, že je tam bomba, která může každým okamžikem vybuchnout. Vždyť tě mohla zabít! Proč jsi udělal takovou hloupost?“

„V tom domě jsi byla ty. Proto.“

Oči se jí zalily slzami. „Byla tam protivýbuchová jednotka. Měl jsi...“

„Byla jsi tam ty,“ opakoval pevně Dylan.

Kate potřásla hlavou. „Hloupě jsi riskoval.“

„Takovou kritiku jsem už slyšel – a přímo od tebe.“

Znovu se pokusil zmocnit se jejích úst, ale Kate opět uhnula. „Kdy jsem ti...“

Povzdechl si. „V nemocnici v Bostonu po mé operaci..., možná druhý den. Probudil jsem se a uviděl jsem tebe. Bylo příjemné vidět, že tam jsi, ale nechápal jsem, proč ses objevila. Vždycky s tebou byla taková otrava...“

„Nebyla.“

„Pokaždé, když jsi přijela do Nathan's Bay, udělala jsi něco, co mě naštvalo.“

Postřehla v jeho hlase veselí. „Uved' mi příklad.“

„Když ses dostala k telefonu, který byl pro mě, vymýšlela sis nehorázné historky.“

„To není pravda,“ bránila se Kate.

„Janey Callahanové jsi řekla, že jsem se přihlásil do francouzské Cizinecké legie.“

„No, možná jednou, ale když byla tak hloupá, že tomu uvěřila, pak ses s ní přece neměl scházet.“

„Kvůli tobě jsem přišel o hromadu děvčat.“ Políbil ji na lalůček. „Ale nejhorší, co jsi udělala...“

„Ano?“

„Ignorovala jsi mě. To mě přivádělo k šílenství.“ Okázale zívla. „Myslíš si, že potom budeš schopná usnout?“

„Po čem?“

Nemusel dál vysvětlovat. Jeho tělo zakrylo její.

Následujícího dne v deset ráno vešel Dylan do Drummondovy kanceláře. Šéf policie se nemohl dočkat, až si s ním promluví.

„Zavřete dveře a posaďte se,“ vyzval ho. „Chci o tom všechno slyšet. Nechal Hallinger nějakou stopu, která vás k němu přivedla?“

Dylan položil na stůl pistoli a odznak. „Ne, nenechal,“ řekl. Pak se posadil a vylíčil mu, jak se všechno seběhlo. Když skončil, dodal: „Nikdy bych na to nepřišel včas, kdybyste mi nepomohl. Nechtěl jsem jet na savannažskou policii jenom s nepotvrzenou domněnkou, především proto, že pro ně pracoval.“

Drummond přikývl. „Jakmile jste mě požádal o pomoc při pátrání, zmínil jste se o té divné poznámce, co udělal Hallinger...“

„Že slyšel, že Kate ty peníze odmítla,“ dopověděl místo něho Dylan.

„Správně. Už tehdy jste měl podezření. Jenom jste se takovému nápadu bránil. Jediné, co jsem udělal, bylo, že jsem trochu pomohl. Po čtyřiceti letech ve službách zákona jsem se naučil pár maličkostem a jedna z nich je, že vím, jak rychle získat informaci. Bylo zapotřebí jen pár telefonátů a dostal jsem se k jednomu člověku, který se podíval na telefonní hovory a platby z kreditek, které udělali Nate Hallinger a Vanessa MacKennová na stejném místě ve stejnou dobu. Vypadá to, že před šesti měsíci si dali dostaveníčko v Cancúnu.“

Dylan pokračoval: „Z čehož bylo jasné, že ti dva spolu spí. To byla trefa do černého.“

„A co Jackman?“ chtěl vědět Drummond.

„Toho museli pustit.“

„Nedostatek důkazů, co?“

Dylan přikývl.

„Ostuda,“ řekl Drummond.

Ještě chvíli o případu hovořili a pak Drummond přešel na jiné téma.

„Chystám se do důchodu,“ nadhodil a složil ruce za hlavou. „Ano, slyšel jsem.“

„Zůstanu samozřejmě tady. Je tu tak hezky, že se mi nechce stěhovat jinam.“

Dylan souhlasil. „Je tu klid,“ řekl. „Něco takového umím ocenit. Boston je jiný případ.“

„Chodíte na ryby?“

„Ano, moc rád,“ přisvědčil Dylan.

„Tady v okolí je skvělý rybolov. Napadlo vás někdy, že byste odešel ze služby?“

„Ne.“

„Výborně. Lidi, jako jste vy, potřebujeme. Co takhle změnit styl? Nemáme tady moc vražd nebo bomb. V dalších letech se bude ve městě nejvíc mluvit o Kate. Je to ale odvážná holka, co?“

„Ano, je.“

„Jak jsem říkal, chystám se do penze. Mohl bych možná zůstat ještě půl roku. Co myslíte? Je to pro vás dost času?“

Dylan byl pryč.

Kate právě vstávala, a vtom uslyšela, že se zavřely domovní dveře. Prudce se posadila na posteli. Uslyšela zvuk startujícího auta a najednou dostala vztek. Jak mohl odjet, aniž jí řekl aspoň na shledanou?

„Á, tak to nepůjde,“ zamumlala.

Odhodila pokrývku a vyskočila z postele, připravená rozběhnout se za ním a říct mu od plic, co si o něm myslí, když se ani nenamáhal s ní rozloučit. Naštěstí dostala rozum dříve, než vyšla z ložnice. Proboha, vždyť jsem úplně nahá, uvědomila si. Není to k zasmání? Bláznivá, ječící a nahá bývalá milenka pronásleduje muže po ulici.

Zřejmě mi zanechal dopis, napadlo ji, ale nijak nespěchala, aby si ho přečetla. Jen by jí zlomil srdce. Pomalu se oblékla a nakonec se odebrala dolů. Prošla kolem

Dylanovy cestovní tašky, zarazila se a otočila. Ted' se začala cítit hloupě. Vždyť do Bostonu vůbec neodjel.

Ale dnes jistě odjede. Má přece všechno sbaleno a připraveno. Dopis v kuchyni to potvrzoval. Napsal na kus papíru číslo letu a hodinu odletu letadla. Nad tím bylo telefonní číslo aerolinek.

„Věděla jsi přece, že k tomu dojde,“ promluvila sama k sobě.

Povzdechla si. Ano, věděla to, ale situaci jí to nijak neusnadňovalo. Jak se s ním rozloučí? Pouhé pomyšlení na to jí připadalo hrozné. Bylo by trapné, kdyby se rozplakala. *Bože, dej, ať se nerozpláču*, modlila se. *Budu na to mít spoustu času po jeho odjezdu.*

Je směšné dělat si s tím starosti už teď. Odjede, a konec. Snídaně. Ano, připraví mu snídani, protože tohle přece normální, rozumný člověk dělá. A až skončí, začne další den... a po něm přijdou další dny jejího života..., jejího osamělého, smutného, hloupého života, v němž nikoho nepotřebuje.

Vytáhla ze spíže krabici cereálií a otevřela ji. Nenamáhala se nasypat je do misky. Stála u dřezu, vyhlížela do zarostlé zahrady a pojídala křupavá kolečka.

Jak vezme jejich rozloučení Dylan? Zůstane na úrovni, pomyslela si. Ano, na úrovni. Je přece jen profesionál. Se všemi svými zkušenostmi v tom musí mít rutinu. Za tolik let potkal určitě hromadu žen, které pak opustil.

A teď k nim bude patřit i ona.

Jak mohla být tak hloupá? Zlomené srdce bude její vlastní chyba. Dylan ji nepřemlouval, aby se do něho zamilovala. Věděla přece, jaký je.

Strávila mnoho víkendů v Nathan's Bay s Jordan a s rodinou Buchananových a vždy, když tam přijel Dylan a jeho

bratři, v jednom kuse zvonil telefon. Volaly samozřejmě dívky a ptaly se jen po Dylanovi.

Bylo to k zbláznění. A je to pořád k zbláznění.

Kate se soustředila na to, aby udržela city pod kontrolou, než Dylan odjede. Jistě přijde na něco chytrého, co by mu měla říct..., a doufala, že ji to napadne brzo. Už slyšela, jak se otevírají vstupní dveře.

„Kate?“ zavolal Dylan.

A najednou byl u ní, stál ve dveřích a vypadal až příliš dobře. Není divu, že se na něho děvčata lepila. Byl neodolatelný.

„Odjíždíš,“ vyhrkla Kate. No páni, to je ohromně chytré.

„Za chvíli, ale...“

Přerušila ho. „Nemusíš mi nic vysvětlovat. Oceňuji tvoji pomoc s..., však víš, s tím nesmyslem, ale teď je načas, aby ses vrátil domů. Tvůj život je v Bostonu.“

V očích mu zajiskřilo. Co si asi myslí? A proč se tak nepokrytě baví? Loučení není nic veselého.

„A můj život je tady,“ pokračovala. „Nepřemístím svoji firmu do Bostonu. Patřím sem. Dívala jsem se na to video a vím, že nejsem jako Compton, a když jsem ho poslouchala, uvědomila jsem si, že se nechci za něčím hnát a nechci být posedlá budováním firmy. Buduji rozšiřovat, ale tempem, jaké mi bude vyhovovat. Samozřejmě,“ dodala, „přijde čas, kdy přijedu do Bostonu na návštěvu k Jordan a potkáme se. To je jisté. Nechci, aby to, co se mezi námi stalo... Proč se usmíváš?“

„Nechceš mi zase říct, že to, co bylo včera, není dnes, že ne?“

No, tak mu to tedy neřekne. „Sbohem,“ vykoktala. „To je vše, co jsem ti chtěla říct.“

Uvažovala, že ho políbí na tvář a řekne mu, že jí bude chybět, ale pak si to rozmyslela. Kdyby se k němu dostala

blíže, pravděpodobně by se mu vrhla do náruče a rozplakala by se.

„Už jsem na řadě?“ zeptal se Dylan.

Už je to tady, řekla si. Elegantní rozloučení.

„Samozřejmě,“ odpověděla a připravila se na nejhorší.

Nedbale se opíral o dveře a choval se, jako by měl na poslední sbohem hromadu času. „Když jsem byl malý, neměl jsem rád nakládané papričky. Chut’ na ně si člověk musí teprve vypěstovat,“ vysvětloval. „Teď je přímo miluju.“

Musela přiznat, že to je originální začátek.

„A tobě říkám Papričko.“

Zmateně se zamračila.

Dylan se odtrhl ode dveří. „Proboha, Kate, myslí trochu.“

„Chápu to,“ řekla. „Ale ty máš rád různá jídla. Máš rád černé olivy a preclíky a sladkou kukuřici a pizzu a kyselé okurky a...“

„Ne, nemám. To všechno jsou sice ohromně dobrá jídla, ale... teď mám rád jediné papričky.“

„To je hrozně divné rozloučení.“

„Já se s tebou neloučím. Já ti říkám, že tě miluju.“

„Miluješ... Cože? Ne, nemiluješ mě.“ Kate zamávala ve vzduchu krabicí cereálií, aby svým slovům dodala důraz. „Neříkej..., nemůžeš...“ Kroužky se rozlétly po celé kuchyni.

„Pokaždé, když jsem na tebe narazil v Nathan’s Bay, překazila jsi mi milostný vztah. Byla jsi taková protiva. A pokud jsi mi všechno nezkazila, chovala ses, jako bych tam vůbec nebyl. Celou dobu jsem měl na tebe pořádnou zlost, ale přesto jsem tam jezdil vždycky, když jsi tam byla ty. Teprve později jsem si uvědomil, že to nebyla náhoda. Ano, miluju tě. Jenom mi nějaký čas trvalo, než jsem na to přišel. A když mi to došlo, začal jsem ti říkat Papričko, jen abych tě podráždil.“

„Věděl jsi, že to nemám ráda.“

„Ano? Moc se mi nelíbilo, že jsem se do tebe zamiloval. Tak dlouho jsem myslel, že mě ignoruješ, a to mi... šlo na nervy.“

Ukázala na něho krabicí. „Jak to myslíš, že sis myslel, že jsem tě ignorovala?“

„Miluješ mě, Kate. Ale chvílku trvalo, než jsem to zjistil. Myslím, že mě máš ráda už dlouho. Jenom sis to ještě neuvědomila.“

Kate zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Ale ano.“ Dylan vykročil k ní. „Mám tě rád.“

Bála se tomu uvěřit. „Říkáš všem svým dívkám, že je miluješ, než je necháš být? To je kruté.“

„Jill Murdocková.“

Kate ucouvla do jídelny. „Kdo?“

„Jill Murdocková,“ opakoval a kráčel za ní. „Když volala domů, řekla jsi jí, že jsem ještě nesložil kauci.“

„Nevzpomínám si...“

„Heather Conroyová.“ Blížil se k ní a ona ustupovala. „Té jsi řekla, že jsi moje manželka, ale musíme to držet v tajnosti, protože jsi moje přímá sestřenice.“

Kate se usmála. Na to opravdu zapomněla. „Tohle napadlo Jordan.“

„Stephanie Davisová.“

Kousla se do rtu. „Na ni si nepamatuju.“

„S tou jsem nemohl na rande, protože jsem měl dýmějový mor a byl jsem v karanténě,“ připomněl jí.

„Ty neustálé telefonáty byly otravné.“

„A koho otravovaly?“

„Tvoji matku.“

Pár vteřin se tvářil naprosto nevěřicně a pak se hlasitě rozesmál. „Matku?“

Pokrčila rameny. „Asi rozčilovaly i mě,“ připustila.

Tvářil se trochu nafoukaně, jako by ho to těšilo. Znovu na něho zamávala krabicí. A opět se z ní začaly sypat cereálie. Několik koleček dopadlo na lampu nad jídelním stolem. Dvě jí skončila ve vlasech. Ještě nikdy se nechovala jako teď, ale také se tak nikdy necítila. Zahnal ji do kouta. Musela by ho odstrčit, aby se odtud dostala. „A proč tě to tolik rozčilovalo, Kate?“ zeptal se Dylan.

Bála se mu uvěřit. Nemůže ji milovat... Nebo ano? Je jen jediný způsob, jak to zjistit: přiznat se mu. Jestli ho něčím přiměje odjet, pak touto pravdou.

„Protože tě miluju,“ řekla.

Ale on se neměl k odchodu. Jen se usmál. Kate potřásla hlavou a opakovala: „Miluju tě. Dveře máš za sebou.“

Položil ruce na stěnu za ní a sklonil se. Jeho ústa se vznášela těsně nad jejími, když zašeptal: „Vezmi si mě.“

Epilog

Jednoho nádherného pátečního odpoledne Kate se svými sestrami Isabel a Kierou vstoupila do First National Bank v Silver Springs a obrátila vzhůru nohama tři životy.

Byl to skutečně skvělý den.

Anderson podle jejích instrukcí dlouze pohovořil s novým prezidentem banky Andym Radcliffem a svolal schůzi. V Radcliffově kanceláři se sešla početná skupina lidí. Bývalý účetní Leah MacKennové, prohnáný Tucker Simmons, a jeho nemastná neslaná manželka Randy očekávali, že na ně bude převedena Katina firma. Byl tam i Edward Wallace, úředník, který přidal něco k dokladům o půjčce, poté co je podepsala Leah.

Drummond čekal na sestry v hale a následoval je do kanceláře. Isabel a Kiera se nechtěly posadit. Stály s Drummondem u dveří.

Kate se nepředstavila ani nepozdravila. Jen předala prezidentovi složku. „Uvnitř najdete doklady o půjčce mé matky s podpisem Leah MacKennové. Zjistíte, že uvedla všechna svá aktiva. Ted’ si prosím přečtěte kopii originálu, která je uložena tady v bance.“

„Vy jste se nějak dostala k materiálům banky,“ namítl Wallace. „To je nezákonné.“

„Nezákonné? Slyšel jste to, pane Drummonde?“ zeptala se Kate.

Radcliffe zabránil Wallacemu, aby pokračoval. „Ty papíry jsem slečně MacKennové poskytl já.“ Obrátil se ke Kate. „Co pro vás mohu udělat?“

„Vidíte, co je tu navíc?“ zeptala se. „Ten, kdo změnil dokument, se ani nenamáhal napodobit písmo mé matky.“

„A všechna další aktiva včetně firmy Kate MacKennové,“ četl Radcliffe. „Ano, tohle je nesporně doplněno.“

Všichni se zadívali na Wallaceho. Ten vyskočil. „Už si vzpomínám. Tehdy jsem na to zapomněl. Pátral jsem..., ano, pátral jsem a zjistil jsem, že Leah MacKennová byla společnicí ve firmě Kate MacKennové.“

„Nezlobte se, že vás přerušuji, ale kdo vlastně jste?“ zeptala se Randy Simmonsová Kate.

Kate na ni ani nepohlédla. Místo ní odpověděl Drummond. „To je Kate MacKennová.“

Randy pevně sevřela kabelku. „Myslím, že bychom měli jít, Tuckere. Už nemáme důvod se tu zdržovat.“

„Jen se posadte,“ vyzval je Drummond.

„Smím se podívat na ty papíry o půjčce?“ zeptal se Tucker. Vytáhl z kapsy brýle a nasadil si je. Naklonil se a četl drobný tisk i Wallaceho poznámky.

Musel vidět inkriminující důkaz, protože najednou ztuhl. Prudce zvedl hlavu a diskrétně, ale naléhavě kývl na Wallaceho, aby zmlkl. Snažil se být nenápadný, jen trochu potřásl hlavou a zakašlal, aby upoutal jeho pozornost, a pak s vytřeštěnými očima potřásl hlavou ještě jednou.

Jeho nepřítel jemný náznak se minul účinkem. Wallace domýšlivě pokračoval, protože si byl jistý, že nikdo nepřijde na to, že udělal něco špatného.

„To všechno je ohromné nedorozumění. Přidal jsem k seznamu aktiv firmu Kate MacKennové a paní MacKennovou jsem o dodatku informoval.“

„Vy jste o tom uvědomil moji matku?“ řekla Kate.

Tucker zakašlal a znovu zavrtěl hlavou.

„Jistěže,“ řekl Wallace. „Telefonoval jsem jí a sdělil, k jaké změně došlo, a ona se zastavila v bance, aby to

podepsala.“ Otočil se k Radcliffovi a řekl: „Potrpím si na pečlivost a snažím se dělat všechno podle předpisů. Tady dole vidíte, že jsem zapsal datum i dobu, kdy jsem mluvil s paní MacKennovou.“

„Vy jste mluvil s mojí matkou?“ podivila se Kate. Tucker už na Wallaceho mával ze všech sil, aby ho zarazil. „Ano, rozhodně jsem s ní mluvil.“

„Tak to musí být nějaký omyl.“

„Ne, není.“

„Podle data, které jste uvedl, jste s mojí matkou mluvil tři týdny po její smrti.“ V tom okamžiku se Kate přestala ovládat. „Moje matka umírala a vy jste to věděl. Přišla vás požádat o půjčku, kterou by uhradila náklady na ošetření. Vy jste postřehl příležitost a využil jste jí. A spolu s Tuckerem Simmonsem a jeho ženou jste všechno naplánovali.“

„Mysleli jste si, že Kate prostě složí ruce do klína a přijme to?“ zeptala se Kiera.

„Nebo jste si mysleli, že než přijde na to, co jste udělali, bude pozdě?“ dodala Isabel. „Že se nestydíte,“ obořila se na něho. „Naše matka by nikdy neohrozila Katinu firmu. Nikdy.“

„Kolik dalších jste takhle obral?“ chtěla vědět Kate.

„Nebojte se, Kate. Já to zjistím,“ řekl Drummond.

„Jestli kvůli těm falešným obviněním přijdu o místo...,“ začal Wallace.

Drummond ho přerušil. „Pochybuji, že budete moct svoji práci vykonávat ve vězení.“

„Tuckere, odvez mě domů. Hned,“ žádala Randy.

„No, nemyslím, že budete moct odjet domů,“ řekl jí Drummond. „Prokurátorovi trvalo celé dopoledne, než prostudoval důkazy. Myslím, že k tomu bude mít co říct, například o obvinění ze spiknutí. Asi budete muset jít se mnou na oddělení.“

Drummond vyvedl skupinku nešťastných podezřelých z banky.

Jakmile v kanceláři nastalo ticho, Radcliffe se obrátil ke Kate. „Ujišťuji vás, že banka bude s panem Drummondem ve vyšetřování plně spolupracovat. Jsme také rozhodnutí uhradit půjčku vaší matky jinou půjčkou – bez záruky. Jestli se zítra zastavíte v bance, budete mít všechno připraveno.“

„Děkuji,“ řekla Kate.

„Ne, to já bych vám měl poděkovat,“ odpověděl. „First National Bank považuje za čest, že jste si ji vybrala, aby spravovala prostředky pro váš charitativní fond.“

Kate a její sestry se při odchodu z banky usmívaly. Sotva vyšly ven, Isabel vybuchla smíchy. „Právě sis vzala půjčku a vzdala se milionů dolarů. Nechtěla jsi použít dědictví, abys jím splatila matčinu půjčku.“

„Nepřála by si, abych to udělala,“ vysvětlovala Kate.

„Co budu dělat s pozemky ve Skotsku?“ zeptala se Isabel.

„Až dokončíš školu, pojeděš se tam podívat a rozhodneš se.“

„A co ty Kiero? Co uděláš s dluhopisy, které jsi dostala?“

Kiera pokrčila rameny. „Ještě přesně nevím, ale ať se rozhodnu jakkoli, bude u toho matčino jméno.“

Stály u jejího auta, zatímco Kiera hledala v kapse klíče.

„Hádejte, co je nového?“ řekla Isabel. „Slyšela jsem zajímavou novinu. Reece Crowell se zasnoubil. Myslím, že s nějakou dívkou z Evropy.“

„Chudák holka,“ řekla Kiera.

„Pospěš si s těmi klíči,“ pobízela sestru Kate. „Odpoledne přijede Dylan.“

„Už jste si určili den svatby a jsem taky pozvaná?“ obrátila se k ní zvědavě Isabel.

„Datum ještě nemáme a na svatbu samozřejmě pozvaná jsi.“

„Věděla jsem, že si jednou Dylana vezmeš.“

„Protože se v mužích tak vyznáš,“ řekla Kiera. Našla klíče a brzo byly na cestě domů.

„Já se v mužích vyznám,“ prohlásila Isabel.

„Chtěla jsi, abych se dala dohromady s Natem Hallingerem,“ připomněla jí Kate. „Tomu říkáš, že se v nich vyznáš?“

„Jenom jsem mu nabídla něco k pití,“ ohradila se Isabel.

Kate přestala sledovat rozhovor svých sester, jakmile odbočily k domu. Zpozorovala, že na verandě stojí Dylan a čeká na ni. Projelo jí příjemné rozechvění.

Vzdát se milionů dolarů a vzít si velkou půjčku se teď zdálo bezvýznamné.

Dylan jí zamával a usmál se.

Měla všechno, co potřebovala.

Julie Garwood

Křehká láska

Z anglického originálu SLOW BURN,
vydaného nakladatelstvím BALLANTINE BOOKS, New York
2005,

přeložila Magda Cindričová.

První vydání.

Obálku navrhl a zpracoval Zbyněk Janáček.

Redakce Věra Slaninová.

Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 2006,
jako svou 188. publikaci.

Vytiskla Centa, spoji, s r. o., Brno.

ISBN 80-86508-77-3